

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 471 การสร้างความตะลึงใน ครั้งเดียวของหานสิน

ถ้ามีคนกล่าวว่า การเผาเมืองซางเฉิงของไป๋ฉีเป็นฝันร้าย
ของตี้ฉิงและพันธมิตรแดนใต้แล้ว คนเหล่านั้นก็คงจะยังไม่รู้
ว่า มันยังคงห่างไกลจากฝันร้ายที่แท้จริงที่กำลังจะเกิดขึ้นกับ
พวกเขาหลังจากนี้

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 23

ณ เมืองเกิงโหลว

เวลาเข้าตรู่ ค่ายกองกำลังทางตะวันออกของกองทัพ
พันธมิตรยังคงเจียบสงบ บ่ายวานนี้ พวกเขาได้รับข่าวเกี่ยว
กับชัยชนะ กองกำลังทางตะวันออกทั้งหมดจึงผ่อนคลาย

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือ การเผาเมืองซางเฉิงเมื่อคืนนี้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเมืองทั้งสองอยู่ห่างไกลกันมาก พวกเขา
จึงยังไม่ได้รับข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่เมืองซาง
เฉิง พวกเขาคิดเพียงว่า คนที่นั่นจุดกองไฟขนาดใหญ่เพื่อ
เฉลิมฉลองในชัยชนะกัน

ทันใดนั้น เสียงดังสนั่นจากการห่อหมาก็ทำลายบรรยากาศที่
เจียบสงบไปในทันที

ห่านสินที่ยังไม่เคยเลื่อนไหวจนถึงตอนนี้ สุดท้าย เขาก็เริ่มเผย
เขี้ยวเล็บออกมา เขาโจมตีศัตรูในช่วงเวลาที่ศัตรูอ่อนแอที่สุด

นี่คือห่านสิน การเลื่อนไหวของเขาไม่ใช่สิ่งที่ใครจะคาดเดา
ได้ ขณะที่เผชิญหน้ากับเหยื่อ ห่านสินมีความอดทนอย่าง
มาก นอกจากนี้ เขายังเด็ดขาดและเข้าใจสิ่งต่างๆ
อย่างกระจ่างชัด

ถ้าเขาไม่เคยเลื่อนไหวมันก็ดูเหมือนไม่มีอะไร แต่ทันทีที่เขา
เลื่อนไหว เขาจะทำให้ศัตรูตกตะลึงในครั้งเดียว

เมื่อเขาได้รับจดหมายจากไปฉีเมื่อคืนนี้แล้ว ห่านสินก็เริ่ม

แผนการของเขาทันที

กองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพเสือดาว ที่อยู่ในเมืองเก็งโหล
วพุ่งออกจากเมือง ร่วมกับกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพ
มังกร ที่ชุมนุมอยู่ด้านนอกเมือง ลอบโจมตีกองกำลังทางตะวัน
ออกของกองทัพพันธมิตรอย่างฉับพลัน

กองพลทหารทั้งสอง เพิ่งโจมตีทางใต้ และอีกหนึ่งโจมตีทาง
เหนือ ปิดล้อมศัตรูไว้อย่างสมบูรณ์

ค่ายของศัตรูถูกสร้างเป็นฐานชั่วคราว มันจึงไม่มีแม้แต่
กำแพงไม้ มีเพียงเต็นท์ของทหารกระจัดกระจายไปทั่วพื้นที่
คล้ายกับค่ายผู้ลี้ภัย

กองพลทหารทั้งสองเป็นเหมือนคมดาบ พวกเขาพุ่งเข้าไปใน
ค่ายของศัตรูอย่างรวดเร็ว

ค่ายที่เคยเงียบสงบ จึงกลายเป็นอีกที่กึกกรึกโครม เสียง
ตะโกนของหน่วยลาดตระเวน, เสียงเรียกรวมพลของนาย
ทหาร และเสียงร้องของม้า เมื่อเสียงเหล่านี้ดังขึ้นพร้อมกัน
มันก็สร้างเป็นเสียงที่ทำให้คนที่ได้ยินรู้สึกหงุดหงิด

กองกำลังทางตะวันออกที่กำลังหลักเล็กตื่นขึ้นอย่างฉับพลัน
พวกเขารีบสวมชุดเกราะภายใต้การดำหนิของนายทหาร
พวกเขา พวกเขาหยิบหอกและเดินออกจากเต็นท์ของพวก
เขา พร้อมทั้งจะเผชิญหน้ากับศัตรู

ทว่าทั้งค่ายกลายเป็นยุ่งเหยิง

เหล่าทหารม้าไม่สามารถหาม้าของพวกเขาได้ และทหาร
ส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถหานายทหารของพวกเขาพบ

กองกำลังทางตะวันออกที่พยายามจะต่อต้านกองกำลังชั้น
สูงของกองทัพซานไห่ จึงไม่สามารถจะทำอะไรได้ กองทัพ
ซานไห่ ไล่ล่าสังหารกองกำลัง 80,000 นายนี้ รวมกับไล่ล่า
สังหารแกะ

ม้าศึกวิ่งออกมาเสียงดัง มันทำให้ทั่วสนามรบกลายเป็น
เดือดพล่าน

ลัวชีสินนำกองพลทหารม้าของเขา พวกเขาเป็นทหารม้าชั้น
สูง ที่เป็นรองเพียงกองพลทหารองครักษ์เท่านั้น ทหารม้า

เกราะทองนับหมื่น ดูราวกับเป็นเทพเจ้า ขณะที่พวกเขาปลดปล่อยความโกรธที่เก็บไว้ในช่วงหลายวันมานี้ออกมา

หอกและดาบกวัดแกว่งไปทั่วสนามรบ ภายใต้แสงอาทิตย์ยามเช้า

พวกเขาดูราวกับเป็นกองกำลังที่สืบเชื้อสายมาจากเทพเจ้า

ภายใต้การบัญชาการของลั้วชีสิน กองกำลังทหารม้าแยกตัวกันออกไป เพื่อตัดผ่านค่ายของศัตรูจนเป็นส่วนๆ มันทำให้กองทัพพันธมิตรไม่สามารถจะรวมตัวกันได้

ทหารม้าเกราะทองจะแยกพวกเขาอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะกลุ่มที่รวมตัวกันได้เกือบ 1,000 นาย

ทหารราบเกราะเบาไม่สามารถจะต้านทานทหารม้าเกราะ
หนักได้เลย ในค่าย กองพลทหารทั้งสองร่วมมือกัน ลากศัตรู
ของพวกเขาจำนวนมากลงสู่ขุมนรก

ในสถานการณ์เช่นนี้ กองทัพพันธมิตรไม่สามารถจัดขบวน
ทัพใดๆได้เลย แม้ว่าตีชิงจะอยู่ที่นี้ เขาก็คงจะไม่สามารถทำ
อะไรได้มากนัก ยิ่งแย่ที่ผู้บัญชาการของกองกำลังเป็นเพียง
ขุนพลธรรมดา

เขาไม่มีความสามารถในการพลิกสถานการณ์ภายใต้ความ
สับสนวุ่นวายนี้ได้เลย

เดิมกองทัพรวมตัวกันมาจากกองอื่นๆนับหลายสิบกองกำลัง

ในสถานการณ์เช่นนี้ จุดอ่อนของพวกเขาจึงเผยออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน ในทันที พวกเขากระจัดกระจายกัน กลายเป็นกลุ่มปฏิภูมที่ไร้ประโยชน์

แต่ละกองกำลังเริ่มต่อสู้เพื่อตัวเอง

ในความสับสนวุ่นวายนั้น ทหารได้จับกลุ่มกับทหารอื่นๆจากดินแดนเดียวกับตนเอง

เหตุการณ์ดังกล่าวยิ่งทำให้สถานการณ์ยิ่งวุ่นวายมากขึ้น

ผู้บัญชาการไม่สามารถทำความเข้าใจสถานการณ์ได้ และเขาไม่สามารถบัญชาการกองกำลังได้ ขณะที่กองกำลังสูญเสียการติดต่อกับกองบัญชาการ มันก็เริ่มพังทลายลงช้าๆ

ในท้ายที่สุด มันก็พังทลายลงอย่างสมบูรณ์

ทหารนับหมื่นร้องไห้ออกมา ขณะที่พวกเขาถูกบดขยี้
โหดร้าย บางคนก็ถอดชุดเกราะของพวกเขาออก แล้ววิ่งหนี
อย่างสุดกำลัง

ด้วยเหตุนี้เอง กองทัพซันไห่จึงสามารถเอาชนะกองกำลัง
ทางตะวันออกของกองทัพพันธมิตรได้อย่างสมบูรณ์

มีดของหานสินนั้นรวดเร็วและแม่นยำมาก

ในการสู้รบครั้งนี้ กองทัพซันไห่ได้สังหารศัตรูไปกว่า
15,000 นาย และยอมจำนนอีกกว่า 40,000 นาย กองกำลัง

ทางตะวันออกของกองทัพพันธมิตรจึงไม่มีอยู่อีกต่อไป ทหาร
ม้า 20,000 นาย ที่ยังเหลืออยู่ พยายามหลบหนีไปที่เมือง
หยุนอ้าน พวกเขาบอบช้ำอย่างมาก

แต่มันยังไม่จบเพียงเท่านั้น

หานสินสั่งให้เว่ยจางทำหน้าที่เก็บกวาดสนามรบและจัดการ
กับเชลย ส่วนลั่วซีสินนำกองพลทหารของเขาไล่ล่าศัตรูต่อไป
ถ้าเป็นไปได้ ให้พวกเขายึดเมืองหยุนอ้านด้วยเลย

ทุกคนต้องเข้าใจว่า เมืองหยุนอ้านในปัจจุบัน ไม่มีทหารคอย
ปกป้อง ขณะที่กองทัพซันให้ทำลายกองกำลังทางตะวันออก
ของกองทัพพันธมิตรลงได้ เส้นทางสู่ชัยชนะก็เปิดต้อนรับ
พวกเขา

หวนสินต้องการจะทำกับศัตรู เหมือนกับที่ศัตรูทำกับพวกเขา
เขาต้องการทำลายความหวังทั้งหมดของศัตรู

ลัวซีสินนำกองพลทหารม้าออกไปไล่ล่า เช่นเดียวกับการ
ปลอกหัวหอม พวกเขาค่อยๆสังหารทหารม้า 20,000 นาย ที่
พยายามหลบหนีทีละชั้นทีละชั้น

ทหารจำนวนมากตกลงจากหลังม้าของพวกเขา สร้างเป็น
ฉากที่ดูคล้ายกับถนนสู่ขุมมรกต

เหล่าทหารม้าของกองทัพพันธมิตรตำหนิม้าของพวกเขาที่ล่า
ช้าเกินไป พวกเขาไม่แม้แต่จะคิดว่า กำลังพลที่ยังเหลือของ
พวกเขามีมากกว่ากองพลทหารของลัวซีสินมาก

พวกเขาสูญเสียความตั้งใจที่จะสู้ไปแล้ว พวกเขาจึงไม่กล้าที่จะตอบโต้ศัตรู

ความคิดเดียวของพวกเขาในตอนนี้อีกคือ หนี หนีไปตลอดชีวิตของพวกเขา

ตราบเท่าที่พวกเขาวิ่งเร็วกว่าเพื่อนของพวกเขา พวกเขาก็จะมีโอกาสรอด

โศกนาฏกรรมดำเนินมาตลอดเส้นทาง บนถนนแคบๆ ทหารม้าจำนวนมากเบียดเสียดกันผ่านไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาเตะเพื่อนของพวกเขาลงจากหลังม้า เพื่อเปิดโอกาสให้ตัวเองรอด

ขณะที่พวกเขามาถึงซานเมืองหยุนอ๋าน พวกเขายังคงเหลือ
อยู่เพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้น

ถ้าตีชิงไม่ได้นำกองกำลังกลางที่เหลือกลับมายังเมืองหย
นอ๋าน มันก็อาจจะถูกยึดได้

การโจมตีของหานสิน ได้ผลักดันกองทัพพันธมิตรเข้าสู่ขอบ
เหว ลั่วซีสินนำทหารไปสำรวจรอบๆเมือง เมื่อเห็นว่าไม่มี
โอกาสที่จะยึดเมืองได้ เขาก็นำกองกำลังของเขากลับไป

สุดท้ายแล้ว เขาก็ได้ระบายความโกรธและความขุ่นมัวของ
เขาไปมากแล้ว

บนกำแพงเมือง สมาชิกพันธมิตรแดนใต้ถอนหายใจ เมื่อ
พวกเขาเห็นว่ากองกำลังทหารม้าของศัตรูกลับไปแล้ว พวก
เขารีบสั่งให้กองกำลังทางตะวันตกกลับมายังเมืองหยุนอ้าน
นในทันที

.....
.....

ณ เมืองหยุนอ้าน, คฤหาสน์ของลอร์ด, ห้องโถงหลัก

ความเงียบปกคลุมทั่วทั้งห้องโถงหลัก

บรรยากาศเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง และความรู้สึกของความ
พ่ายแพ้แผ่ออกมากทั่วทั้งห้องโถงหลัก พวกเขาารู้สึกได้ว่า

หลังของพวกเขาหนักอึ้ง

สมาชิกพันธมิตรแดนใต้และเหล่าลอร์ดในเจ้าฉิง ในที่สุดก็ได้
รับประสบการณ์ความรู้สึกร่วมของการตกจากสรวงสวรรค์ลงสู่
ชุมชนรกร้าง ยิ่งปีนขึ้นไปสูงมากเพียงใด เวลาที่ตกลงมา มันก็จะ
ยิ่งเจ็บมากขึ้นเท่านั้น

บ่ายวานนี้ พวกเขายังเฉลิมฉลองสำหรับชัยชนะในประวัติ
ศาสตร์ของพวกเขา พวกเขาเต้นรำและร้องเพลงอย่างเพรียก
เพลีน ขณะที่พวกเขาตื่นขึ้นมาในเช้าวันใหม่ พวกเขาก็พบว่า
โลกทั้งใบพลิกกลับ และตอนนี้ พวกเขาติดอยู่ในทางแคบที่
น่าหวาดกลัว

คิดถึงเรื่องที่พวกเขาบอกให้คนของพวกเขาเตรียมพร้อมจะ

ไอ้อดชัชนะของพวกเขาในฟอรัมแล้ว เหล่าลอร์ดก็รู้สึกอับอายอย่างมาก

มันคือการสูญเสียใบหน้า การสูญเสียใบหน้าครั้งใหญ่!

ในเวลานี้ พันธมิตรแดนใต้ได้รับชื่อเสียงในประเทศจีนอย่างแท้จริงแล้ว

ในเวลาเพียงวันเดียว กองทัพพันธมิตรที่เคยมีกำลังมากถึง 280,000 นาย กลับเหลือกำลังพลอยู่เพียง 110,000 นายเท่านั้น ซึ่งไม่ถึงครึ่งของจำนวนเดิมด้วยซ้ำ

ชัยชนะที่เคยได้รับไม่อาจจะปกปิดความอับอายนี้ได้เลย

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่พวกเขาสูญเสีย ช่วงเวลาที่น่าอัป
อายนี้ก็นำมาซึ่งปัญหา

คนแรกที่สร้างปัญหาก็คือ เหล่าสมาชิกพันธมิตรแดนใต้

ภายใต้การแนะนำของหยวนผิง ลอร์ดที่สนิทกับเขาก้าวออก
มา และกล่าวโทษผู้บัญชาการอย่างตี่ฉิง

“การสูญเสียในเมืองซางเฉิง ทั้งหมดเกิดจากความผิดพลาด
ของกองทัพ หลังจากที่ได้รับชัยชนะแล้ว ผู้บัญชาการก็เริ่ม
ประมาท ศัตรูทำกับดักไว้ แต่กองกำลังกลางกลับไม่ได้
สังเกตเห็นมัน มันเป็นความผิดพลาดที่ไม่อาจให้อภัยได้!”

“ถูกต้อง ในเวลาเช่นนี้ ผู้บัญชาการอย่างตี่จิ่งจะต้องก้าว
ออกมาและรับผิดชอบ!”

“ข้าเห็นด้วย!”

“เขาจะต้องถูกลงโทษอย่างหนัก!”

“กองทัพสูญเสียความได้เปรียบ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะผู้
บัญชาการที่ไร้ประโยชน์!”

ทันใดนั้น เสียงตำหนิตี่จิ่งก็ดังไปทั่วทั้งห้องโถงหลัก

กลุ่มคนที่กล่าวตำหนิเขานี้ คือ กลุ่มเดียวกับที่เคยกล่าวชื่น

ชมเขาในบ่ายวานนี้ ตอนนั้น พวกเขายังกล่าวอีกว่า เขา
เหนือกว่าขุนพลระดับพระเจ้าอย่างไปฉีเสียอีก

ในทันที เขากลายเป็นเป้าหมายของการดูถูกและตำหนิจาก
ทุกคน

การตำหนิที่ฉิ่งก็เป็นเหมือนกับการตำหนิเหอฝูที่อยู่เบื้องหลัง
ของเขา หยวนผิงกำลังรอโอกาสเช่นนี้ เขาต้องการลากเหอฝู
ลงมาจากตำแหน่งผู้นำพันธมิตรนานแล้ว

เหอฝูนั่งอยู่บนที่นั่งหลัก เขาใช้สายตาบอกไม่ให้ฉิ่งกล่าว
อะไรออกมา เขารู้ดีกว่า ในเวลานี้ ไม่ว่าฉิ่งจะกล่าวอะไร
ออกมา เขาก็ยังคงผิดอยู่ดี มันจึงดีกว่าที่เขาจะไม่กล่าวอะไร
เลย

ภายในพันธมิตร เหลือผู้ยังมีผู้สนับสนุน แม้ว่าบางคนจะต่อต้านเขา แต่ก็ยังมีอีกหลายคนที่ยังสนับสนุนเขา

“ใครจะไปคิดว่า ไปฉีจะเย็นชาและไร้ปราณถึงขั้นฆ่าประชาชนในเมืองเล่า? ความพ่ายแพ้ครั้งนี้จึงเป็นเพียงอุบัติเหตุเท่านั้น กลยุทธ์ของขุนพลตีฉีจึงถูกต้องแล้ว ปัญหาเพียงอย่างเดียวก็คือ พวกเราดูถูกไปฉีมากเกินไป!”

“ถูกต้อง!”

“แล้วเขาไม่ควรจะถูกตำหนิหรือ? อย่างน้อยที่สุด เขาก็ควรจะถูกตำหนิที่ประเมินสถานการณ์ผิดพลาดใช่หรือไม่?”

ในทันที ทั้งทั้งห้องโถงเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

พันธมิตรอยู่ห่างจากการล่มสลายเพียงไม่กี่นิ้วเท่านั้น

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ความพ่ายแพ้ครั้งนี้ ได้ทำให้เหอฝู่สูญเสีย
เสียงเสียงของเขาในพันธมิตรไปแล้ว

หลังจากที่หยวนผิงเห็นสถานการณ์ดังกล่าวแล้ว เขาก็ไม่ได้
กล่าวอะไรออกมาอีก เพราะอย่างไร เป้าหมายของเขาก็คือ
ลากเหอฝู่ลงมา ไม่ใช่การทำลายพันธมิตร

หากเป็นเช่นนั้น มันจะกลายเป็นสถานการณ์ที่สูญเสียทั้ง
สองฝ่าย ไม่มีใครได้รับประโยชน์ใดๆ

อาจกล่าวได้ว่า หยวนผิงเหนือกว่าทายาทตระกูลชั้นสูงเช่น
เดียวกันกับเขาอย่าง ช่งเหวิน การกระทำและความรู้ของเขา
เหนือกว่าคนทั่วไปมาก

ถ้าเขามีโอกาส การจะป็นขึ้นไปยังอยู่บนจุดสูงสุด ก็ไม่ใช่
เรื่องที่เป็นไปไม่ได้

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 472 หลบซ่อนจากทุกคน

“ทุกคน!”

หยวนผิงลุกขึ้นยืน เขาดึงดูดความสนใจจากทุกคนในห้อง
โถง หลายคนคิดว่า หยวนผิงกำลังวางแผนที่จะสร้างปัญหา
ให้กับเหอฝูด้วยตัวเอง

บรรยากาศในห้องโถงจึงอึดอัดและเคร่งเครียดขึ้น

“ทุกคน” หยวนผิงมองไปรอบๆ “ทุกคน โปรดฟังข้า ตอนนี้ไม่

ใช้เวลาที่พวกเราจะได้เป็นผู้รับผิดชอบ คำถามที่สำคัญที่สุดก็คือ พวกเราจะทำอย่างไรต่อไป?”

ขณะที่คำกล่าวของเขากระจายออกไป ห้องโถงประชุมก็เงียบลงทันที

อารมณ์และความรู้สึกของพวกเขาต่างก็หนักอึ้ง ทุกคนรู้สึกไม่สบายใจ

ถูกต้องแล้ว กองทัพพันธมิตรจะทำอย่างไรต่อไป?

เมื่อมาถึงจุดนี้ พวกเขามีทางเลือกเพียง 2 ประการ

ประการแรก พวกเขาสามารถส่งกำลังเสริมมา เพื่อต่อสู้กับ กองทัพซันไห่ต่อไป

แม้ว่ากองทัพพันธมิตรจะสูญเสียอย่างมาก พวกเขาก็ยังคงมี กำลังสำรองอีกมาก นอกจากนี้ กำลังพลที่ยังเหลืออยู่ 110,000 นาย ก็มากเป็น 2 เท่าของกองทัพซันไห่

หากพวกขบถของพวกเขายังสามารถต่อสู้ได้

ประการที่สอง พวกเขายอมรับความพ่าย แล้วล่าถอยกลับ ไป

แนวหลังของกองทัพพันธมิตรยังคงมั่นคงในตอนนี้อย่างนั้น ถ้า พวกเขาลือกที่จะล่าถอย กองทัพซันไห่ก็ยังคงไม่สามารถ

จะทำอะไรพวกเขาได้ อย่างไรก็ตาม ถ้าพวกเขาทำเช่นนั้น
พันธมิตรแดนใต้ก็อาจจะไม่สามารถเงยหน้าของพวกเขาขึ้น
ได้อีก

นอกเหนือจากปัญหาของใบหน้าแล้ว ยังมีเรื่องยุทธศาสตร์ที่
ต้องพิจารณาอีก

ช่วงเวลาที่กองทัพพันธมิตรล่าถอยกลับไป การเข้าครอบ
ครองหลังหนานของดินแดนซานไห่ก็จะขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น
เมื่อพวกเขาสูญเสียสิ่งกีดขวางไป พื้นที่อื่นๆในหลังหนานทั้ง
หมดก็อาจจะได้รับความเสี่ยง

ดังนั้น ในระยะยาว การล่าถอยจึงไม่ใช่ความคิดที่ดีนัก

อย่างไม่คาดคิด ลอร์ดส่วนใหญ่ตัดสินใจที่จะล่าถอย การ
โจมตีอย่างรุนแรงของไป่ฉีและหานสิน ทำให้เหล่าลอร์ด
สังหารหนีใจไม่ดี พวกเขาสูญเสียความกล้าหาญทั้งหมดไป
แล้ว

พวกเขาเห็นเพียงภัยคุกคามที่เกิดขึ้นจริงตรงหน้าเท่านั้น
สำหรับเรื่องระยะยาว มันยังคงมีเวลาอยู่ ใครจะรู้ว่า ใน
อนาคต จะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง?

มันเป็นความคิดในแบบของนกกระจอกเทศ

“ทุกคน ยิ่งยืดเยื้อสงครามครั้งนี้นานเท่าไร มันก็จะยิ่งเป็น
ประโยชน์ต่อพวกเขามากขึ้นเท่านั้น พวกเขาจะมีเวลามากพอ

ในการรวบรวมกองกำลังของพวกเขาเข้าโจมตีพวกเรามากขึ้น เมื่อถึงตอนนั้น แม้ว่าพวกเราต้องการจะล่าถอย มันก็คงจะสายเกินไปแล้ว เหตุใด พวกเขาไม่ออกไปตั้งแต่ตอนนี้ เพื่อรักษาความสูญเสียของพวกเราให้น้อยที่สุดล่ะ? ทหารของพวกเรามีขวัญกำลังใจต่ำ ถ้าพวกเรายังอยู่ พวกเรายังจะต้องรอให้จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ฟื้นกลับมาอีก พวกเราถึงจะต่อสู้กับพวกเขาได้ ที่สำคัญ การล่าถอยทางยุทธศาสตร์นี้ จะทำให้พวกเรายังมีโอกาสที่จะจัดการกับดินแดนชานไห่ได้ในอนาคต ไม่ว่าอย่างไร พวกเราก็สามารถยึดเมืองซางเจิงและบังคับให้ไปฉีต้องหลบหนีได้ในสงครามครั้งนี้ ดังนั้น มันจึงนับได้ว่าพวกเราประสบความสำเร็จอย่างมากแล้ว”

“กล่าวได้ดี!”

คำกล่าวของหยวนผิงได้รับการยอมรับจากทุกคน

ลำดับสำนวนของสหายผู้นี้ น่าอัศจรรย์อย่างแท้จริง จากคำ
กล่าวของหยวนผิง นอกจากกองทัพพันธมิตรจะไม่สูญเสีย
เพิ่มแล้ว พวกเขายังมีชัยชนะในการเผชิญหน้าครั้งนี้กลับไป
อีกด้วย

แม้ว่าหยวนผิงจะเกลียดโอหยางโซวเข้ากระดูก แต่ก็เขาก็ยัง
สนับสนุนการตัดสินใจที่จะล่าถอย เขามีแผนการของตัวเอง
แม้ว่าสุดท้ายแล้ว ฝ่ายของพวกเขาก็พ่ายแพ้ในสงครามครั้ง
นี้ แต่มันก็ไม่ได้เลวร้ายสำหรับพันธมิตรแดนใต้มากนัก

จากสงครามครั้งนี้ มันเพียงพอแล้วที่จะทำให้พวกเขา
ตระหนักถึงความน่ากลัวของดินแดนซานไห่ เมื่อพวกเขา

กลับไปยังดินแดนของพวกเขา พวกเขาก็จะเพิ่มการเตรียม
ความพร้อมของพวกเขาขึ้น

นอกจากนี้ พวกเขายังจะเป็นหนึ่งเดียวกันมากขึ้นด้วย

ภายใต้แรงกดดันของดินแดนซานไห่ พันธมิตรแดนใต้ไม่
เพียงแค่ว่าจะไม่ล่มสลายลงเท่านั้น แต่ความร่วมมือของพวกเขา
ยังจะเติบโตมากขึ้นอีกด้วย ตัวอย่างเช่น ระบบนครรัฐที่
เหอฝูเคยใช้ในชีวิตที่แล้วของโอหยางโซว มันอาจจะถูกนำ
ออกมาใช้อีกครั้ง

ด้วยเหตุนี้เอง หยวนผิงจึงมีโอกาสยื่นขึ้น ในขณะที่ศักดิ์ศรี
ของเหอฝูกำลังล่องลอยลงสู่พื้นดิน ตอนนี้ หยวนผิงมีโอกาส
ที่จะชนะและคว้าตำแหน่งผู้นำพันธมิตรได้แล้ว

ถ้าเขาสามารถเข้าไปเป็นผู้นำพันธมิตรและสร้างระบบ
นครรัฐได้สำเร็จ ตำแหน่งของเขาก็จะมั่นคงแข็งแรง ไม่เพียง
แคในหลิงหนาน แต่รวมถึงทั้งประเทศจีน

ที่สุดคัมภีร์ที่สุด การล่าถอยครั้งนี้ อาจจะทำให้เขาได้รับต้นทุน
ในการเผชิญหน้ากับโอหยางโชวด้วย

ดังนั้น หยวนผิงจึงตัดสินใจที่จะล่าถอย

ต้องขอบคุณการชักจูงและการกระตุ้นของพวกเขา แม้แต่
บางคนที่เคยต่อต้านเขา ก็เลือกที่จะเข้าร่วมกับฝ่ายล่าถอย

แน่นอนว่า ยังมีบางคนที่ยืนกรานที่จะอยู่ เช่น เหอฟู ดินแดน

ของเขาถูกยึดไปแล้ว เขาจึงไม่มีที่ให้กลับไป การยึดทางใต้
ของเจ้าฉิง เป็นความหวังเดียวของเขา

ช่วงเวลาที่ดินแดนของเหอฝูถูกยึด เขาก็ได้สูญเสียทางเลือก
ที่จะถอยกลับไปแล้ว

น่าเสียดายที่คำกล่าวของเหอฝูไม่มีน้ำหนักอีกแล้วในตอนนี้

เมื่อเวลาผ่านไป ทั้ง 2 ฝ่าย ก็ยังคงถกเถียงกัน ฝ่ายสนับสนุน
ให้ล่าถอยค่อยๆได้เปรียบอย่างท่วมท้น

ในขณะที่หยวนผิงกำลังเพลิดเพลินกับผลของชัยชนะเล็กๆนี้
เสียงตะโกนก็ดังขึ้น

“พวกเราไม่สามารถล่าถอยได้!”

เสียงตะโกนที่ออกมา นั่น มันได้ดึงดูดความสนใจของทุกคน
ในทันที

มองออกไป คนที่ตะโกนออกมาก็คือ หนึ่งในลอร์ดของเจ้าหญิง
ซึ่งไม่เคยส่งเสียงใดๆจนถึงตอนนี้ การที่พันธมิตรแดนใต้จะ
ล่าถอยกลับไปนั้น เป็นธรรมดาที่เหล่าลอร์ดในเจ้าหญิงจะไม่
เห็นด้วย เพราะถ้าพวกเขาถอยกลับไป เหล่าลอร์ดในเจ้าหญิง
ก็จะถูกทิ้งให้เผชิญหน้ากับกองทัพซานไห่เพียงลำพัง

“น้องชาย ดูเหมือนว่าเจ้าจะยังไม่เข้าใจสถานการณ์”

สมาชิกพันธมิตรแดนใต้คนหนึ่งก้าวออกมาเยาะเย้ย

“พันธมิตรแดนใต้ของพวกเรา มาเพื่อช่วยเพราะมี

มนุษยธรรม แล้วเหตุใด ลอร์ดในเจ้าจึงถึงยังจะสั่งพวกเรา

อีกเล่า? พวกเราจะออกไปถ้าพวกเราต้องการ พวกเจ้า

สามารถหยุดพวกเราได้หรือ?”

“ถูกต้องแล้ว พวกเรามาเพื่อช่วยเท่านั้น!”

ทัศนคติของพันธมิตรแดนใต้แน่นแฟ้นมาก พวกเขาตำหนิเหล่า

ลอร์ดในเจ้าจิงอย่างรุนแรง ความเป็นมิตรของทั้งสองฝ่ายจึง

สิ้นสุดลง

“ไอ้พวกเฮงซวย!”

เมื่อหยวนผิงได้ยินเช่นนั้น เขาก็ส่ายหัว

มันยังคงโอเคถ้าคุณจะกลับออกไป แต่ทำไมถึงต้องรูด

เกลือบนบาดแผลของพวกเขาด้วยล่ะ?

นั่นเป็นสิ่งที่โง่มาก

ลอร์ดในเจ้าหญิงคนนั้นก้าวออกมาอีกครั้ง เขากล่าวคำเยาะ

เย้ยในทำนองเดียวกัน “จากที่ข้าเห็น พวกเจ้าต่างหากที่ไม่

เข้าใจสถานการณ์ ถ้าพวกเจ้าต้องการจะออกไป พวกเราจะ

ไม่หยุดพวกเจ้า อย่างก็ตาม ประตู่เทเลพอร์ตของพวกเขา

สงวนไว้ให้กับเหล่าสหายเท่านั้น เมื่อพวกเจ้าไม่ใช่สหายของ

พวกเรา พวกเจ้าก็จะต้องเดินกลับไปเอง!”

“ ... ”

คำกล่าวนั้นทำให้เหล่าสมาชิกพันธมิตรแดนใต้พูดไม่ออก

นี่คือตอนที่พวกเขาตระหนักถึงสิ่งที่พวกเขาสูญเสียไป ประตูเทเลพอร์ทยังคงอยู่ในมือของเหล่าลอร์ดในเจ้าฉิ่ง หากพวกเขาไม่ยอมรับ กองทัพพันธมิตรแดนใต้ก็ไม่สามารถจะเทเลพอร์ทกลับออกไปได้

ครั้งนี้ พวกเขาสูญเสียไปหน้าที่ทั้งหมดของพวกเขา

เหอฟุ่มองออกไป ความเย็นชาปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา
ขณะที่เขามองดูสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

‘กลุ่มคนโง่!’

นี่เป็นเรื่องใหญ่มาก พวกเขาทำลายสะพาน และทำร้ายตัว
เองอย่างเห็นได้ชัด

“พี่ชาย ทุกอย่างสามารถพูดคุยกันได้ ข้าขอโทษแทนพี่ชาย
ท่านนั้นด้วย”

เมื่อหยวนผิงเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนั้น เขาก็พยายามที่จะ
กู้สถานการณ์กลับมา

แต่เหล่าลอร์ดในเจ้าฉิงยังคงไม่ยอมรับ

การประชุมจึงเข้าสู่จุดที่ทั้งสองฝ่าย ไม่พอใจซึ่งกันและกัน

โชคดีที่กองทัพซาฮารีไม่ได้ทำอะไรในช่วงนี้

อย่างไรก็ตาม กองพลทหารองครักษ์จะทำลายความสงบนี้
ในไม่ช้า

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 24

ณ เมืองเทียนซวง

หลินยี่นำกองพลทหารองครักษ์ที่ปลอมตัวแล้ว มาถึงหน้า
เมืองเทียนซวง

ภายใต้การนำของเขา ทหารเดินออกไปและตะโกนไปที่
ทหารยามบนกำแพงเมืองว่า “เปิดประตู! เร็วเข้า เปิดประ
ประตู!”

“พวกเจ้าเป็นใคร?”

กองทัพพันธมิตรทั้งกำลังพล 30,000 นาย ไปคอยปกป้อง
เมืองเทียนซวง ซึ่งเป็นฐานหลักโลจิสติกส์ของกองทัพ
พันธมิตร พวกเขาเป็นแนวป้องกันที่แท้แต่เมื่อกี้เข้าไม่ได้

แม้ในระหว่างวัน พวกเขาก็ยังคงปิดประตูเมืองแน่น

มีเพียงประตูเมืองขนาดเล็กด้านข้างเท่านั้น ที่ถูกเปิดเพื่อขน
ส่งเสบียง แม้กระนั้น มันก็ถูกปิดทันทีที่กองพลทหาร
องครักษ์มาถึง

“พวกเจ้าตาบอดหรือ? พวกเราเป็นกองกำลังของขุนพลฉูยี่!”
ทหารที่หลินยี่เลือกเป็นอัจฉริยะด้านการแสดงอย่างแท้จริง
การแสดงออกของเขาค่อนข้างที่จะหยิ่งผยอง

ทหารยามในเมืองไม่ค่อยเข้าใจกองกำลังของฉูยี่มากนัก เมื่อ
เห็นทหารม้าสวมชุดเกราะอย่างที่เคยเห็น พวกเขาก็เริ่มเชื่อ

ในทางเหนือของเจ้าฉิง มีเพียงกองกำลังของฉู่เท่านั้นที่ใช้
ชุดเกราะแบบนี้

ถึงอย่างนั้น ทหารยามก็ยังคงไม่ลดการ์ดลง และถามต่อไป
ว่า “กองกำลังของขุนพลฉู่มาทำอะไรที่นี่กัน?”

“พวกเราไม่มีเสบียงเพียงพอ ท่านขุนพลจึงส่งพวกเรามาที่นี่
เพื่อเร่งการขนส่งเสบียง!”

นี่เป็นเหตุผลหลักที่โอหยางโซวบอกให้หลินยี่ยกขึ้นมาอ้าง
เสบียงที่กองกำลังของฉู่ใช้ มาจากเมืองเทียนชวงจริงๆ มัน
จึงไม่ควรจะมีอะไรผิดพลาดเกี่ยวกับเรื่องนี้

“พวกเจ้ามีเหรียญแสดงตัวตนหรือไม่?”

“แน่นอน พวกเรานำเหรียญตราของท่านขุนพลมาด้วย!”

“นำมันออกมา!”

ขณะที่พวกเขากล่าว พวกเขาก็หย่อนตระกร้าลงจากบน
กำแพงเมือง

ทหารเดินไปข้างหน้า แล้ววางเหรียญตราของฉู่ลงไปในตระ
กร้า

หลังจากที่ทหารยามได้เห็นเหรียญตรงและตรวจสอบมันแล้ว
พวกเขาก็ซื้อทันที พวกเขาไม่ได้คาดคิดเลยว่า กองกำลังของ

ฉุ่ยจะกำรายลงแล้ว

ในเวลา^{นี้} ทหารยามไม่มีเหตุผลที่จะหยุดพวกเขาอีกต่อไป

“เนื่องจากพวกเจ้าเป็นสมาชิกกองกำลังของขุนพลฉุ่ย ตามกฎ พวกเจ้าสามารถส่งทหารเข้ามาได้ไม่เกิน 500 นาย ส่วนที่เหลือจะต้องรอกอยู่ด้านนอก!”

ทหารยามทำหน้าที่ของพวกเขาอย่างเคร่งครัด

“นั่นมันอะไรกัน! พวกเราทำตามคำสั่งของท่านขุนพล เร่งเดินทางมาที่นี่ ทั้งม้าของพวกเขาและตัวของพวกเราต่างก็เหนื่อยแล้ว พวกเราต้องการจะพักผ่อนภายในเมือง แต่พวก

เจ้ากลับต้องการให้พวกเราตั้งค่ายอยู่นอกเมือง พวกเจ้ากล้าที่จะทำเช่นนั้นเลยหรือ? เมื่อข้ากลับไป ข้าจะรายงานเรื่องนี้ต่อท่านขุนพลอย่างแน่นอน!”

“นี่...”

เมื่อทหารยามได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็กลายเป็นตื่นตระหนก

“พวกเจ้ามีสิทธิ์อะไรมาขวางพวกเรา?”

“ปล่อยให้เราเข้าไป!”

ภายใต้การแนะนำอย่างเงียบๆของหลินอี้ ทหารในกองพล

ทหารองครักษ์ปลดปล่อยความไม่พอใจของพวกเขาออกมา

เมื่อทหารยามเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็เหวี่ยงออก พวกเขาไม่กล้าจะมีปัญหากับคนเหล่านี้ หลังจากที่ตั้งหน้าหนักข้อดีข้อเสียแล้ว พวกเขาก็ตัดสินใจปล่อยให้ทหารม้าเหล่านั้นทั้งหมดเข้ามาในเมือง ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็เป็นพันธมิตร และนี่ก็ไม่ได้เป็นการระเมิดกฎอะไรมากนักด้วย

จากนั้นชั่วครู่ สะพานแขวนก็ค่อยๆหย่อนลงมา เปิดทางข้ามคูน้ำป้องกันเมือง และประตูเมืองก็ค่อยๆเปิดออก

ด้วยเหตุนี้เอง กองพลทหารองครักษ์จึงสามารถเข้าไปในเมืองได้อย่างง่ายดาย

สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไป ไม่จำเป็นต้องกล่าวก็คงจะรู้กัน

หลังจากที่พวกเขาเข้ามาในเมืองได้แล้ว กองพลทหาร
องครักษ์ก็เข้าโจมตีและควบคุมประตูเมืองอย่างฉับพลัน
เป้าหมายต่อไปของพวกเขาก็คือ สถานีรถไฟ พวกเขาจะต้อง
ป้องกันไม่ให้ชาวที่เมืองเทียนชวงถูกลอบโจมตี แพร่กระจาย
ออกไป

จากนั้น การสังหารหมู่ก็เริ่มขึ้น

เมื่อเผชิญหน้ากับการโจมตีอย่างฉับพลันจากภายในเมือง
กองทัพพันธมิตร 30,000 นาย ที่อยู่ในเมืองจึงไม่สามารถจะ
รับมือได้ ในเวลาไม่ถึง 3 ชั่วโมง กองพลทหารองครักษ์ก็ควบคุม
เมืองได้อย่างสมบูรณ์

กองทัพพันธมิตร 30,000 นาย บางส่วนถูกสังหารในสนามรบ ขณะที่บางส่วนก็ยอมจำนน

หลังจากผ่านไปครึ่งเดือน เมืองเทียนชวงก็กลับมาเป็นของดินแดนซานไห่อีกครั้ง

<https://novel-ss2.blogspot.com/>

TWO Chapter 473 สงครามเจ้าฉิ่งสิ้นสุดลง

ดินแดนซานไห่กั๊กลับมากควบคุมเมืองเทียนชวงได้อีกครั้ง ซึ่ง
มันจะเป็นจุดสิ้นสุดของสงครามเจ้าฉิ่ง

ในวันเดียวกับที่พวกเขายึดเมืองเทียนชวงได้ หลินยี่ได้นำ
กรมทหารที่ 1 และ 2 ของกองพลทหารองครักษ์มุ่งหน้าลงไป
ได้

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 25

กองพลทหารที่ 2 และ 4 แห่งกองทัพมังกู เคลื่อนพลมาจาก
ทั้งทางตะวันออกและตะวันตกอย่างฉับพลัน พวกเขาได้ปิด
กั้นเส้นทางหลบหนีขึ้นเหนือของกองทัพพันธมิตรเอาไว้

การกระทำนี้ ทำให้กองทัพพันธมิตรกลายเป็นสับสนวุ่นวาย
ในขณะนั้น พวกเขาก็ยังคงโต้แย้งกันอยู่ภายใน

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 26

จางหานำกองพลทหารที่จัดตั้งขึ้นชั่วคราว มาสบทบกับไป
ฉี จากนั้น ไปฉีก็นำพวกเขาไปร่วมปิดล้อมเมืองหยุนอ้านไว้

ในวันเดียวกัน กองทัพพันธมิตรพยายามตีฝ่าออกไปหลาย
ครั้ง แต่พวกเขาก็ยังคงล้มเหลว

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 27

หลินยี่นำกองกำลังของเขาไปพบกับกองพลทหารทั้งสอง
ของกองทัพมังกร

ปิดกั้นเส้นทางหลบหนีขึ้นเหนือของกองทัพพันธมิตรอย่าง
สิ้นเชิง

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 29

กองพลทหารที่ 2 และ 4 แห่งกองทัพยัคฆ์ของซุนปิ่น ได้เดินทางมาถึงสนามรบก่อนกำหนด 1 วัน

เมื่อรวมกองพลทหารองครักษ์, สองกองพลทหารจากทั้งกอง
ทัพมังกรและกองทัพพยัคฆ์, หนึ่งกองพลทหารจากกองทัพเสือ
ดาว, หนึ่งกองพลทหารรักษาการณ์ และอีกหนึ่งกองพล
ทหารชั่วคราวแล้ว ในเจ้าฉิง กองทัพซานไ้มีกำลังพลทั้งสิ้น
8 กองพลทหาร หรือคิดเป็นราว 110,000 นาย

ในเวลานั้น พวกเขาได้กักขังกองทัพพันธมิตร 110,000 นาย
ไว้ที่เมืองหยุนอ้าน พันธมิตรแดนใต้จึงไม่สามารถส่งกำลัง
เสริมใดๆเข้ามาได้ นอกจากนี้เสบียงของพวกเขาที่กำลังจะ
หมดลงแล้วด้วย

การยอมจำนนกลายเป็นทางเลือกเดียวของกองทัพพันธมิตร

แต่กองทัพพันธมิตรแดนใต้บางส่วนยังดื้อดึง พวกเขาปฏิเสธ
การยอมจำนน แม้ว่าจะต้องตายก็ตาม

เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าวนี้จากแนวหน้าแล้ว เขาก็สั่งให้กอง
พลทหารองครักษ์ประสานงานกับกองพลทหารที่ 2 แห่งกอง
ทัพมังกรของลั่วซีสิน กวาดล้างทางเหนือของเจ้าฉิง

ทางเหนือของเจ้าฉิงมีกองกำลังป้องกันเมืองเหลืออยู่เพียง
เล็กน้อยเท่านั้น

ภายในเวลาไม่ถึง 1 สัปดาห์ พวกเขาก็สามารถกวาดล้าง
ทางเหนือของเจ้าฉิงได้ทั้งหมด ไกอาจิงส่งเหล่าลอร์ดในเจ้า
ฉิงไปยังเมืองหลวงฉวนโจว

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 9 วันที่ 5

เลี้ยวเหอนำเหล่าข้าราชการเทเลพอร์ตมายังเมืองหู่หลง
เพื่อเริ่มดำเนินการจัดการมณฑลเจ้าฉิง

ความหวังสุดท้ายในการส่งกำลังเสริมถูกทำลายลงแล้ว
พันธมิตรแดนใต้จึงตกลงสู่ความสิ้นหวัง หยวนผิงและคนอื่น
รู้ว่า พวกเขาไม่มีโอกาสที่จะหลบหนีอีกแล้ว แต่พวกเขาก็
ไม่ต้องการที่จะเป็นเชลย พวกเขาทั้งหมดจึงฆ่าตัวตายภายใน
ในเมือง เพื่อกลับไปยังดินแดนของตน

ขณะที่พวกเขากลับไปถึงดินแดนแล้ว เหล่าสมาชิกพันธมิตร
แดนใต้ก็ประกาศว่า พวกเขาจะขยายกองทัพของพวกเขาให้
ถึง 10,000 นาย เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการโจมตีดินแดน
ซานไห่ และหยวนผิงก็ได้ไปแทนที่เหอฟู ในฐานะผู้นำ
พันธมิตรอย่างเป็นทางการแล้ว

.....
.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 9 วันที่ 10

ลอร์ดเพียงคนเดียวที่ยังเหลืออยู่ก็คือ เหอฟู เขานำกองกำลัง
ทั้งหมดออกมาจากเมืองเพื่อยอมจำนน พร้อมกับเขา เป็น
ขุนพลที่มีชื่อเสียง ดีดัง และกำลังพลอีก 110,000 นาย

เมื่อถึงตอนนี้ สงครามเจ้าหญิงที่ยืดเยื้อมานานกว่าหนึ่งเดือน
ครึ่งก็สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ

พร้อมกับที่สงครามสิ้นสุดลง โกอาได้ยกเลิกการปิดกั้นช่องทาง
ทางสื่อสารและพอร์ม ข่าวลือและข่าวต่างๆเกี่ยวกับสงคราม
เจ้าหญิงจึงแพร่กระจายเข้าสู่พอร์ม

ทุกคนจึงได้รู้ว่า ดินแดนซานไห่ได้รับชัยชนะที่สำคัญอีกครั้ง
หนึ่งแล้ว

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 9 วันที่ 14

ณ เมืองหั่วหลง

ไป๋ฉี, หานสิน และขุนพลคนอื่นๆ ได้แยกตัวจากกองกำลัง
ของพวกเขา และรีบเดินทางมายังเมืองหั่วหลง เพื่อพบกับ
ลอร์ดของพวกเขา พร้อมกับไป๋ฉีและขุนพลคนอื่นๆ ช่งเหวิน,
เหอฟู และตี่ฉิงก็ติดตามมาด้วยเช่นกัน

โอหยางไชวจัดการประชุมการปกครองและการทหารขึ้นที่
เมืองหั่วหลง

คนที่เข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ นอกเหนือจากเหล่าขุนพล
แล้ว ยังมีเสี่ยวเหอและเจ้ากรมทั้งสี่ด้วย

ในสงครามครั้งนี้ นอกเหนือจากกองพลทหารป้องกันเมือง
เทียนเฟิงที่เกือบจะถูกกวาดล้างทั้งหมดแล้ว กองพลทหาร
อื่นๆก็ได้รับความสูญเสียไม่น้อย รวมผู้บาดเจ็บล้มตายทั้ง
หมดแล้ว มีมากกว่า 12,000 นาย

แน่นอนว่า พวกเขาจับเชลยศึกได้เป็นจำนวนมหาศาล

ในการสู้รบทางใต้ของเจ้าฉิง พวกเขาจับเชลยได้ 40,000 คน
โดยบางส่วนถูกคัดเลือกมาเป็นกองพลทหารชั่วคราว ภายใต้
การนำของจางหาน

ในการสู้รบที่นอกเมืองหวู่หลง พวกเขาจับเชลยได้ 35,000
คน

ในการสู้รบที่นอกเมืองเกิงไห่ลว พวกเขาจับเชลยได้ 40,000
คน

ในการสู้รบภายในเมืองเทียนชวง พวกเขาจับเชลยได้
20,000 คน

และอีกกว่า 100,000 คน ที่ออกมายอมจำนนจากเมืองหญ
นอ้าน

พวกเขาจำเป็นต้องจัดระเบียบเชลยกว่า 200,000 คนเหล่านี้
ซึ่งมีจำนวนมากกว่ากำลังในกองทัพซานไห่เสียอีก

การจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพเป็นสิ่งที่เหมาะสม

สงครามเจ้าฉิงครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า กองทัพซานไห่ยังคง
บกพร่องอยู่ ดังนั้น โอหยางโจวจึงมุ่งมั่นที่จะขยายกองทัพ
ครั้งใหญ่

แม้ว่าการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพจะอยู่ภายใต้กรรม
กิจการทหาร แต่ทุกคนรู้ว่า เมื่อลอร์ดของพวกเขาได้ตัดสินใจ
ใจไปแล้ว ไม่มีใครหยุดเขาได้

แม้แต่ตัวหูฮู่ยาก็ไม่กล้าคัดค้านใดๆ เขาทำได้เพียงเก็บเงียบ
เท่านั้น

หลังจากที่เหอฝูยอมจำนน โอหยางโจวก็เริ่มกำหนดและวาง

แผนการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพ

ในการประชุมครั้งนี้ โอหยางโซวได้ประกาศคำสั่งออกไป
อย่างเป็นทางการ

ประการแรก พวกเขาจะยุบกองพลทหารป้องกันเมืองเทียน
ชวง กำลังพล 2,000 นายที่ยังเหลือ จะถูกส่งไปจัดระเบียบ
โครงสร้างกองทัพ

การตัดสินใจของเขาในครั้งนี้ ทำให้บทบาทของช่งหวู่ใน
ฐานะนายพลสิ้นสุดลง

กองพลทหารป้องกันเมืองเทียนชวงถูกดำเนินการอย่างลึกซึ้ง
โดยตระกูลช่ง ในกองกำลังนี้ มีนายทหารจำนวนมากเป็น

สมาชิกตระกูลซ่ง แม้ว่าพวกเขาจะเป็นเครือญาติในอนาคต
ของเขา แต่เขาก็จะไม่ยอมให้สถานการณ์ดังกล่าวดำเนินต่อ
ไป

โอหยางโซวต้องการใช้โอกาสนี้ ขจัดมะเร็งเหล่านี้ออกไป
อย่างสมบูรณ์

ในขณะที่ตระกูลซ่งต้องพึ่งพาเขาอย่างมาก แม้ว่าพวกเขา
จะไม่พอใจ แต่พวกเขาก็ไม่กล้าที่จะกล่าวอะไรออกมา

ในขณะที่ตระกูลซ่งยังคงมีอำนาจ มันไม่ง่ายนักที่โอหยาง
โซวจะจัดการกับเรื่องดังกล่าวได้

ประการที่สอง พวกเขาจะเติมเต็มความสูญเสีย 12,000

นาย ให้สมบูรณ์

เพื่อชดเชยความสูญเสียในกองพลทหารต่างๆ โอหยาบโหว
ได้กำหนดกฎขึ้นมาใหม่ หลังจากสงครามใหญ่ กองกำลัง
สงครามจะมีความสำคัญในการเลือกทหารที่ดีที่สุดก่อน

หลังจากเติมเต็มความสูญเสียทั้งหมดแล้ว พวกเขาถึงจะจัด
ระเบียบโครงสร้างกองทัพเชลยที่เหลือ มันจะส่งผลให้พวก
ชั้นสูงส่วนใหญ่ ถูกส่งไปยังกองพลทหารหลักต่างๆ

ซึ่งมันจะทำให้พลังต่อสู้ของพวกเขาไม่แตกต่างกันมากนัก

ประการที่สาม พวกเขาจำเป็นต้องสร้างกองพลทหาร

รักษาการณ์

นอกเหนือจากกองพลทหารรักษาการณ์มณฑลเจ้าฉิงและเห
ลี่ยนโจวแล้ว โอหยางไชวยังจะสร้างอีก 2 กองพลทหาร

โดยหนึ่งกองพลจะช่วยกองพลทหารป้องกันเมืองซานไห่

ในฐานะที่เป็นแกนหลักของดินแดน การมีเพียงกองพลทหาร
เดียวคอยปกป้อง ดูเหมือนว่ามันจะน้อยเกินไป มันส่งผลให้
กองพลทหารองครักษ์เคลื่อนไหวได้ไม่สะดวกมากนัก

ดังนั้น โอหยางไชวจึงใช้โอกาสนี้ ขยายกองพลทหารป้องกัน
เมืองเป็น 2 กองพล ด้วยวิธีนี้ แม้ว่ากองพลทหารองครักษ์จะ
ไม่อยู่ พวกเขาก็ยังคงปกป้องเมืองหลักได้

ในอนาคต เป้าหมายของโอหยางโซวก็คือ การทำให้กองพล
ทหารป้องกันเมือง กลายเป็นกองทัพทหารป้องกันเมือง

สำหรับตอนนี้ 2 กองพลก็คงจะเพียงพอแล้ว ถ้าพวกเขาเพิ่ม
เป็น 4 กองพลในทันที มันอาจจะส่งผลกระทบต่อการเงินได้

เมืองซานไห่กำลังก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในทุกๆวัน
ตอนนี้ พวกเขาสามารถสร้างรายได้จากเศรษฐกิจขนาดใหญ่
ได้ อย่างไรก็ตาม ในภาพรวม พวกเขายังอยู่ในขั้นตอน
พัฒนา และต้องการการลงทุนขนาดใหญ่

โอหยางโซวจึงไม่ต้องการจะทำอะไรที่ส่งผลกระทบต่อการ
เงินของดินแดนมากนัก

อีกหนึ่งกองพลทหารรักษาการณ์ จะถูกส่งไปประจำการที่
เมืองพระพุทธรูปหยก

เมืองพระพุทธรูปหยก เป็นเล็กที่โอบหยาจโหวจิกเข้าไปในหลิง
หนาน เพื่อป้องกันไม่ให้พันธมิตรแดนใต้ถอนมันออก เขาจะ
ต้องปกป้องมันอย่างเต็มที่

พวกเขาตัดสินใจเลือกนายพลของกองพลทหารรักษาการณ์
ทั้งสี่อย่างรวดเร็ว

โดยนายพลแห่งกองพลทหารรักษาการณ์มณฑลเหอเทียนโจว
ก็คือ ฮุยเป่ียว ซึ่งกำหนดไว้ก่อนหน้านี้แล้ว นายพลแห่งกอง
พลทหารรักษาการณ์มณฑลเจ้อฉิงก็คือ ชูหวัง

ตำแหน่งของนายอีก 2 ตำแหน่ง โอหยางโซวให้กรมกิจการ
ทหารเป็นผู้เลือก

ไม่ว่าอย่างไร โอหยางโซวก็ยังคงเคารพอำนาจของตู๋หฺงฮฺย
พร้อมให้อำนาจและพื้นที่ที่เพียงพอ สำหรับให้เขาดำเนิน
งานของเขาได้

ไม่อย่างนั้น ในระยะยาว เขาอาจจะมีช่วงเวลาที่ยากลำบาก
ในการดำเนินงานของเขา

ใช้โอกาสนั้น โอหยางโซวแต่งตั้งช่งหวู่เป็นรองนายพลแห่ง
กองพลทหารรักษาการณ์มณฑลเฉยโจว

ถ้าช่งหวู่ทำได้ดี โอหยางโซวอาจจะเลื่อนตำแหน่งให้เขา

ในสงครามครั้งนี้ การปฏิบัติงานของกองพลทหารรักษา
การณ์เลยใจ ได้รับการยอมรับจากไปดี นายพลของกองพล
ทหารอย่าง เจ้าหยาน จึงกลับเข้ามาอยู่ในสายตาของโอ
หยางโซวอีกครั้ง

ในช่วงเวลาที่สำคัญ โอหยางโซวพร้อมจะย้ายเขากลับเข้า
กองกำลังสงคราม

ประการที่สี่ การขยายกองทัพเลือดดาว

โอหยางโซวเตรียมจะจัดตั้งกองทัพเลือดดาวให้เสร็จสมบูรณ์

จางหาน จะเป็นนายพลแห่งกองพลทหารที่ 1 แทนที่เว่ยจาง,

ขณะที่เว่ยจางจะกลายเป็นนายพลแห่งกองพลทหารที่ 2 ซึ่ง
จางหานจัดตั้งขึ้นเป็นกองพลทหารชั่วคราวขึ้นมา

ในกองทัพทหาร กองพลทหารที่ 1 ถึง 4 ทั้งหมดมีลักษณะ
คล้ายกัน แต่ในด้านชั้นทหาร พวกเขาแตกต่างกัน ยิ่งลำดับ
กองพลน้อย ชั้นทหารก็จะยิ่งสูง

นายพลแห่งกองพลทหารที่ 1 ยังมีโอกาสสูงที่จะได้เลื่อนเป็น
ขุนพลแห่งกองทัพทหารในอนาคต ก่อนหน้านี้มีเพียงซีหวน
ซู่และฟานหลี่ฮัวเป็นตัวเลือก

ตอนนี้ จางหานได้เข้ามาเป็นตัวเลือกที่สามแล้ว

ด้วยความสามารถของจางหาน การเป็นขุนพลแห่งกองทัพ

ทหารนั้นเป็นไปได้ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม เขาคงจะได้เลื่อน
ตำแหน่งอย่างแน่นอน

นอกเหนือจากนี้ พวกเขายังได้จัดตั้งกองพลทหารจากเชลย
อีก 2 กองพล ซึ่งจะเป็นกองพลทหารที่ 3 และ 4 แห่งกองทัพ
เสือดาว

ขุนพลผู้พ่ายแพ้สงคราม ตี๋ฉิง จะกลายเป็นนายพลแห่งกอง
พลทหารที่ 3

ความสามารถของตี๋ฉิง ได้เปล่งประกายออกมาในระหว่าง
สงครามเจ้าฉิงแล้ว ในความเป็นจริง เมื่อเทียบกับเว่ยจาง
แล้ว เขาดีกว่าเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเขาเป็นขุน

พลใหม่ของกองทัพ เขาจึงมีตำแหน่งที่ต่ำกว่าเว่ยจาง

ภายใต้ลัทธิสีสัน มีนายทหารหนุ่ม 2 นาย คือ เข้าปู้และซุน
ชวนหลิน ที่ทำคุณูปการสงครามได้อย่างมากในสงครามครั้ง
นี้

แม้ซุนชวนหลินจะเป็นนายทหารที่บ้าคลั่ง แต่เขาก็ยังเป็นคน
ที่ใจเย็นอย่างมากด้วยเช่นกัน ดังนั้น โอหยางโจวจึงเลือกเขา
ให้รับตำแหน่งนายพลแห่งกองพลทหารที่ 4

ต่อจากหลินอี้ เขาเป็นนายพลคนที่สอง ที่พัฒนามาจากผู้มี
ความสามารถพิเศษในท้องถิ่น

ช่างบังเอิญ ไม่ว่าจะเป็นหลินอี้หรือซุนชวนหลิน ทั้งคู่ต่างก็

เคยอยู่ภายใต้ลั้วชีสิน นอกเหนือจากนี้ เมื่อรวมกับเข้าปุ้และ
ขุนเถิงเจียว ที่อยู่ภายใต้เขาด้วยแล้ว พวกเขาทั้งสี่ ถือเป็น
นายทหารหนุ่มที่ดีที่สุดของดินแดน

กองพลทหารของลั้วชีสิน เป็นกองพลทหารม้าที่ดีที่สุด และ
ยังเป็นกองพลทหารแรก ที่ผ่านการทดสอบกองพลทหารอีก
ด้วย ตำแหน่งของมันเป็นรองเพียงกองพลทหารองครักษ์เท่า
นั้น

กองพลทหารม้าทั้งสอง เป็นดั่งกำแพงสองชั้นของดินแดน

ลั้วชีสิน ซึ่งเป็นขุนพลหนุ่ม ได้รับการยอมรับจากโอหยางโชว
มากขึ้นเรื่อยๆ ศักยภาพของเขานั้นไม่มีที่สิ้นสุด เขายังคง
สามารถพัฒนาต่อไปได้

โอหยาางโหวกำลั้งรอรวันที่ลั้วชีสิน เลื่อนเป็นขุนพลระดับ

จักรพรรดิ

TWO Chapter 474 การจัดระเบียบโครง

สร้างกองทัพ

สถานะของฉายา แผ่นดินแห่งปรัชญา ระดับศักยภาพของ
ประชาชนในดินแดน เพิ่มขึ้น 1 ระดับ ค่อยๆแสดงผลออกมา
ให้เห็นในกองทัพอย่างช้าๆ

ขุนชนวนหิน, เข้าป่า, ขุนเถิงเจียว, เจ้าหยาน , เลี้ยวไค่ และ
คนอื่นๆคล้ายๆกันนี้ที่เป็นนายทหารท้องถิ่น พวกเขามีโอกาส
ที่จะเลื่อนเป็นขุนพลชั้นสูง แม้ในก่อนหน้านี้มันแทบจะเป็น
ไปไม่ได้เลย แต่ในตอนนี้อย่างน้อยมันคงขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

ในอนาคต ดินแดนชานไห่จะเต็มไปด้วยกลุ่มนายทหารชั้นสูง

พวกเขาไม่จำเป็นต้องใช้ขุนพลทางประวัติศาสตร์ มาดำรงตำแหน่งนายพลอีกต่อไป บัฟนี่จะช่วยแก้ปัญหาคือความต้องการนายทหารชั้นสูงในอนาคต ขณะที่กองทัพชานไห่ขยายออกไปได้

นอกจากนี้ พวกเขายังมีสถาบันการศึกษาทางทหาร เมื่อสิ้นสุดปีนี้ ศิษย์กลุ่มแรกจะจบการศึกษาจากสถาบันการศึกษาทางทหาร มันจะทำให้พวกเขาได้รับบุคลากรทางทหารจำนวนมาก เช่น เจ้าหน้าที่โลจิสติกส์, เสมียน, นักวางกลยุทธ์ และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ไปเข้าร่วมกับกองพลทหารต่างๆ

ในอนาคต กองพลทหารต่างๆจะสามารถต่อสู้ได้ด้วยตัวเอง

การเติมเต็มส่วนที่สูญเสีย, การขยายกองพลทหาร
รักษาการณ์ และการจัดตั้งกองทัพเสือดาวให้สมบูรณ์ สิ่ง
เหล่านี้มีการใช้เฉลี่ยไปราว 100,000 คน พวกเขายังเหลือ
เฉลี่ยอีกราวๆ 100,000 คน ที่ต้องจัดการ

จาก 100,000 คนนี้ ไม่รวมผู้บาดเจ็บ, ผู้ไม่ผ่านมาตรฐาน
และยังไม่รวมผู้ที่จะถูกจัดตั้งเป็นกองกำลังป้องกันเมือง
สำหรับเมืองและรัฐบาลต่างๆในมณฑลเจ้าฉิงแล้ว สุดท้าย
พวกเขาจะเหลืออยู่ราว 60,000-70,000 คน ซึ่งพอจะจัดตั้ง
ได้อีก 1 กองทัพทหาร

โอหยาางโหวไม่ได้เลือกที่จะจัดตั้งกองทัพนหหารใหม่ขึ้นมา แต่
เขาเลือกที่จะขยายกองทัพนหหารทั้งสามในปัจจุบันแทน
ปัจจุบัน กองทัพนหหารประกอบไปด้วย 4 กองพลนหหาร ตแ่
ละกองพลนหหารมีกำลังพล 13,500 นาย กองทัพนหหารจึงมี
กำลังพลรวม 54,000 นาย

หนึ่งกองทัพนหหาร อาจจะถูกพิจารณาว่า มีขนาดใหญ่พอที่
จะมีส่วนร่วมในสงครามขนาดใหญ่ได้ อย่างไรก็ตาม จาก
สถานการณ์ในปัจจุบัน กำลังพลเพียง 50,000 นาย ไม่
สามารถจะควบคุมสนามรบได้

พันธมิตรแดนใต้ สามารถรวบรวมกำลัง 200,000 นาย ได้
อย่างง่ายดาย

ดังนั้น การขยายกองทัพทหารจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นเร่งด่วน

โอหยางโชวตัดสินใจ เพิ่มกองพลทหารในกองทัพ จาก 4
กองพลทหาร เป็น 5 กองพลทหาร แต่จะต้องรักษา
มาตรฐานของกองทัพชานไห่เอาไว้ นอกจากนี้ เขายังเตรียม
เพิ่มกรมทหารย่อย สำหรับแต่ละกองทัพบกด้วย

ด้วยเหตุนี้ กำลังพลของแต่ละกองพลทหาร จึงเพิ่มขึ้นจาก
54,000 นาย เป็น 70,000 นาย ซึ่งเพิ่มขึ้นอีกถึง 16,000
นาย

กองกำลังขั้นสูง 70,000 นาย เพียงพอสำหรับสงครามแล้ว

ด้วนการขยายกองทัพบทหารครั้งนี้ พวกเขาจะเป็นจะต้อง
เกณฑ์ทหารเพิ่มอีก 48,000 นาย ซึ่งเกือบจะเทียบได้กับ 1
กองทัพบทหาร

หลังจากที่ขยายกองทัพบแล้ว พวกเขาก็จำเป็นต้องแต่งตั้ง
นายพลของกองพลทหารทั้งสาม

ความคิดของโอหยางโซวก็คือ การพยายามเลือกจากนาย
ทหารที่มีคุณูปการสงครามมากที่สุดในการสงครามครั้งนี้

ด้วยเหตุนี้ เข้าไปและซุนเถิงเจียว สองนายทหารม้าจึงได้
เลื่อนเป็นนายพลของกองพลทหารที่ 5 แห่งกองทัพมังกร
และกองทัพบพยัคฆ์ตามลำดับ

สำหรับนายพลของกองพลทหารที่ 5 แห่งกองทัพเสือดาว
พวกเขาจะเลือกจากขุนพลผู้พ่ายแพ้สงครามในหมู่เชลย

ในสงครามครั้งนี้ จากเชลย 200,000 คน มีเพียงเจ้าหญิงเท่านั้นที่ได้รับตำแหน่ง การถูกปฏิบัติอย่างแตกต่างนี้ อาจจะทำให้เหล่าทหารของกองทัพที่พ่ายแพ้สงคราม รู้สึกถูกกีดกันได้ เพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างสมบูรณ์ โอหยางโซวจึงตัดสินใจแต่งตั้งขุนพลผู้พ่ายแพ้สงครามอีกคนเป็นนายพล

สำหรับการคัดเลือก แน่นนอนว่ามันจะขึ้นอยู่กับตู๋หลูฮุย

หลังจากจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพครั้งนี้แล้ว กองทัพซ่านไห่ จะมีกองกำลังทหารรักษาการณ์เพิ่มขึ้นมา 4 กองพล ในขณะที่เดียวกัน ก็มีกองกำลังสงครามเพิ่มเข้ามาอีก 6 กองพล

พวกเขาขายกำลังพลเพิ่มขึ้นกว่า 130,000 นาย ซึ่งมี
จำนวนใกล้เคียงกับกำลังพลรวมของกองทัพในก่อนหน้านี้

กองกำลังสงคราม ซึ่งเต็มเต็มกองทัพทหารทั้งสาม มีกำลัง
พลรวมกันถึง 210,000 นาย นอกเหนือจากนี้แล้ว โอหยาง
โซวยังมีองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย และกองพล
ทหารองครักษ์อีก

ส่วนเชลยที่ยังเหลืออีก 17,000 คน โอหยางโซวจัดให้พวก
เขาไปเป็นมือปราบ

ถูกต้องแล้ว มือปราบ

เพื่อเพิ่มอำนาจให้กรมกิจการภายใน นอกเหนือจากมอบ

อำนาจในการพิพากษาคดีให้แล้ว ขั้นต่อไปก็คือ การจัดกอง
กำลังมือปราบที่แข็งแกร่งให้กับพวกเขา มือปราบของฝ่าย
กฎหมายและกฎระเบียบ จะทำหน้าที่คล้ายกับตำรวจใน
สมัยใหม่

การรักษากฎหมายและกฎระเบียบ, การจับกุมผู้ร้าย และ
การหยุดองค์การอาชญากรรม ทั้งหมดนี้จะถูกมองให้ฝ่าย
กฎหมายและกฎระเบียบจัดการ

ดังนั้น มันจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่พวกเขาจะต้องมีกองกำลังมือ
ปราบที่แข็งแกร่ง

เมื่อฝ่ายกฎหมายและกฎระเบียบมีมือปราบเพียงพอแล้ว
พวกเขาจะช่วยลดภาระของกองกำลังป้องกันเมืองลงได้ ซึ่ง

มันจะทำให้พวกเขามุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติการทางทหารได้
อย่างเต็มที่

โอหยางโซวต้องการให้กองกำลังป้องกันเมืองต่างๆ เตรียม
พร้อมสำหรับการเข้าร่วมสนามรบหลักได้ทุกเมื่อ

ที่โอหยางโซวใช้เซลยเหล่านี้ทั้งหมด ไม่ใช่เพราะว่าเขาถูก
บังคับให้ขยายกองทัพเท่านั้น แต่เป็นเพราะศักยภาพของ
ทหารเหล่านี้ค่อนข้างสูง

เซลยศึก 200,000 คน เหล่านี้ ต่างก็เป็นทหารชั้นสูงของกอง
ทัพพันธมิตร

ในสงครามครั้งนี้ กองทัพพันธมิตรได้คัดเลือกเอาทหารชั้นสูง

มาจากดินแดนของพวกเขา ส่งผลให้ศักยภาพของทหาร
เหล่านี้ สูงกว่าค่าเฉลี่ยอยู่ระดับหนึ่ง

หากโอหยางโซวต้องรับสมัครทหารใหม่มาฝึกอบรม ก่อนที่
พวกเขาจะพร้อมเข้าร่วมสงคราม พวกเขาจะต้องใช้เวลาใน
การฝึกอบรมไม่ต่ำกว่า 3 เดือน

การใช้เชลยศึกจึงเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

หลังจากที่สงครามขนาดใหญ่ครั้งนี้สิ้นสุดลง ไม่เพียงแต่
ความแข็งแกร่งของกองทัพซันไห่จะไม่ลดลงเท่านั้น แต่มัน
ยังแข็งแกร่งเพิ่มขึ้นอย่างมากอีกด้วย เมื่อคิดถึงมัน โอ
หยางโซวอยากจะขอบคุณพันธมิตรแดนใต้จริงๆ

หลังจากยืนยันแผนการการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพ
แล้ว กรมกิจการทหารก็จะเป็นผู้ดำเนินการขั้นต่อไป การจัด
ระเบียบโครงสร้างกองทัพครั้งนี้ เกี่ยวข้องกับทหารมากกว่า
100,000 นาย ครอบคลุมกองทัพทหารและกองพลทหาร
ต่างๆเกือบทั้งหมด

จากการประมาณการ พวกเขาจะต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่า 1
เดือน ในการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพนี้

สำหรับการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพ กรมกิจการทหารมี
ระบบที่สมบูรณ์พร้อมอยู่แล้ว

ประการแรก พวกเขาจะเลือกทหารที่ได้รับบาดเจ็บและคนที่ไม่
ผ่านมาตรฐานออก พวกเขาจะเกษียณออกไป คนเหล่านี้จะ

ถูกส่งให้กรมการบริหารจัดการต่อ โดยจะจัดหาอาชีพใหม่ให้
กับพวกเขา

เชลยศึกเหล่านี้เป็นแรงงานชั้นยอด ทุกๆที่จึงต้องการพวก
เขา

หลังจากพิจารณาประชากรในเมืองซานไห่แล้ว โอหยางโซว
ก็สั่งให้ฝ่ายทะเลเบียน พยายามจัดให้คนเหล่านี้ไปทำงานใน
เมืองซานไห่ เพื่อเพิ่มประชากรของเมือง

โอหยางโซวต้องการให้เมืองซานไห่ถึงขีดจำกัดประชากรโดย
เร็ว เพื่อที่จะได้อัพเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 2

ประการที่สอง พวกเขาจำเป็นต้องลงทะเลเบียนเชลยศึกที่

เหลืออยู่ โดยเพิ่มพวกเขาเข้าทะเบียนกองทัพ

เมื่อลงทะเบียนกองทัพแล้ว พวกเขาก็จะรวมคนเหล่านี้เข้าสู่ระบบดินแดนฐานให้อย่างเป็นทางการ คนเหล่านี้จะไม่ถูกอื่นๆดูถูก และพวกเขายังสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ประโยชน์ที่ได้รับจากดินแดนได้แน่นอนว่า ถ้าพวกเขาพยายามจะหนี พวกเขาจะได้รับบทลงโทษที่รุนแรง

ในการลงทะเบียนคนถึง 200,000 คน บันทึกประเภททหาร, ลักษณะพิเศษ, ข้อมูลเบื้องต้น และอื่นๆที่จำเป็นนั้น เพียงแค่กรมกิจการทหารคงไม่สามารถจัดการกับมันได้

ดูเหมือนไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากขอความช่วยเหลือ

ทางเลือกแรกของเขาก็คือ สมาชิกของฝ่ายทะเลเบียน เพราะ
งานนี้เป็นงานเฉพาะที่พวกเขาถนัด นอกจากนี้ เขายังได้นำ
ศิษย์กลุ่มหนึ่งจากสถานศึกษาทางทหาร มาช่วยกรมกิจการ
ทหารอีกด้วย

นี่เป็นโอกาสสำหรับพวกเขา ที่จะได้ฝึกงานและได้ใกล้ชิดกับ
การปฏิบัติจริง

หลังจากลงทะเลเบียนแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการคัดเลือกทหาร

กองทัพซานไห่ขยายเพิ่มถึง 10 กองพลทหาร ซึ่งก็หมายความว่า พวกเขาต้องการผู้การ 50 นาย และนายพัน 250
นาย สำหรับนายทหารเหล่านี้ พวกเขาจะคัดเลือกส่วนหนึ่ง
จากกองทัพเดิม ขณะที่อีกส่วนหนึ่งจะคัดเลือกมาจากเชลย

เนื่องจากในหมู่พวกเขา มีนายทหารชั้นยอดมากมาย โอ
หยาางไซวจึงไม่สามารถจะล่าเหยี่ยวได้

การสู้รบก่อนหน้านี้ พวกเขาเพียงทำตามคำสั่งของลอร์ด
ดพวกเขาเท่านั้น

ตอนนี้ พวกเขาเป็นเหมือนครอบครัวเดียวกันแล้ว ในฐานะผู้
ปกครองของพวกเขา โอหยาางไซวจึงจำเป็นต้องปฏิบัติต่อ
พวกเขาอย่างเท่าเทียมกัน

แน่นอนว่า สำหรับตำแหน่งที่สำคัญจริงๆ โอหยาางไซวจะยัง
คงมอบให้กับนายทหารที่เขาไว้วางใจ เหล่าคนที่เขาไว้วางใจจะ
แทรกซึมอยู่ในกองทัพทั้งหมด ผ่านการจัดระเบียบโครงสร้าง

กองทัพ

นอกจากนั้น โอหยางโซวยังเลือกสมาชิกบางส่วนจาก
องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์และกองพลทหารองครักษ์ ไปทำ
หน้าที่เป็นนายพันและผู้การอีกด้วย

ไม่ว่าจะเป็นองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์หรือกองพลทหาร
องครักษ์ โอหยางโซวเชื่อไว้วางใจพวกเขามากที่สุด พวกเขา
จงรักภักดีต่อเขา และยินดีที่จะตายเพื่อเขา

การส่งพวกเขายังกองพลทหารต่างๆ จะช่วยให้เขายังคง
ควบคุมกองทัพได้

โอหยางโซวไม่เคยวางแผนที่จะปล่อยมือจากกองทัพของเขา

นอกจากนี้ เขายังต้องการจะป้องกันไม่ให้เหล่านายทหาร
และขุนพลที่ยิ่งผยองมากเกินไป และทำงานเพิ่มผล
ประโยชน์ของตัวพวกเขาเอง

เขามักจะคิดอยู่เสมอว่า ทุกคนมีความทะเยอทะยานและ
ความเห็นแก่ตัวเป็นของตัวเอง

ในฐานะลอร์ด เขาจะต้องขังความทะเยอทะยานเหล่านี้ไว้ใน
กรงตั้งแต่แรก เขาจะไม่ให้อีกสามันได้กระโดดออกมาเด็ด
ขาด

โอหยางโซวยังต้องใช้เงินจำนวนมาก เพื่อใช้เป็นเงินเดือน
ของพวกเขา ในการขยายกองทัพ มันจำเป็นจะต้องพิจารณา
ถึงเรื่องเหล่านี้เข้าไปด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ เงินเดือนยังต้องมีมาตรฐานและโปร่งใส ขุนหรือ
นายทหารจะไม่สามารถเตะต้องเงินเดือนของผู้ใต้บังคับ
บัญชาของพวกเขาได้ หากพวกเขาทำเช่นนั้น ทหารสามารถ
รายงานเรื่องนี้ต่อฝ่ายกฎหมายทางทหารได้

ด้วยวิธีนี้ ถ้าขุนพลคนใดคิดกบฏ ตราบเท่าที่โอหยางโชวออก
คำสั่ง ขุนพลเหล่านั้นก็จะไม่สามารถแม้แต่เคลื่อนย้ายกอง
กำลังของเขาได้ ซึ่งจะเป็นการบังคับให้พวกเขายอมจำนน

หลังจากใช้วิธีต่างๆเหล่านี้แล้ว ในที่สุด โอหยางโชวก็น่าจะรู้สึก
วางใจ และยอมอนุญาตให้เหล่าขุนพลนำกองกำลังออกไป
ทำสงครามได้ ในอนาคต ด้วยผลจากอัตลักษณ์ของเขา
มันจะทำให้เขามีโอกาสได้นำกองกำลังออกไปด้วยตัวเองลด

ลง

แม้ว่าเขาต้องการจะออกไป แต่เหล่าข้าราชการในดินแดนก็
คงจะไม่ยอมปล่อยให้เขาไป

แน่นอน หลังจากที่เขาจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพแล้ว เขา
จะต้องออกไปพบกับกองกำลังต่างๆ เขาจำเป็นต้องเอาใจ
ใส่พวกเขาและแสดงการมีตัวตนอยู่ของเขา

การกระทำนี้ ก็เพื่อสร้างอิทธิพลต่อพวกเขา

ประการที่สาม พวกเขาจำเป็นต้องเติมเต็มกองพลทหาร
ต่างๆ โดยปกติแล้ว นายพลสามารถที่จะคัดเลือกทหารเข้า

กองกำลังด้วยตัวเอง ภายใต้การดูแลของเจ้าหน้าที่จากกรม
กิจการทหารได้

ขุนพลแต่ละคนแตกต่างกัน และพวกเขามีความต้องการ
ทหารที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งมีทั้ง ทหารไล่ดาบ, ทหารหอก,
ทหารธนู และอื่นๆ

หลังจากคัดเลือกแล้ว พวกเขาจะรายงานกลับไปยังกรม เพื่อ
ขอทรัพยากรทางทหารต่างๆ เช่น ม้าศึก, อาวุธและอุปกรณ์
ทหารในกองทัพจะใช้มาตรฐานของกองทัพซานไห่เหมือนกัน
ทั้งหมด

ส่วนนี้เป็นส่วนที่มีค่าใช้จ่ายมหาศาล

ประการที่สี่และประการสุดท้าย มันเป็นเรื่องที่ขุนพลไม่สามารถจะเข้ามามีส่วนร่วมได้

จากแผนการของลอร์ด กรมกิจการทหารจะเป็นผู้จัดการกับเชลยที่ยังเหลืออยู่ โดยคัดเลือกเชลยเหล่านี้มาจัดเป็นกองพลทหารใหม่ สำหรับกองทัพทหารต่างๆ

ตลอดกระบวนการนี้ นายพลและขุนพลต่างๆ จะไม่สามารถเข้ามาแทรกแซงได้

หลังจากขั้นตอนนี้เสร็จสิ้นแล้ว กรมกิจการทหารจะส่งกองพลทหารใหม่เหล่านี้ไปยังกองทัพทหารที่ถูกกำหนดไว้ วิธีนี้จะสามารถลดการแทรกแซงการจัดระเบียบกองทัพอจากขุนพลให้น้อยที่สุดได้

แน่นอน ไปดีและคนอื่นๆไม่เพียงแค่อยู่เฉยๆโดยไม่ทำอะไร

ในฐานะผู้บัญชาการ พวกเขาสามารถขอสิทธิประโยชน์
สำหรับทหารของพวกเขาได้ และพวกเขายังสามารถแนะนำ
ให้เลื่อนชั้นนายทหารที่ดีที่สุดของพวกเขาได้อีกด้วย

Chapter 475 ระบบระดับชั้นยศ

หลังจากประกาศแผนการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพแล้ว ต่อไปก็เป็นการประกาศรางวัลตามคุณูปการสงคราม

เว่ยจางได้รับฉายา ขุนพลหยางเลีย่ ขุนพลคนอื่นๆรวมถึงเหล่าทหารมีคุณูปการมากมาย
พวกเขาทั้งหมดจึงได้รับรางวัล แนนอน ผลรางวัลทั้งหมดมาจากระบบรางวัลและระบบระดับชั้นยศ
ซึ่งกรมกิจการทหารเป็นผู้กำหนดขึ้น

หลังจากที่ย่างมาตลอดทั้งเดือน ในที่สุดตู๋หฺรุษฺยก็นำกรมกิจการทหาร
สร้างระบบรางวัลและระบบระดับชั้นยศเสร็จสิ้นเมื่อวันก่อน หลังจากนั้น ระบบก็ได้รับการอนุมัติจากโอหยางโซว

เวลานี้ รางวัลสำหรับคุณูปการทางทหาร จะยึดตาม 'ระบบรางวัลทางทหารดินแดนชานไห่' จากระบบนี้ รางวัลสำหรับคุณูปการทางทหารจะถูกแบ่งเป็น 3 ประเภท

ประเภทแรก รางวัลทรัพย์สินเงินทอง ประเภทนี้จะเป็นรางวัลให้กับคุณูปการพื้นฐานและทั่ว ซึ่งจะเป็นได้ทั้ง เงิน, ทอง, อัญมณี, เพชรพลอย, อาวุธและอุปกรณ์, ม้าศึกชั้นสูง, คู่มือเทคนิคลับ และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ รางวัลประเภททรัพย์สินเงินทองนี้ เป็นรางวัลที่พบเห็นได้มากที่สุด

ระบบมีการระบุอย่างชัดเจนว่า ต้องมีคุณูปการมากเพียงใด สำหรับรางวัลนั้นๆ
คุณูปการของเหล่าขุนพลและทหารจะถูกบันทึกไว้ทั้งหมด แน่แน่นอนว่า
ระบบนี้จะให้ผลตอบแทนแก่ผู้ที่ทำผลงานได้ดี

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาจะไม่แจกรางวัลเป็นจำนวนมาก มีเพียงนักรบที่แข็งแกร่งที่สุด
ที่สังหารศัตรูส่วนใหญ่หรือสร้างปาฏิหาริย์ได้เท่านั้น ถึงจะมีโอกาสได้รับรางวัล ด้วยวิธีนี้
พวกเขาจะสามารถกระตุ้นจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของเหล่าทหารได้
มันจะเป็นกระตุ้นให้พวกเขาทำหน้าที่ให้ดีที่สุด

ประเภทที่สอง การเลื่อนยศ จากระบบนี้ ระดับชั้นยศทางทหารจะถูกแบ่งออกเป็น ขุนพล, ผู้กำกับ, ผู้พัน, ผู้กอง
และจ่าทหาร รวมเป็น 5 ชั้น 8 ระดับ

ขุนพลจะแบ่งเป็น 5 ระดับ ระดับ 1 สูงที่สุด และระดับ 5 ต่ำที่สุด แต่ละระดับจะได้รับฉายาเฉพาะไม่ซ้ำกัน,
ผู้กำกับจะแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ เอก, โท, ตริ ผู้พันและผู้กองจะใช้รูปแบบเดียวกับผู้กำกับ สำหรับพลทหาร
จะแบ่งเป็น ระดับเอก, โท, ตริ และจัตวา ยศของพวกเขาจะยึดตามหน้าที่ในกองทัพของพวกเขา

ยศขุนพลจะได้รับเฉพาะนายพลหรือสูงกว่านั้น, ผู้กำกับจะได้รับเฉพาะผู้การ ผู้พันจะได้รับเฉพาะนายพัน,
ผู้กองจะได้รับเฉพาะนายกอง และพลทหารจะได้รับเฉพาะหัวหมู่ นอกจากนี้
ระดับจัตวายังจะมอบให้กับทหารที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกองทัพด้วย เช่น ทหารใหม่ทั้งหมดที่อยู่ในชั้น 5 ขึ้นไป
จะได้รับระดับจัตวาโดยอัตโนมัติ ส่วนทหารที่อยู่ต่ำกว่าชั้น 5 จะถูกเรียกว่ามือใหม่ พวกเขาจะไม่มียศใดๆ

จากมาตรฐานนี้ จะสามารถมองเห็นยุทธศาสตร์ทางทหารชั้นสูงของดินแดนชานไห่ได้
ตามมาตรฐานของพวกเขา ทหารทุกคนที่อยู่ต่ำกว่าชั้น 5 จะเป็นทหารมือใหม่
และพวกเขาจะไม่ได้รับโอกาสไปยังสนามรบ หากมองไปยังดินแดนอื่นๆ ทหารชั้น 5 ถือว่าเป็นทหารชั้นสูงแล้ว

นายทหารชั้นต้นทุกนาย หลังจากที่พวกเขาเข้ารับตำแหน่งแล้ว พวกเขาจะอยู่เพียงระดับตรีเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น ทหารที่เพิ่งจะกลายเป็นนายทหาร พวกเขาจะได้เป็นผู้กองระดับตรี แน่นอนว่า เมื่อพวกเขาเลื่อนไปจนถึงผู้กองระดับเอก มันจะเป็นจุดสูงสุดของตำแหน่งของพวกเขา และพวกเขาก็จะมีโอกาสเลื่อนเป็นผู้พันได้ ด้วยมาตรฐานนี้ นายพลเป็นจะเป็นขุนพลระดับ 5

กองทัพจะตัดสินความสัมพันธ์ของทหารในกองทัพอย่างชัดเจน ผู้ที่ระดับยศต่ำกว่า จะต้องปฏิบัติตามผู้ที่มีระดับยศสูงกว่า นี่คือกฎเหล็ก ด้วยสิ่งนี้ เมื่ออยู่ในช่วงเวลาสงคราม ความสับสนวุ่นวายก็จะไม่เกิดขึ้น

โดยใช้กองพันเป็นตัวอย่าง ในสถานการณ์ปกติ ถ้านายพันตาย จะไม่มีใครทำหน้าที่แทนเขาได้ เพราะนายกองจะไม่มีอำนาจพอจะสั่งทั้งกองพันได้ มันจะทำให้กองทัพแตกเป็นส่วนๆ แล้วสถานการณ์ก็จะยิ่งเลวร้ายลง

ด้วยระบบระดับชั้นยศนี้ เมื่อนายพันตาย จากกฎหมายทหาร ผู้ที่มียศสูงสุดจะสามารถเข้าไปแทนที่ โดยเป็นนายพันชั่วคราวได้ ถ้าผู้ที่เข้าไปแทนที่ตายอีก ผู้ที่มียศสูงสุดลำดับต่อไปก็จะไปแทนที่เขา กระบวนการนี้จะดำเนินเข้าไปเรื่อยๆ จนกว่ากองพันจะได้รับชัยชนะหรือพวกเขาจะตายกันทั้งหมด เพียงแค่ส่วนหนึ่งของระบบนี้ ก็ดีกว่าการได้รับผู้คนและม้านับพันๆจากดินแดนอื่นๆแล้ว ไม่มีอะไรจะมีค่าเทียบเท่ากับระบบที่สมบูรณ์แบบได้

นอกเหนือจากการกำหนดความสัมพันธ์ของผู้นำและผู้ใต้บังคับบัญชาโดยตรงแล้ว ระบบนี้ยังเกี่ยวโยงถึงเงินเดือนของพวกเขาด้วย

ใช้โอกาสนี้ ตูร์ฮูยปรับปรุงระบบเงินเดือนอีกครั้ง ในอนาคต เงินเดือนจะเชื่อมโยงกับระดับชั้นยศของพวกเขา ไม่ใช่ตำแหน่งและความแข็งแกร่งของพวกเขาอีกต่อไป ตัวอย่างเช่น ก่อนหน้านี้ หัวหมูจะได้รับเงินเดือน 1 เหรียญทอง หลังจากเปลี่ยนแปลงแล้ว หัวหมูที่เป็นพลทหารระดับเอก จะได้รับเงินเดือน 1 เหรียญทอง, ระดับโทจะได้รับ 80 เหรียญเงิน และระดับตรีจะได้รับ 60 เหรียญเงิน

โดยพื้นฐานแล้ว หัวหมูที่เป็นพลทหารระดับสูง จะใกล้เคียงกับมาตรฐานเดิมของกองทัพ การทำเช่นนี้จะทำให้เงินเดือนของทหารลดลงเรื่อยๆ อย่างไรก็ตาม เหล่าทหารไม่สามารถกล่าวอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ เพราะสำหรับทหารแล้ว ความแข็งแกร่งสำคัญมากที่สุด ถ้าคุณไม่พอใจ คุณจะต้องทำงานหนักเพื่อเลื่อนยศของคุณ

มันจะเป็นการกระตุ้นให้ทหารทำงานหนักขึ้น เพื่อให้ได้รับการเลื่อนยศ การกระทำนี้ของตุหรูฮุ่ยทำตามจังหวะได้อย่างยอดเยี่ยม แม้ว่าเขาจะโก่งพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจะกล่าวอะไรได้

ในทำนองเดียวกัน ระบบจะประเมินฐานเงินเดือนตามมาตรฐานทั้งกองทัพ หลักการพื้นฐานก็คือ ระดับที่ต่ำกว่า 1 ระดับ จะได้รับเงินเดือน 80% ของระดับที่สูงกว่า ซึ่งก็หมายความว่า ในตำแหน่งเดียวกัน การลดระดับลง 1 ระดับ จะหมายถึงเงินเดือนที่น้อยกว่าถึง 20%

นายกองที่เป็นผู้กองระดับเอก จะได้รับเงินเดือน 5 เหรียญทอง, ระดับโทจะได้รับ 4 เหรียญทอง, ระดับตรีจะได้รับ 3 เหรียญทอง

นายพันที่เป็นผู้การระดับเอกจะได้รับเงินเดือน 20 เหรียญทอง, ระดับโทจะได้รับ 16 เหรียญทอง, ระดับตรีจะได้รับ 12 เหรียญทอง

ผู้การที่เป็นผู้กำกับระดับเอกจะได้รับเงินเดือน 50 เหรียญทอง, ระดับโทจะได้รับ 40 เหรียญทอง, ระดับตรีจะได้รับ 30 เหรียญทอง

ระดับชั้นยศของขุนพลก็แตกต่างกันเช่นเดียวกัน จากกฎหมายทหาร ขุนพลจะได้รับเงินประจำปี ขุนพลระดับ 5 จะได้รับเงินปีละ 1,000 เหรียญทอง, ระดับ 4 จะได้รับ 2,000 เหรียญทอง, ระดับ 3 จะได้รับ 3,000 เหรียญทอง, ระดับ 2 จะได้รับ 4,000 เหรียญทอง และระดับ 1 จะได้รับ 5,000 เหรียญทอง

นอกเหนือจากเงินประจำปีแล้ว พวกเขายังจะได้รับสิทธิพิเศษอื่นๆอีก ตามกฎหมายทหารแล้ว ขุนพลแต่ละคนจะได้รับคฤหาสน์ขุนพลคนละ 1 แห่ง ภายในเมืองซานไห่ โดยขนาดของคฤหาสน์จะแตกต่างกันออกไป

ยกตัวอย่างเช่น หลินอี้ เขาเป็นขุนพลระดับ 5 จึงได้รับคฤหาสน์ขุนพลฮูเว่ย, ส่วนไปฉีที่เป็นขุนพลระดับ 1 จะได้รับคฤหาสน์จอมพล

โอหยางโฆวางแผนเช่นนี้ ก็เพื่อให้เหล่าขุนพลที่อยู่ภายใต้เขา ยังคงเพลิดเพลินกับความอบอุ่นได้ นอกจากการต่อสู้ในเขตทุรกันดารแล้ว เมื่อพวกเขากลับมายังเมืองซานไห่ พวกเขาจะมีที่อยู่อาศัยที่อบอุ่น

จากการตั้งค่าของโกอา ครอบครัวของเหล่าบุคคลทางประวัติศาสตร์จะปรากฏขึ้นในเขตทุรกันดาร
เมื่อยุคสมัยของพวกเขาเข้าสู่เกมส์ ตัวอย่างเช่น การมาถึงของภรรยาและพ่อตาของไปนี

ในทำนองเดียวกัน ครอบครัวของซุนปิ่น, เอ้อหลาย, จางหาน และคนอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้
ก็ได้มาถึงเมืองซานไห่แล้ว

ในระบบระดับชั้นยศ นอกเหนือจากการปฏิบัติที่แตกต่างกันออกไปตามความแตกต่างของขุนพล, นายทหาร,
พลทหาร และมีอใหม่แล้ว ในขณะเดียวกันนั้น ระบบเงินเดือนของทหารทั่วไปก็มีการปรับลดลงไปด้วยเช่นกัน

มีอใหม่ที่เป็นทหารชั้น 1-4 จะได้รับเงินเดือน 20 เหรียญเงิน, ทหารชั้น 5-9 จะได้รับ 40 เหรียญเงิน,
ทหารสงครามชั้นสูงระดับ 10-12 จะได้รับ 60 เหรียญเงิน ซึ่งเท่ากับหัวหมุดที่เป็นพลทหารระดับตรี

ตู๋หุ่ยชู่ใจยักษ์มาก ด้วยการเปลี่ยนแปลงนี้ เขาสามารถลดค่าใช้จ่ายทางทหารได้ลดลงเฉลี่ยแล้วมากกว่า 10%
ก่อนหน้านี้ ทหาร 1 กองพันที่มีค่าเฉลี่ยทหารชั้น 4 จะมีค่าใช้จ่าย 275 เหรียญทอง หลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลง
มันลดลงเหลือเพียง 237 เหรียญทอง

ค่าใช้จ่ายของทหาร 1 กองพลทหารลดลงจาก 8250 เหรียญทอง เป็น 7200 เหรียญทอง
กองทัพลทหารที่มีกำลังพลเต็มจำนวน จะมีค่าใช้จ่ายราว 36,000 เหรียญทอง เพื่อลดค่าใช้จ่ายทางทหาร
ตู๋หุ่ยชู่จำเป็นจะต้องเดินหน้าอย่างเต็มรูปแบบ

ในทำนองเดียวกัน กรมกิจการทหารได้กำหนดเงินเดือนของทหารในกองพลทหารรักษาการณ์อย่างชัดเจน
ระบบชั้นยศของพวกเขาคล้ายกับกองกำลังสงคราม อย่างไรก็ตาม ฐานเงินเดือนของพวกเขาจะต่ำกว่า 20%
กองกำลังป้องกันเมืองต่างๆ ทำหน้าที่เป็นกลุ่มที่เฝ้าอยู่ระวังตลอดเวลา
พวกเขาจึงได้รับในอัตราเดียวกับกองกำลังสงคราม

เมื่อมีระดับชั้นยศที่ชัดเจนแล้ว พวกเขาก็ควรมีเหรียญอิสริยยศด้วยเช่นกัน จากคำแนะนำของโอหยางโซว
เหรียญอิสริยยศของพวกเขาจะมีการออกแบบเป็นรูปมังกร

ขุนพลทั้งหมดจะประดับด้วยเหรียญมังกรทอง จำนวนของเพชรพลอยที่ประดับมังกร
จะใช้แยกความแตกต่างของระดับชั้นยศ ยิ่งยศสูง จำนวนเพชรพลอยก็จะยิ่งมาก เริ่มจากเพชรพลอย 1
เม็ดต่อระดับของขุนพล จอมพลจะมีเพชรมากที่สุด ซึ่งก็คือ 6 เม็ด

สำหรับโอหยางโชว ในฐานะผู้บัญชาการสูงสุด เขาจะประดับด้วยเหรียญมังกรทองเช่นกัน อย่างไรก็ตาม
เหรียญอิสริยยศของเขาจะเป็นรูปมังกรทองเก้ากรงเล็บที่พ่นลูกแก้วมังกรสีทองออกมา 9 ลูก

จากกรงเล็บทั้ง 9 อยู่ด้านหน้า 5 กรงเล็บ และข้างหลังอีก 4 กรงเล็บ

ลูกแก้วมังกรของเหล่าขุนพลจะเป็นสีขาว และมังกรทองของพวกเขาจะมีเพียง 7 กรงเล็บ อยู่ข้างหน้า 4 กรงเล็บ
และข้างหลังอีก 3 กรงเล็บ

ผู้กำกับ, ผู้พัน และผู้กอง ทั้งหมดมีเหรียญมังกรเงิน, เหล็ก และสัมฤทธิ์ตามลำดับ ในทำนองเดียวกัน
จำนวนลูกแก้วมังกรจะขึ้นอยู่กับระดับชั้นยศของพวกเขา

เหรียญอิสริยยศแต่ละเหรียญ ถูกทำขึ้นจากวัสดุตามชื่อของมัน เหรียญมังกรทองก็จะทำมาจากทองคำ

สำหรับพลทหารที่มีระดับชั้นยศต่ำที่สุด พวกเขาไม่มีสิทธิ์จะประดับเหรียญมังกร
เหรียญของพวกเขาจะทำจากสัมฤทธิ์ และมีสัญลักษณ์เป็นรูปดาบถั่งและกระบี่หนักไขว้กันและกัน
แถบจะถูกใช้เพื่อแบ่งความแตกต่างระดับชั้นยศของพวกเขา พลทหารระดับจัตวามี 1 แถบ, ระดับตรีมี 2 แถบ,
ระดับโทมี 3 แถบ และระดับเอกมี 4 แถบ

ปฏิเสธไม่ได้ว่า การผลักดันระบบชั้นยศออกไปนี้
จะส่งผลให้กองทัพขาดไต่เต้าไปข้างหน้าสู่เส้นทางของความเป็นมืออาชีพ

จากการจัดเตรียมของกรมกิจการทหาร พวกเขาจะจัดพิธีมอบรางวัลทันที
ที่พวกเขาเสร็จสิ้นการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพ ในเวลานั้น โอหยางโชวจะเป็นประธานในพิธีเอง

ประเภทสุดท้ายก็คือ การมอบฉายาขุนนางให้แก่พวกเขา อย่างปฏิเสธไม่ได้ ในสมัยก่อน
ฉายาขุนนางมีค่ามากกว่ารางวัลที่เป็นระดับชั้นยศ ทุกคนที่ได้รับฉายาขุนนาง
จะนำความรุ่งโรจน์มาสู่ครอบครัวและบรรพบุรุษของพวกเขา แต่น่าเสียดาย
แม้ว่าโอหยางโซวจะเป็นลอร์ดแห่งเหลียนโจว และเป็นขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง
แต่เขาก็คงไม่มีสิทธิ์ที่จะมอบฉายาขุนพลให้แก่เหล่าข้าราชการและเหล่าขุนพลได้
เฉพาะลอร์ดที่เป็นผู้นำประเทศอย่างแท้จริงเท่านั้น ถึงจะสามารถทำเช่นนั้นได้

ดังนั้น รางวัลประเภทที่สาม จึงยังไม่สามารถจะมอบออกไปได้ในตอนนี้
เมื่อพวกเขาจัดตั้งประเทศของพวกเขาขึ้นมาได้ พวกเขาถึงจะสามารถมอบรางวัลดังกล่าวได้
ตู๋หฺยู่ยกกล่าวถึงเรื่องนี้ เพื่อให้เหล่าขุนพลเต็มไปด้วยความฝันสำหรับอนาคต

Chapter 476 การจัดระเบียบจังหวัดเจ้าฉิง

***หมายเหตุ : ตั้งแต่ตอนนี้ไป จะขอเปลี่ยนจาก รัฐบาลย่อย>>>อำเภอ, มณฑลเดิม>>>จังหวัด,
หลายๆจังหวัด>>>มณฑล

กรมกิจการทหาร มีการจัดระบบระดับชั้นยศให้กับกองทัพเรือคล้ายๆกันนี้ อย่างไรก็ตาม
ยังคงมีบางส่วนที่แตกต่างกัน ฐานของเหรียญอิสริยยศจะแตกต่างกันออกไป

สำหรับกองทัพเรือ ฐานจะเป็นสีฟ้าคราม ซึ่งเป็นตัวแทนของทะเลที่ไม่มีที่สิ้นสุด

สำหรับทหารม้า ฐานจะเป็นสีแดง ซึ่งเป็นตัวแทนของความปรารถนาและความร้อนแรงของพวกเขา

สำหรับทหารราบ ฐานจะเป็นสีเหลือง ซึ่งเป็นตัวแทนของแผ่นดิน ที่แข็งแกร่งและมั่นคง

ทหารทั้ง 3 ประเภท ต่างก็มีความหมายเป็นของตัวเอง

นอกเหนือจากระดับชั้นยศและเงินเดือนทหารแล้ว พวกเขายังได้กำหนดรางวัลทหารแตกต่างกัน โดยพวกเขาแบ่งระบบรางวัลทั้งหมดออกเป็น 3 ชั้น 9 ระดับ, ระดับ 1 จะสูงสุด และระดับ 9 จะต่ำสุด

ระดับ 1-3 จะเป็นชั้นสูง, ระดับ 4-6 จะเป็น ชั้นกลาง และระดับ 7-9 จะเป็นชั้นต้น ระดับที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อความแตกต่างของรางวัล

ชั้นสูง จะได้รับรางวัลเป็นฉายาขุนนาง, ชั้นกลาง จะได้รับรางวัลเป็นระดับชั้นยศ, ชั้นต้น จะได้รับรางวัลเป็นทรัพย์สินเงินทอง

มาตรฐานการประเมินคุณูปการของพวกเขา จะได้รับการคำนวณจากปริมาณการฆ่าและปัจจัยอื่นๆ เช่น ความเป็นผู้นำ, การใช้โลจิสติกส์, โลจิสติกส์ทางทหาร, และด้านอื่นๆครอบคลุมทั้งหมด

ในทำนองเดียวกัน การคำนวณคะแนนคุณูปการของขุนพลและทหารจะแตกต่างกันออกไป ตัวอย่างเช่น หน้าที่หลักของขุนพล คือ การบัญชาการกองกำลัง ไม่ใช่การสังหารศัตรู อีกตัวอย่างก็คือ ที่ปรึกษา พวกเขาจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์ในการทำให้กองกำลังได้รับชัยชนะ

ประเภทและความเป็นไปได้ไม่มีขีดจำกัด ทุกคนที่ทำงานเฉพาะจึงได้รับคุณูปการอย่างเป็นธรรม

เจ้าหน้าที่ประเมินและเหล่าขุนพลในกองทัพ จะประเมินคุณูปการเหล่าทหารร่วมกัน ตำแหน่งต่ำสุดที่เข้าร่วมการประเมินได้ก็คือ นายพัน เมื่อมีทั้ง 2 ฝ่าย คอยช่วยตรวจสอบข้อมูลซึ่งกันและกันแล้ว มันจะช่วยป้องกันการรายงานเท็จหรือปัญหาการขโมยคุณูปการของคนอื่นๆได้

แน่นอนว่า ระบบการประเมินยังคงบกพร่องอยู่ มันจึงยังคงมีปัญหาอยู่บ้าง นี่จะเป็นการทดสอบความสามารถของตุรุษย์ ไม่บ่อยนักที่ระบบที่คุณพยายามสร้างจะกลายเป็นระบบที่สมบูรณ์แบบใดทันที ในบางครั้ง ในการดำเนินการ มันอาจจะกลายเป็นผลลัพธ์ที่เลวร้ายแทนที่จะก่อให้เกิดประโยชน์

การปฏิวัติและการเปลี่ยนแปลงต่างๆในประวัติศาสตร์ มีตัวอย่างที่กลายมาเป็นผลลัพธ์อันเลวร้ายมากมาย ไม่ว่าจะเป็นห้วงหมางหรือห้วงอานซี ที่พยายามจะสร้างสังคมในอุดมคติของพวกเขา พวกเขาต่างก็พบกับปัญหาในขั้นตอนการดำเนินการแน่นอน

สาเหตุที่พวกเขาไม่สามารถพัฒนาระบบของพวกเขาได้ ก็เพราะเหตุการณ์เกิดขึ้นบนโลก พวกเขาไม่ได้พยายามที่จะคาดการณ์ปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มันจึงจบลงด้วยความล้มเหลว

นอกจากนั้น การทำที่ละขั้นที่ละตอน ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก นี่เป็นเกมส์ที่มีสังคมแบบบุคคลโบราณอย่างแท้จริง ในเมืองหลวง การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะไม่เกิดขึ้น เหล่าจักรพรรดิ พวกเขาไม่แม้แต่จะไตร่ตรองความเป็นไปได้ของเรื่องนี้

หรือแม้ว่าจักรพรรดิจะยกเรื่องนี้ขึ้นมา หลายคนก็จะต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง และผู้ที่ต้องการปกป้องประเพณีก็จะป้องกันไม่ให้มันเกิดขึ้น

แตกต่างกับเมืองหลวงของเกมส์ ดินแดนต่างๆไม่ได้ประกอบไปด้วย ตระกูลชนชั้นสูง, เหล่าขุนนาง และนักปรัชญาขงจื้อ ดังนั้น ความคิดของประชาชนในดินแดนจึงเปิดกว้างมากกว่า โอหยางโซวจึงมั่นใจว่า ระบบเหล่านี้จะประสบความสำเร็จ

ในช่วงเวลานี้ นอกเหนือจากการสร้างระบบทั้งสองแล้ว พวกเขายังมีความสับสนในการปรับปรุงระบบการสนับสนุนด้านโลจิสติกส์ ซึ่งโอหยางโซว มอบหมายให้พวกเขาไปจัดการด้วย

ในการประชุมการปกครองและการทหาร ตู๋หฺงชู่ได้รายงานง่ายๆ ในเวลานี้ กรมโลจิสติกส์ทางทหาร ได้วางแผนไปอยู่ที่เครื่องสวมใส่ของทหาร โดยใช้ทหารโล่ดาบเป็นตัวอย่าง นอกเหนือจากชุดเกราะและหมวกเกราะแล้ว พวกเขายังต้องสวมชุดผ้าฝ้ายและรองเท้า

ดังนั้น กรมโลจิสติกส์ทางทหาร จึงได้เปิดดำเนินการโรงผลิตผ้าฝ้ายขนาดใหญ่ขึ้นที่จังหวัดเหลียนโจวและเล่ย์โจว พวกมันจะผลิตผลิตภัณฑ์ประจำวันได้แก่ เสื้อผ้า, รองเท้า, ถุงเท้าฝ้าย, ผ้าห่มฝ้าย, ผ้าเช็ดตัว และผลิตภัณฑ์ประจำวันอื่นๆ ที่ทหารจำเป็นต้องใช้ รางวัลเหล่านี้ ดูเหมือนจะไม่ค่อยน่าสนใจมากนัก แต่มันกลับมีความสำคัญกับเหล่าทหารอย่างมาก

สำหรับกองทัพในสมัยโบราณ เพียงแค่พวกเขาสามารถแจกจ่ายอาวุธและอุปกรณ์ให้กับทุกคนได้ มันก็เป็นอะไรที่น่าทึ่งมากแล้ว เสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่ มักจะนำมาจากบ้านของตัวเอง ในช่วงฤดูหนาว พวกเขายังจำเป็นต้องให้ครอบครัวของพวกเขา ส่งสัมภาระอื่นๆมาให้ด้วย

ในเวลานี้ กรมโลหิสติกส์ทางทหาร ให้ความสำคัญกับมันในระดับสูงสุด และพวกเขาได้แก้ไขปัญหเหล่านี้ทั้งหมดในคราวเดียว อย่างปฏิเสธไม่ได้ ระบบสนับสนุนโลหิสติกส์ทางทหาร เป็นหนึ่งในเครื่องหมายของกองทัพมืออาชีพ กรมโลหิสติกส์ทางทหาร กำลังเดินไปในเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว

.....

หลังจากจัดการเกี่ยวกับเรื่องทางทหารแล้ว ต่อไป พวกเขาจะต้องพูดคุยเกี่ยวกับการจัดระเบียบโครงสร้างจังหวัดเจ้าฉิง โอหยางโซวยังคงเลือกเมืองเทียนชาง เป็นเขตปกครองจังหวัด แม้ว่ามันจะประสบกับความวุ่นวายจากสงคราม แต่สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานของมัน ก็ยังคงดีที่สุดในจังหวัดแห่งนี้ คล้ายกับจังหวัดเล่ยโจว จังหวัดเจ้าฉิงจะมีอำเภอ 5 แห่ง

หลังจากการประชุมนี้จบลง เขาวางแผนสำหรับการยึดครองเมืองหู่หลง ซึ่งมันจะทำลายประตูทะเลพอร์ทไป จากนั้นมันจะทำหน้าที่เป็นอำเภอหู่หลง ปกครองทางเหนือของจังหวัดเจ้าฉิง แม้ว่าโอหยางโซวจะยังต้องการประตูทะเลพอร์ทของเมืองหู่หลง แต่เขาก็ไม่กล้าปล่อยประตูทะเลพอร์ทไว้ภายใต้คนที่เขาไม่ไว้วางใจ

หลังจากที่หลาเถียวกงจื่อหนีออกมาจากเมืองหยุนอ้านแล้ว เขาก็กลับมายังเมืองหู่หลง โอหยางโซวไม่สามารถให้ความไว้วางใจใครเท่ากับที่เขาให้กับมู่หลานเยวได้

ไม่ว่าอย่างไร ทั้ง 2 ฝ่าย ก็ไม่ได้ใกล้ชิดกัน มันเป็นเพียงเรื่องของผลประโยชน์เท่านั้น หลังจากการประชุมนี้จบลง หลาเถียวกงจื่อจะไปเข้ารับตำแหน่งผู้ปกครองเมืองในจังหวัดเล่ยโจว โอหยางโซวจะกีดกันเขาออกจากจังหวัดเจ้าฉิงทุกเส้นทาง สุดท้ายแล้ว โอหยางโซวก็ยังคงเป็นกังวลกับผู้เล่นอย่างมาก

เมืองหยุนอ้านจะกลายเป็นอำเภอหยุนอ้าน ปกครองตอนกลางของจังหวัดเจ้าฉิง โดยพวกเขาจะวางเมืองเหยาคุและเมืองเก็งโหลว ให้อยู่ภายใต้อำเภอหยุนอ้าน เดิม เมืองชางเฉินเหมาะจะทำหน้าที่เป็นพื้นที่ปกครองของอำเภอมากกว่า แต่น่าเสียดาย ไปฉินได้เผามันจนวอดวายไปแล้ว

โอหยางโซวไม่ได้วางแผนที่จะสร้างเมืองชางเฉินขึ้นมาใหม่ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับที่นั่น ประชาชนในเมืองจะยังเพิ่มความรู้สึกเชิงลบต่อดินแดน ด้วยเหตุนี้ การเลือกผู้ว่าราชการอำเภอหยุนอ้าน

จึงมีความสำคัญอย่างมาก คนผู้นั้นจะต้องมีศีลธรรมและมีความสามารถ
ในการบรรเทาความรู้สึกของประชาชนให้ค่อยๆสงบลงได้

สุดท้ายแล้ว โหหยางโซวก็เลือกผู้ว่าราชการอำเภอเทียนเฟิง ชุ่ยโซวซือ(ชุ่ยโซวสี)มารับตำแหน่งนี้
ชุ่ยโซวสีทำหน้าที่ได้อย่างยอดเยี่ยมในอำเภอเทียนเฟิง และสถานะของเขาก็สูงกว่าคนอื่นๆ
จากรายงานของฝ่ายกำกับดูแล ประชาชนทุกคนมีความรู้สึกที่ดีต่อผู้ว่าราชการอำเภอของพวกเขา ดังนั้น
โหหยางโซวจึงเชื่อว่า ชุ่ยโซวซือจะจัดการกับอำเภอหยุนอ๋านได้เป็นอย่างดี

นอกเหนือจากอำเภอเทียนซวง, อำเภอหู่หลง และอำเภอหยุนอ๋านแล้ว ยังมีอำเภอชู่ท่าย และอำเภอมู่เก่ออีก
โดยอำเภอชู่ท่ายจะตั้งอยู่ทางใต้ ส่วนอำเภอมู่เก่อจะตั้งอยู่ทางตะวันออก ติดกับจังหวัดเจียวโจว

สำหรับตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัด แนนอนว่าโหหยางโซวตัดสินใจเลือก ตูซือจิง
หลังจากที่ได้ทำความรู้จักกับเขาแล้ว โหหยางโซวก็มีความเข้าใจคร่าวๆ
เขามีประสบการณ์อย่างมากในเรื่องการปกครอง เขารู้วิธีที่จะบรรลุเป้าหมาย
ในขณะที่หลีกเลี่ยงปัญหาในเวลาเดียวกัน เขายังสามารถทำงานได้อย่างยอดเยี่ยม
มันทำให้เขากลายเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด

ชื่อ : ตูซือจิง(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์หยวน

อัตลักษณ์ : ผู้ว่าราชการจังหวัดเจ้าเมือง ของรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 50

กำลัง : 35

สติปัญญา : 65

การเมือง : 75

ลักษณะพิเศษ : เสถียรภาพ(ประสิทธิภาพในการจัดการเรื่องต่างๆของดินแดน เพิ่มขึ้น 20%,
ศักดิ์ศรีของดินแดน เพิ่มขึ้น 10%, มาตรฐานความซื่อสัตย์ของดินแดน เพิ่มขึ้น15%)

การประเมิน : ตู้อีจิงเกิดในอำเภอห่าน และพยายามที่จะศึกษาเรียนรู้ตั้งแต่ยังเด็ก
เขาศึกษาค้นคว้าทางการแพทย์ และเขียน 'จีเซ่งปาฉุ่ย' ขึ้นมา

สำหรับการเลือกผู้ว่าราชการอำเภออื่นๆ กรมการบริหารจะเป็นผู้เลือกพวกเขา แล้วให้โอหยางโซวอนุมัติอีกครั้ง

บังเอิญที่กรมการบริหารได้เริ่มการประเมินข้าราชการในดินแดนทั้งหมดแล้ว
จังหวัดเจ้าฉิงจึงแตกต่างไปจากจังหวัดเลียวโจว ข้าราชการทุกคนจะต้องได้รับการประเมินตามมาตรฐานก่อน
พวกเขาถึงจะเข้ารับตำแหน่งได้ อย่างปฏิเสธไม่ได้ ข้าราชการส่วนใหญ่ในจังหวัดเจ้าฉิง
ไม่ผ่านมาตรฐานของพวกเขา และจะต้องออกจากตำแหน่งเดิม

โอหยางโซวจัดการเรื่องนี้อย่างไรปราณี เขามีกำลังพลกว่า 200,000 นาย ในจังหวัดเจ้าฉิง
ไม่มีใครสามารถสร้างคลื่นใดๆได้

หลังจากกำหนดการจัดระเบียบโครงสร้างจังหวัดเจ้าฉิงแล้ว โอหยางโซวก็มอบส่วนที่เหลือให้กรมทั้งสิ้น
รวมถึงผู้ว่าราชการจังหวัดคนใหม่เป็นผู้จัดการ
หลังจากที่ผ่านการจัดระเบียบโครงสร้างขนาดใหญ่ในจังหวัดเลียวโจวมาแล้ว
กรมทั้งสิ้นก็มีความชำนาญเกี่ยวกับงานประเภทนี้มากขึ้น

ใช้ประโยชน์จากช่วงเวลาก่อนจบการประชุม ชุ่ยหยิงหยูได้รายงานต่อโอหยางโซว เกี่ยวกับการเงินของเดือนที่ 8

เมืองซานไห่ส่งมอบกำไรเข้ามาถึง 95,000 เหรียญทอง, จังหวัดเหลียนโจว 55,000 เหรียญทอง, จังหวัดเลียวโจว
22,000 เหรียญทอง, จังหวัดฉงโจว 84,000 เหรียญทอง เมื่อรวมกับที่ฝ่ายอุตสาหกรรมส่งมอบอีก 80,000
เหรียญทองแล้ว ดินแดนได้รับเงินทั้งสิ้น 336,000 เหรียญทอง ในเดือนที่ 8 นี่คิดเป็นกำไรที่เพิ่มขึ้นมาอีกกว่า
40% เมื่อเทียบกับเดือนที่ 7

มันมีข่าวดีอยู่ 3 ประการ

ประการแรก จังหวัดเลียวโจวมีผลกำไรเป็นครั้งแรก แม้ว่าจะไม่มากเท่ากับจังหวัดอื่นๆ มันก็ยังถือว่าสูงมาก
การพัฒนาของจังหวัดเลียวโจว ได้พิสูจน์แล้วว่า เส้นทางแห่งจักรพรรดิของโอหยางโซวถูกต้องแล้ว

แม้ว่าสงครามจะใช้ทรัพยากรเป็นจำนวนมาก และต้องลงทุนอย่างมากในช่วงเริ่มต้น แต่อย่างไรก็ตาม มันอาจจะให้ผลตอบแทนที่มากกว่าในขั้นถัดไป มันเป็นเรื่องที่คุ้มค่าอย่างมาก

ประการที่สอง กำไรของจังหวัดฉะเชิงเทรา เพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า เมื่อยุคแห่งการท่องเที่ยวท่องเที่ยวทะเลมาถึง การเงินของเมืองหยาซานก็ระเบิดขึ้น ส่งผลให้การเงินของทั้งจังหวัดฉะเชิงเทราทะยานขึ้นสู่ระดับใหม่ จากสถานการณ์ปัจจุบัน มันมีความเป็นไปได้ที่ จังหวัดฉะเชิงเทรา จะแซงหน้าจังหวัดเหลียนโจว หลังจาก que เมืองซานไห่แยกตัวออกมาจากจังหวัดเหลียนโจว ความได้เปรียบในการแข่งขันของมันก็ลดลงไปถึง 30%

ประการที่สาม การทะยานขึ้นของกำไรจากการต่อเรือ ในขณะเดียวกัน เนื่องจากยุคแห่งการท่องเที่ยวท่องเที่ยวทะเลนี้ ฝ่ายอุตสาหกรรมได้ทำตามคำแนะนำของโอหยางโซว โดยปล่อยมือจากโรงงานเหล้าสามดอกไม้, หม้อองแร่กลางซาน และอุตสาหกรรมอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ไม่เพียงแค่ว่าผลกำไรของฝ่ายอุตสาหกรรมจะไม่ลดลงเท่านั้น แต่ในความเป็นแล้ว กำไรของมันยังเติบโตมากขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้ มันยังส่งผลบวกต่อการเงินของเมืองซานไห่ด้วยเล็กน้อย

จากการประเมินของซูหยิงหยู โบนัสนจากยุคแห่งการท่องเที่ยวท่องเที่ยวทะเลนี้ จะยังคงดำเนินต่อไปอีกเป็นเวลานาน จึงสามารถคาดหวังได้ว่า ในอีกครั้งถัดไป การเงินของดินแดนจะผ่อนคลายมากขึ้น นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไม ในขณะที่โอหยางโซวเลือกจะขยายกองทัพ แล้วกรมการเงินไม่มีการคัดค้านใดๆ

เนื่องจากรายได้ทางการเงินมากขึ้น และค่าใช้จ่ายทางการเงินลดลง ดินแดนจึงมีผลกำไรรวมสูงถึง 185,000 เหรียญทอง ด้วยเงินก้อนใหญ่ขนาดนี้ เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะสามารถทำสิ่งต่างๆได้มากขึ้น

Chapter 477 บริการสาธารณะขั้นพื้นฐาน

ด้วยการมีเงินก้อนนี้ ความคิดอีกอย่างของเขาอาจจะบรรลุผลได้ ในช่วงเวลานี้ โอหยางโซวกำลังพิจารณาเกี่ยวกับปัญหาบางอย่าง ดินแดนพัฒนามาถึงขั้นนี้แล้ว และพวกเขาเป็นเจ้าของ 4 จังหวัดแล้ว ถ้าเทียบกับสมัยก่อน พื้นที่ในปกครองของพวกเขา คล้ายกับเป็นประเทศจริงๆแล้ว

ในขั้นตอนนี้ เขาควรจะเปลี่ยนแปลงและพัฒนาดินแดนอย่างไร? ในชีวิตที่แล้วของเขา ประสบการณ์การปกครองดินแดนต่างๆ ที่โอหยางโซวหยิบขึ้นมาศึกษาจากในฟอรัม ไม่เพียงพอจะนำทางหรือชี้แนะให้เขาวางแผนสำหรับอนาคตในระยะยาวให้กับดินแดนของเขาได้

ในชีวิตที่แล้วของเขา ดินแดนของเต๋เจินเฟิงจะไปถึงขั้นตอนในปัจจุบันของดินแดนซานไห่ กล่าวอีกอย่างก็คือ โอหยางโซวใช้เวลาไม่ถึง 2 ปี ในการทำสิ่งที่เต๋เจินใช้เวลาในการทำ 5 ปี ดังนั้น มันจึงไม่มีประสบการณ์ที่โอหยางโซวจะหยิบยืมมาอ้างอิงได้อีกต่อไป

ในขั้นต่อไป โอหยางโซวจะต้องพึ่งพาตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเสี่ยวเหอ, ฟานจงหยาน และคนอื่นๆ พวกเขาต่างก็มีความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ในด้านแนวคิด อย่างไรก็ตาม มันยังจำกัดอยู่เพียงในสมัยโบราณเท่านั้น ดังนั้น พวกเขาจึงสามารถทำงานตามแผนการที่โอหยางโซวสั่งให้พวกเขาทำได้อย่างสมบูรณ์แบบ โดยเฉพาะเสี่ยวเหอ เขาสามารถทำงานทั้งหมดที่โอหยางโซวสั่งให้เขาทำได้อย่างไร้ที่ติ

อย่างไรก็ตาม สำหรับพวกเขาที่ยืนอยู่แถวหน้า การจะชี้แนะทิศทางให้แก่ลอร์ด เป็นเรื่องที่ยากเล็กน้อย ไม่ต้องกล่าวถึงเสี่ยวเหอ แม้แต่จางเหลียงก็ไม่สามารถทำได้

พวกเขามีสติปัญญาและความสามารถ อย่างไรก็ตาม วิธีคิดของพวกเขาแตกต่างจากผู้เล่น ความแตกต่างนี้อาจจะเรียกได้ว่า เป็นช่องว่างของยุคสมัย แต่ถ้ากล่าวให้เข้าใจมากขึ้น ก็คงต้องกล่าวว่า มันเป็นความแตกต่างระหว่างช่วงเวลา

ในเรื่องราวที่ตัวละครเอกย้อนเวลากลับไปได้ เหตุผลที่ตัวละครเอกสามารถครองโลกได้ ไม่ใช่เพราะความรู้สมัยใหม่ แต่เป็นเพราะวิธีการคิดของเขาดีกว่าคนอื่นๆ มันส่งผลให้เขากระโดดออกจากรั้ว และสร้างเส้นทางที่แตกต่างจากคนอื่นๆ ขึ้นมาได้

โอหยางโซวกำลังสวมบทบาทนั้นอยู่ ดังนั้น จึงไม่มีใครที่สามารถจะช่วยเหลือเขาได้ เขาจึงทำได้เพียง พยายามด้วยตัวเองเท่านั้น โอหยางโซวคาดการณ์ว่า จะเกิดสถานการณ์เช่นนี้ขึ้นตั้งแต่เมื่อ 1 ปีก่อนแล้ว ดังนั้น เขาจึงมักจะฝังตัวเองอยู่ในห้องอ่านหนังสือ และขอความเห็นจากฟานจงหยานและคนอื่นๆ อย่างสม่ำเสมอ เป้าหมายของเขาก็คือ การพัฒนาตัวเอง เขาอยากจะเป็นผู้นำพาโชคชะตาของเขา ด้วยตัวของเขาเอง

เมื่อคิดถึงจุดนี้ โอหยางໂໜวก็ลุกขึ้นยืน แล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง ลานด้านนอกเงียบสงบเป็นปกติ
ไม่มีความวุ่นวายใดๆในเวลากลางคืน พระจันทร์ลอยอยู่บนท้องฟ้า ส่องแสงอันบริสุทธิ์ลงมาอย่างเบื่งล่าง

ภายใต้คำคืนอันเงียบเหงานี้ โอหยางໂໜวดูเหมือนจะโดดเดี่ยวอย่างมาก
เหล่าผู้นำชั้นยอดต่างก็เป็นคนที่โดดเดี่ยว การกลับมาเกิดใหม่ ทำให้โอหยางໂໜวเหงาว่าคนอื่นๆ
ไม่มีใครให้เขาไว้วางใจ ไม่มีใครแบ่งปันความคิดกับเขา

ความสำเร็จในปัจจุบันของเขา เกินกว่าที่เขาได้คาดการณ์เอาไว้มาก เมื่อเทียบกับชีวิตที่แล้วของเขาแล้ว
สถานการณ์ของปิงเอ๋อและตัวเขาในตอนนี ต่างจากตอนนั้นราวกลางวันและกลางคืน

นั่นเป็นเหตุผลที่โอหยางໂໜวควรจะรู้สึกพึงพอใจและสนุกไปกับชีวิตของเขา แต่น่าเสียดาย
เขาไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้

โอหยางໂໜวไม่ได้รู้สึกมีความสุขกับสถานะในปัจจุบันของเขา เนื่องจากหัวใจของเขาเป็นมนุษย์
ขณะที่ยังเดินหน้าต่อไปเรื่อยๆ เป้าหมายในระยะทางของเขาก็คือ การขึ้นเป็นจักรพรรดิ
ถือครองอำนาจทั้งหมดบนโลกนี้ แล้วฉกฉวยหญิงงามทั้งหมด

มีใครบ้างในโลกนี้ ที่ไม่เคยมีความฝันเช่นนี้มาก่อน? ตอนนี โอหยางໂໜวมีโอกาสที่จะทำเช่นนั้นได้

ยืนอยู่บนทางแยก โอหยางໂໜวไม่อยากจะพลาดโอกาสของเขา การจะกลายเป็นวีรบุรุษได้นั้น
เขาจำเป็นจะต้องเลือกใช้เวลาได้อย่างถูกต้อง เวลาคือสิ่งที่สำคัญอย่างมาก

ทรงล้อแห่งประวัติศาสตร์ได้ผลักดันโอหยางໂໜวมายังตำแหน่งในปัจจุบันของเขา เขาไม่มีที่ให้ถอยกลับอีกแล้ว
เส้นทางสู่จักรพรรดิ เป็นเหมือนการพายเรือทวนกระแสน้ำ ถ้าคุณไม่ก้าวไปข้างหน้า คุณจะล่องลอยลงไป

ถ้าโอหยางໂໜวกล้าที่จะผ่อนคลายตัวเองลง ศัตรูจำนวนมากจะพุ่งเข้ามาล้อมทั้งเขาและฉีกเขาเป็นชิ้นๆในทันที
เขาจะทรมาณมากยิ่งขึ้นกว่าจุดจบในชีวิตที่แล้วของเขาเสียอีก โอหยางໂໜวต้องการอ้างสิทธิ์ทั้งโลก
เขาจึงถูกกำหนดให้สูญเสียอิสรภาพของเขา

แสงจันทร์เหมือนน้ำบริสุทธิ์ที่เข้ามาล้างหัวใจของเขา และทำให้เขาสงบลง ความเหงาก่อนหน้านี้
ที่ปกคลุมไปทั่วทั้งหัวใจของเขาค่อยๆสลายหายไป โอหยางโซวปิดหน้าต่าง แล้วกลับไปที่ด้านหน้าของโต๊ะ

การประชุมการปกครองและการทหารในวันนี้ เพียงแค่แก้ปัญหาสำคัญในมือเท่านั้น
ยังมีอีกหลายเรื่องที่โอหยางโซวต้องเรียกข้าราชการที่เกี่ยวข้องมาพูดคุยเป็นการส่วนตัว ทีละคนทีละคน

ตัวอย่างเช่น หลังจากที่พวกเขาจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพแล้ว ปัญหาเรื่องสถานที่ที่จะโจมตีก็จะเกิดขึ้น
พวกเขาควรโจมตีทางทิศตะวันออกที่กำลังอ่อนแออย่างจังหวัดเจียวโจวหรือเข้าโจว?
หรือควรจะดำเนินตามแผนการเดิมต่อไป มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก สู่มืองซีไหวย
แล้วโจมตีประเทศไท่ผิงต่อไป?

โอหยางโซวปล่อยให้ประเทศไท่ผิงเติบโตมาเกือบปีแล้ว และมันกลายเป็นสัตว์ประหลาดขนาดยักษ์ไปแล้ว
ในการคาดการณ์ก่อนหน้านี้ของเขา โอหยางโซวมั่นใจและมองโลกในแง่ดีเกินไป ประเทศไท่ผิงในปัจจุบัน
ไม่ใช่สิ่งที่ดินแดนซานไห่จะเอาชนะได้ง่ายๆ

โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังว่า ความสามารถในการรับสมัครผู้คนของหงส์ฉ้วน จะทรงพลังมากขนาดนี้
คิดเกี่ยวกับมัน มันเป็นเรื่องที่ยากลำบากอย่างมาก
กว่าดินแดนซานไห่จะเข้าครอบครองจังหวัดเล่โจวและจังหวัดเจ้าฉิงได้

ในทางกลับกัน ประเทศไท่ผิงได้เข้าครอบครองจังหวัดเจิ้นอานและจังหวัดกู่หลินไปแล้ว
มันเหมือนเป็นการเกี่ยวเกี่ยวผลผลิตต่างๆสำหรับพวกเขา ระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย เห็นได้อย่างชัดเจนว่าใครดีกว่ากัน

สัตว์ประหลาดนี้ ได้กลายเป็นมะเร็งร้ายของดินแดนซานไห่ไปแล้ว การเลี้ยงดูฝูงหมาป่า
ก่อให้เกิดปัญหาเสียแล้ว!

นอกจากนั้น ยังมีการเปลี่ยนแปลงในดินแดน ระบบกฎรางวัลทหารและระบบระดับชั้นยศ
เป็นเพียงแค่การทดสอบเบื้องต้นของโอหยางโซว ขั้นต่อไป โอหยางโซวจะทำการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่
ดวงตาของเขาเพ่งมองไปที่บริการสาธารณะ ที่พวกเขามองข้ามมานาน

บริการสาธารณะ เป็นแนวคิดหลักของการปกครองสาธารณะในสมัยใหม่
มันจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของรัฐบาล ซึ่งจะรวมไปถึงการสร้างคณะกรรมการสาธารณะ,
การพัฒนาด้านการศึกษา, เทคโนโลยี, วัฒนธรรม, สุขอนามัย, การเมือง และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

ประการแรก การศึกษา จากการศึกษาของเด็กในโรงเรียนพื้นฐาน จนถึงมหาวิทยาลัยสี่ห้านาน
มันถูกสร้างขึ้นโดยมุ่งหมายเพื่อให้ความรู้แก่ประชาชน และสร้างผู้มีความสามารถพิเศษให้กับดินแดน

ถัดไปเป็นเทคโนโลยี เทคโนโลยีเป็นความแข็งแกร่งของกำลังการผลิต
มันไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้เป็นผู้นำโลกได้หรอกหรือ? เหล่าลอร์ดต่างก็พยายามชวนขวยหาเครื่องมือเทคโนโลยีต่างๆ

ถัดไปอีกเป็นวัฒนธรรม วัฒนธรรมและการศึกษามีความคล้ายคลึงกัน พวกมันพึ่งพาซึ่งกันและกัน
และควบคุมซึ่งกันและกัน

สุดท้ายเป็นสุขอนามัย สุขอนามัย นอกเหนือจากการสาธารณะสุขแล้ว
ยังรวมไปถึงยาและบริการทางการแพทย์ด้วย

แผนการของดินแดนในปัจจุบัน มีจุดอ่อนและปัญหาทั้ง 4 หัวข้อหลักนี้ ก่อนหน้านี้
ดินแดนเพียงมีภาพรวมที่คลุมเครือ แต่ตอนนี้ พวกเขาต้องการที่จะดำเนินการอย่างลึกซึ้ง

การศึกษาเป็นตัวอย่าง องค์การการศึกษาของดินแดนอย่าง มหาวิทยาลัยสี่ห้านาน และสถานศึกษาทางทหาร
อยู่ในระดับสูง แม้จะเทียบกับในดินแดนทั้งหมดแล้วก็ตาม

โรงเรียนพื้นฐาน ภายใต้ความช่วยเหลือของโอหยางโซว มันได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ปัญหาเดียวก็คือ
ระหว่างโรงเรียนพื้นฐานและมหาวิทยาลัยสี่ห้านาน มันเป็นช่องว่างขนาดใหญ่ในระบบการศึกษา

ในสมัยก่อน ระบบที่สมบูรณ์แบบเริ่มต้นจากสถานศึกษาสำหรับเด็ก, โรงเรียนระดับเมือง, โรงเรียนระดับจังหวัด,
วิทยาลัย และสุดท้ายก็ไปที่วิทยาลัยหลวง ต่อกันเป็นห่วงโซ่

หวังโซนี่ ถ้ากล่าวกันอย่างจริงจังแล้ว มันก็มีอยู่ในดินแดน ในอำเภอและเมืองต่างๆ
มีวิทยาลัยชั้นรองของระบบการศึกษา ขณะที่มหาวิทยาลัยสีหนามมีบทบาทเป็นวิทยาลัยหลวง
ปัญหาไม่ใช่ระดับของวิทยาลัย แต่เป็นประเภทของชั้นเรียน

ในระดับแรก มหาวิทยาลัยสีหนาม มี 8 วิทยาลัยแล้ว พวกเขาจึงอาจจะได้รับพิจารณาว่า
เปล่งประกายในระดับหนึ่งแล้ว อย่างไรก็ตาม พวกเขายังขาดโรงเรียนระดับจังหวัด

พวกเขาได้รับจังหวัดอื่นๆผ่านสงคราม พวกเขาจึงได้รับโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในพื้นที่นั้นๆ
หลังจากที่พวกเขาครอบครองมันแล้วมาด้วย โรงเรียนเหล่านี้ ส่วนใหญ่สอนเพียงปรัชญาของจ้าว
ส่งผลให้โรงเรียนพื้นฐานในจังหวัดต่างๆ
ส่งเหล่านักเรียนเข้าไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยสีหนามเท่านั้น
วิทยาลัยอื่นๆอย่างวิทยาลัยกฎหมาย, วิทยาลัยธุรกิจ ฯลฯ ไม่สามารถรับพวกเขาเข้าศึกษาได้

วิทยาลัยอื่นๆจึงทำได้เพียงรับสมัครเหล่านักเรียนจากคนในสังคมหรือจากเจ้าหน้าที่พื้นฐาน
คนเหล่านี้จะเข้าเรียนในวิทยาลัย เพื่อเรียนรู้และหล่อหลอมตัวเอง นี่ไม่ใช่แผนการในระยะยาวที่ดี

เหตุผลที่ปัญหาไม่ได้เห็นชัดในก่อนหน้านี้ เพราะดินแดนซานไห่ตงนั้นยังเป็นเพียงจังหวัดเดียว
มหาวิทยาลัยสีหนามจึงยังคงรับเหล่านักเรียนจากในดินแดนได้อย่างเต็มที่

อย่างไรก็ตาม ในตอนนี้ ดินแดนมีถึง 4 จังหวัด เหล่านักเรียนจากทั้ง 4 จังหวัด
มากพอจะเต็มเต็มจนล้นมหาวิทยาลัยสีหนาม ดังนั้น พวกเขาจึงจำเป็นต้องสร้างสถาบันศึกษาอื่นๆไว้คั่นกลาง

ผลที่ตามมาก็คือ โรงเรียนระดับจังหวัด พวกเขาได้กำหนดชั้นเรียนพื้นฐานที่เหมือนกับขึ้นมา เช่น แคลคูลัส,
ธุรกิจ และกฎหมาย เพื่อให้เหล่านักเรียนได้รับคุณสมบัติพร้อมสำหรับการเข้ามหาวิทยาลัย

ในเวลาเดียวกัน ถ้าพวกเขาใช้โรงเรียนต่างๆในการจัดกลุ่มและเลือกเหล่านักเรียน
พวกเขาก็จะได้รับคนที่มีความรู้สูงเข้าสู่มหาวิทยาลัยสีหนามได้ ด้วยเหตุนี้
ไม่เพียงแค่มันจะแก้ปัญหาได้เท่านั้น

แต่มันยังช่วยยกระดับคุณภาพการศึกษาของเหล่านักเรียนในมหาวิทยาลัยสีหนาม ทำให้ระดับของเหล่านักเรียน
สอดคล้องกับสถานะของมหาวิทยาลัย ไม่อย่างนั้น การสอนกลุ่มศิษย์ที่ไร้ประโยชน์
คงจะทำให้มหาวิทยาลัยสูญเสียทรัพยากรไปโดยไร้ประโยชน์

นอกจากนี้ ขณะที่พวกเขาสร้างระบบ มันจะกลายเป็นห่วงโซ่การเลือกที่สมบูรณ์แบบ
มันจะมีการทดสอบในระดับต่างๆ พวกเขาจะสามารถเลือกคนที่มีความสามารถพิเศษได้
โดยที่พวกเขาไม่จำเป็นต้องมีการสอบของจักรวรรดิ ทุกคนที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยหนาน
ก็จะกลายเป็นหนึ่งในผู้มีความสามารถพิเศษที่โดดเด่นที่สุดของดินแดน

Chapter 478 กรมการศึกษา, วิทยาศาสตร์, วัฒนธรรม และสาธารณสุข

***หมายเหตุ : กรมการบริหารจะเปลี่ยนเป็นกรมการปกครอง

แผนการของโอหยางโซวไม่ใช่เรื่องใหม่หรือ? แนนอน เนื่องจากสิ่งที่จะทำนี้
เป็นการคัดลอกมาจากระบบการศึกษาสมัยใหม่ มันจึงไม่จำเป็นต้องมีการสอบของจักรวรรดิ
พวกเขาจะใช้การทดสอบเป็นรอบๆ ในการคัดเลือกผู้มีความสามารถพิเศษ อย่างไรก็ตาม
การดำเนินการตามแผนนี้ เป็นเรื่องที่ยากและมีปัญหาอย่างมาก

ประการแรก พวกเขายังขาดแคลนครูผู้สอนอย่างเพียงพอ ในแผนที่หลักของเกมส์
ส่วนใหญ่จะใช้การสอนตามหลักปรัชญาของจื๊อ
และผู้มีความสามารถพิเศษส่วนใหญ่ก็เป็นผู้ศรัทธาปรัชญาขงจื๊อ ดังนั้น ในการจัดตั้งโรงเรียนระดับจังหวัดขึ้นมา
พวกเขาจำเป็นต้องมีเหล่าครูผู้สอนที่เหมาะสม ในตอนนี้ สถานที่เดียวที่สามารถพัฒนาครูได้ก็คือ
มหาวิทยาลัยสีหนาน

ขั้นแรก พวกเขาสามารถเลือกกลุ่มครูผู้สอนในปัจจุบันของมหาวิทยาลัย ไปไว้ในโรงเรียนระดับจังหวัด
เพื่อทำการสอนได้, ขั้นที่สอง พวกเขาสามารถเลือกเหล่าศิษย์ที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ไปเป็นครูผู้สอนได้
ด้วยความช่วยเหลือนี้ พวกเขาจะสามารถจัดตั้งโรงเรียนระดับจังหวัดขึ้นมาได้

เมื่อคิดถึงสถานการณ์ในปัจจุบัน การจะจัดตั้งโรงเรียนระดับจังหวัด ในจังหวัดต่างๆนั้น
เป็นสิ่งที่ยากลำบากอย่างมาก จึงไม่ต้องกล่าวถึงโรงเรียนระดับอำเภอ และโรงเรียนระดับเมือง
พวกเขาคงจะยังไม่สามารถจัดตั้งมันได้ทั้งหมดในทันที โอหยางโซวกระตือรือร้น
แต่เขาไม่ได้เร่งกระบวนการทั้งหมดมากเกินไป

หลังจากที่โรงเรียนระดับจังหวัดเปิดดำเนินการ เหล่าศิษย์ที่จบจากที่นั่น
จะถูกส่งไปเป็นครูผู้สอนในโรงเรียนระดับอำเภอ เช่นเดียวกัน การบวนการนี้จะถูกทำซ้ำ
ตั้งแต่โรงเรียนระดับจังหวัดจนถึงโรงเรียนพื้นฐาน มันเป็นการไล่การทำงานจากบนลงล่าง

ดังนั้น มันจึงถูกกำหนดให้เป็นกระบวนการที่ยาวนาน โอหยางโชวคาดการณ์ว่า มันคงจะต้องใช้เวลาอย่างน้อย 2
ปี ในการทำครบวงจรนี้

ประการที่สอง การเพิ่มขึ้นของจำนวนนักวิชาการ มันมีความหมายว่า
ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาจะเพิ่มขึ้นอย่างมากด้วยเช่นกัน ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา
เป็นค่าใช้จ่ายการเงินสาธารณะ ภายในดินแดน ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนพื้นฐาน, วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยสี่หนาน
ทั้งหมดต่างก็มีค่าใช้จ่ายทางการศึกษา

เมื่อจำนวนโรงเรียนมีมากขึ้น จำนวนเหล่าศิษย์ก็จะมีมากขึ้นเช่นกัน เป็นผลให้ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา
เพิ่มขึ้นเป็น 2-3 เท่า รวมทั้งเงินที่จำเป็นสำหรับการขยายโรงเรียน
และพวกเขายังต้องมีค่าใช้จ่ายสำหรับเงินเดือนของครูผู้สอน, การบำรุงรักษาโรงเรียน
และค่าใช้จ่ายของหมึกและฟู่กัน ดังนั้น ถ้าการเงินของดินแดนไม่ได้อยู่ในเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว
โอหยางโชวก็คงจะไม่กล้าทำการเปลี่ยนแปลงนี้

ประการที่สาม วิธีสร้างความเป็นธรรม ความเป็นธรรมในการศึกษา ถือเป็นปัญหาใหญ่ตั้งแต่ในสมัยก่อน
ไม่ว่าจะเป็น ความเป็นธรรมในการรับศิษย์, ความเป็นธรรมในการสอบ และความเป็นธรรมในการเสนอแนะ
แต่แต่ละด้านเป็นปัญหาที่ยากลำบาก

ปัญหาทั้งสามนี้ เป็นสิ่งที่ยากจะแก้อย่างมาก แต่ถ้าพวกเขาสามารถแก้ไขมันได้
มันไม่เพียงแต่จะส่งผลต่อระบบการศึกษาเท่านั้น
มันยังจะทำให้บรรยากาศของเหล่าข้าราชการทั้งหมดเปลี่ยนไปด้วย

ทำไม? ในเวทิสสมัยโบราณ มันจะแบ่งเป็นข้าราชการและพนักงานราชการ ทั้งสองมีระดับที่แตกต่างกัน
ทั้งสองจะไม่ติดต่อกันและกัน ไม่ว่าข้าราชการจะโดยดูถูกอย่างไร
พวกเขาก็จะไม่ถูกเรียกว่าเป็นพนักงานราชการ ไม่ว่าพนักงานราชการจะทำผลงานมากเพียงใด
พวกเขาก็ไม่สามารถจะเป็นข้าราชการได้

ข้าราชการเป็นเจ้านายและคนชั้นสูง ขณะที่พนักงานราชการเกิดมาเพื่อรับใช้ข้าราชการ

ข้าราชการจะเปลี่ยนงานทุกๆ 3 ปี ขณะที่พนักงานราชการจะติดอยู่ในตำแหน่งเดิมตลอดชีวิต
ข้าราชการจะมาจากที่อื่น ขณะที่พนักงานราชการจะเป็นคนท้องถิ่น พนักงานราชการจะฝึกภาคลึกที่นั่น
และลูกชายของพวกเขาก็จะเข้ารับตำแหน่งต่อจากบิดาของตน

ความแตกต่างของสถานะนี้ มีส่วนถึงผลประโยชน์
ซึ่งจะทำให้ข้าราชการไม่สามารถสร้างเครือข่ายอำนาจในพื้นที่นั้นๆได้ พนักงานราชการมีความคุ้นเคยกับพื้นที่
พวกเขาจึงรู้วิธีการเปลี่ยนแปลงและตัดสินใจ

อย่างไรก็ตาม ในด้านของการดำเนินการ ปัญหาจะเกิดขึ้น ถ้าพนักงานราชการเป็นคนถือระบบ
มันจะทำให้ระบบทั้งหมดหยุดชะงักได้
ความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการและพนักงานราชการยังมีความซับซ้อนเป็นพิเศษ แม้ว่าจะเดินเล่น 3 วัน 3 คืน
ก็ไม่สามารถจะอธิบายได้ทั้งหมด

การศึกษาสาธารณะขั้นพื้นฐานของโอหยางโซว ก็เพื่อพยายามทำให้ช่องว่างของคนทั้งสองกลุ่มนี้ลดลง
วิชาใหม่ๆอย่าง แคลคูลัส, กฎหมาย และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ มีไว้เพื่อพัฒนาพนักงานราชการ

ในสมัยก่อน ข้าราชการและพนักงานราชการ มีทางเลือก 2 ช่องทาง แต่ในตอนนี้
โอหยางโซวกำลังวางพวกเขาให้อยู่ในโครงสร้างการศึกษาเดียวกัน
มันเป็นอะไรที่ฉีกแนวจากประวัติศาสตร์เป็นอย่างมาก

การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นจริงหรือไม่นั้น โอหยางโซวยังไม่สามารถบอกได้อย่างชัดเจน โชคดีนี้เป็นเกมส์
ถ้าเป็นโลกจริงสมัยก่อน การที่เขากล้าเสนอเรื่องนี้ขึ้นมา เขาคงจะถูกขับไล่ออกจากตำแหน่งในเวลาไม่กี่วินาที

ในเกมส์ ระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน และแม้แต่วาระปกครอง ต่างก็คล้ายคลึงกับระบบข้าราชการในโลกจริง
ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับพนักงานราชการในระบบ

สำหรับพนักงานราชการ พวกเขาจะไม่จำเป็นต้องใช้ประชาชนในท้องถิ่นมารับตำแหน่งนี้
และไม่จำเป็นต้องมีการสืบทอดตำแหน่งด้วย

ไม่อย่างนั้น เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว การเปลี่ยนแปลงต่างๆที่เขาผลักดันออกไป จะไม่สามารถแสดงผลออกมาได้อย่างราบรื่น ในขั้นตอนการดำเนินการ แม้ว่าแรงเสียดทานจะเกิดขึ้น แต่ปัญหาที่พวกเขาจะเผชิญ จะน้อยกว่าในประวัติศาสตร์

ดังนั้น โอหยางโซวจึงตัดสินใจว่า เขาควรจะเร่งให้มีการเปลี่ยนแปลงนี้อย่างจริงจัง ถ้ามันสามารถทำให้คนที่ฉลาดกว่าคนอื่นๆลุกขึ้นมาได้ ไม่ว่าจะต้องสูญเสียค่าใช้จ่ายหรือทรัพยากรมากเพียงใดก็ตาม มันก็ยังคุ้มค่า เขาจะผลักดันให้ระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นรากฐานสำหรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต

สามปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของการศึกษา จำเป็นต้องมีหน่วยงานที่แข็งแกร่งมาคอยดูแล ฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรมในปัจจุบันคงจะรับมือไม่ไหว ฤกษ์แจสำคัญของปัญหาก็คือ ความทะเยอทะยานของโอหยางโซวยิ่งใหญ่เกินกว่าที่ใครจะเข้าใจได้

นอกเหนือจากการศึกษา, เทคโนโลยี, วัฒนธรรม และสุขอนามัยแล้ว ทั้งหมดนี้ก็จำเป็นต้องได้รับการปฏิรูป

ด้วยมีปรัชญาม่อจื๊อ และเหล่าผู้เชี่ยวชาญจากโลกจริง มารวมตัวกันอยู่ที่นี่ ด้านเทคโนโลยีของเมืองซานไห่จึงก้าวหน้าอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวยังคงไม่พอใจ เป้าหมายของเขาก็คือ การผลักดันเทคโนโลยีไปยังระดับจังหวัด

ในด้านวัฒนธรรม ชั่วคราวนี้ มันยังไม่จำเป็นต้องได้รับการปฏิรูปใดๆ ฉายาของดินแดน แผ่นดินแห่งปรัชญา ได้ทำให้ดินแดนซานไห่ กลายเป็นสัตว์ประหลาดในด้านวัฒนธรรมไปแล้ว มันเพียงแค่ต้องการทิศทางที่เหมาะสมและการควบคุมอย่างถูกต้องเท่านั้นในตอนนี

ด้านสุขอนามัย มันเป็นลำดับที่สองที่โอหยางโซววางแผนที่จะโจมตี การสร้างระบบสาธารณสุขที่สมบูรณ์แบบ คือ เป้าหมายของเขา

ในสมัยโบราณ ไม่ว่าจะเป็นหมอหรือแพทย์ พวกเขาทั้งหมดเป็นเอกชน คนที่ถูกว่าจ้างมีเพียงหมอหลวงเท่านั้น ดังนั้น ในสมัยโบราณ จึงมีปัญหาเกี่ยวกับความยากในการหาสถานที่รักษา และค่ารักษาเองก็แพงเกินไป ยิ่งกว่าในสังคมสมัยใหม่เสียอีก

เหล่าลอร์ดอาจจะมองไม่เห็นมัน แต่มีประชาชนจำนวนมาก ต้องขายลูกของพวกเขา เพราะไม่มีเงินในการรักษาความเจ็บป่วยของตนเอง โดยทั่วไปแล้ว ผลที่เลวร้ายที่สุด อาจจะทำให้ครอบครัวพังทลายลงได้

โอหยางโซวจึงต้องการสร้างระบบการแพทย์ขึ้น เพื่อที่จะแก้ปัญหานี้ เขาพร้อมจะใช้กรมการแพทย์ ซึ่งปัจจุบันเป็นหน่วยงานสาธารณะ เข้ามาเป็นหน่วยงานข้าราชการครึ่งตัว

ในทางตรงกันข้ามกับปัญหาที่ต้องเผชิญ ขณะที่พยายามจะผลักดันระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานออกไป แม้จะขาดแคลนครูผู้สอน แต่ดินแดนไม่ได้ขาดแคลนแพทย์ การพัฒนาของกรมการแพทย์ ค่อนข้างที่จะบ้าคลั่ง พวกเขามีแพทย์นับร้อยๆคนแล้ว ในท้องถิ่นแต่ละแห่ง มีแพทย์และหมอประจำอยู่ทั้งหมด

ตราบเท่าที่พวกเขาจ้างแพทย์เหล่านั้นทั้งหมด และมอบงานของกรมการแพทย์ในท้องถิ่นนั้นๆ พวกเขาก็จะสามารถแก้ปัญหานี้ได้แล้ว

ความยากลำบากในการปฏิรูปด้านการแพทย์ก็คือ เงินทุน เพื่อเติมเต็มระบบสาธารณะสุขของเขา กรมการแพทย์จะมีค่าใช้จ่ายจำนวนมาก ซึ่งจะรวมไปถึงค่าใช้จ่ายของแพทย์สนามในกองทัพด้วย ดินแดนจำเป็นจะต้องเป็นผู้จ่ายเองทั้งหมด

แม้แต่ในด้านยาและสมุนไพร ถ้าพวกเขาขายมันในราคาต่ำเกินไป พวกเขาก็จะไม่ได้รับกำไรใดๆจากมัน ในสถานการณ์เช่นนั้น การดูแลสุขภาพของประชาชน จะกลายเป็นการมหาศาลต่อระบบการเงิน ซึ่งมันจะส่งผลให้ พวกเขาไม่สามารถดำเนินงานอื่นๆ เช่น ระบบการศึกษาต่อไปได้

ไม่เพียงเท่านั้น แม้ว่าสภาพเศรษฐกิจของดินแดนจะเฟื่องฟู แต่ดินแดนก็อาจจะล่มสลายได้ ทุกคนสามารถคาดการณ์ได้ว่า การศึกษาและสาธารณะสุข จะกลายเป็น 2 ภาระทางการเงินที่ใหญ่ที่สุดของดินแดน

ค่าใช้จ่ายค่าปรึกษา, การจัดหายา, การปกป้องสิทธิของแพทย์, การติดต่อกับผู้จัดหายา พวกเขามองแก้ปัญหานี้ทั้งหมด หากปราศจากกรมที่จะสามารถจัดการกับเรื่องนี้ได้ เขาคงจะไม่สามารถทำให้แผนการนี้เป็นจริงขึ้นมาได้

เมื่อคิดถึงข้อควรพิจารณาทั้งหมดแล้ว

โอหยางโซวก็เตรียมที่จะทำการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรม

เขาจะปรับปรุงมันในระดับสูงสุด

เป็นกรมการศึกษา, วิทยาศาสตร์, วัฒนธรรม และสาธารณสุข พวกเขาจะรับผิดชอบด้านการศึกษา, เทคโนโลยี, วัฒนธรรม และสาธารณสุข หลังจากที่เขาเปลี่ยนชื่อแล้ว มันก็ยังคงจะอยู่ภายใต้กรมการปกครอง

กรมนี้จะมี 4 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายการศึกษา, ฝ่ายเทคโนโลยี, ฝ่ายวัฒนธรรม และฝ่ายสาธารณสุข

ถ้าเขาให้ซูซุต้าที่เป็นหัวหน้าฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรมเดิม มาเป็นเจ้ากรมนี้

มันอาจจะทำให้บางคนรู้สึกไม่พอใจได้ กรมที่จัดตั้งขึ้นใหม่นี้ จะเผชิญกับการปฏิรูปที่ยากลำบาก

และมันจะส่งผลกระทบต่อส่วนต่างๆของดินแดน ไม่ว่าจะเป็นทักษะและประสบการณ์

เขายังไม่เพียงพอที่จะรับงานนี้ ดังนั้น โอหยางโซวจึงวางแผนให้เขาเป็นหัวหน้าฝ่ายการศึกษา

เพื่อสานต่องานด้านการศึกษา

เจ้ากรมคนแรก จะต้องเป็นคนที่เข้มแข็ง และสามารถดูแลเรือลำนี้ได้ จากหลักเหตุผล

เจ้ากรมการปกครองคนปัจจุบัน ฟานจงหยาน เป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด

ตามแผนเดิมของโอหยางโซว

เขาต้องการให้เสี่ยวเหอเข้าไปแทนที่ตำแหน่งเจ้ากรมการปกครองของฟานจงหยาน แต่น่าเสียดาย

ฟานจงหยานเป็นผู้นำการประเมินข้าราชการอยู่ในตอนนี้ และเขาไม่สามารถจะออกจากงานกลางคันได้

นอกจากนี้ เนื่องจากโอหยางโซวจะไม่อยู่เป็นเวลานาน

เขาจึงต้องการใครสักคนอย่างเสี่ยวเหอมาทำหน้าที่แทนเขา ดังนั้น ตอนนี้

จึงไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมที่เขาจะทำตามแผนดังกล่าว

คิดเกี่ยวกับมัน โอหยางโซวคงทำได้เพียงให้เสี่ยวเหอเป็นเจ้ากรมการศึกษา, วิทยาศาสตร์, วัฒนธรรม

และสาธารณสุขไปก่อนในตอนนี้ มันยังเป็นฐานที่ดีที่เสี่ยวเหอจะสร้างผลงานของเขาสำหรับอนาคต

การปฏิรูปครั้งนี้จะมีผลกระทบอย่างมากต่อดินแดน ซึ่งไม่สามารถจะประมาณการณได้

ถ้าเขาสามารถทำมันจนเสร็จสมบูรณ์ได้ ความสำเร็จในดินแดนของเขา ก็จะเทียบได้กับคนอื่น ๆ

ช่างบังเอิญ ในปัจจุบัน เสี่ยวเหอกำลังปฏิบัติหน้าที่ประจำของเขาอยู่ที่รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง
ตำแหน่งใหม่ที่เพิ่มเข้ามาของเขาในฐานะเจ้ากรม
จะช่วยผลักดันการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านการศึกษาและการแพทย์ได้อย่างยอดเยี่ยม

โอหยางโชวดูแลเสี่ยวเหอร่ากับเป็นสมบัติจักรวาล
และใช้เสี่ยวเหอจัดการทุกอย่างที่เขาต้องการความช่วยเหลือ นอกเหนือจากเสี่ยวเหอ
คงไม่มีใครสามารถจัดการกับเรื่องนี้ได้

Chapter 479 สำหรับผู้คน

ในระหว่างการประชุมการปกครองและการทหาร
โอหยางโชวได้จัดระเบียบโครงสร้างการปกครองและการทหารของจังหวัดเจ้าฉิงด้วย
ทั้งกองทัพและรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการ จึงเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

ข้าราชการพลเรือนจำนวนมากจากเมืองซานไห่ เริ่มเดินทางมายังจังหวัดเจ้าฉิง เพื่อช่วยจัดการเรื่องนี้
ในการจัดการหลังสงคราม ดินแดนซานไห่ได้เตรียมความพร้อมไว้ก่อนแล้ว

เพื่อที่จะรวมเอาจังหวัดเจ้าฉิง เข้าสู่ระบบการปกครองของดินแดนซานไห่ได้อย่างราบรื่น
พวกเขาต้องพึ่งพาข้าราชการเหล่านี้ พวกเขาจะทำหน้าที่กระจายระบบของดินแดนซานไห่ ไปทั่วจังหวัดเจ้าฉิง

ในฐานะลอร์ด โอหยางโชวมีบางคืนที่แทบจะไม่ได้หลับไม่ได้นอน เนื่องจากเขาจะต้องวางแผนการสำหรับอนาคต
โชคดีที่เขามีร่างกายแข็งแรงที่เต็มไปด้วยพลังงาน
หลังจากที่บ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองแล้ว
เขาก็สามารถจะหลับลึกได้มากกว่าปกติ 1 ชั่วโมงในการหลับลึกของเขา จะเทียบได้กับการหลับปกติถึง 2
ชั่วโมง

ถ้าเขาต้องการให้ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาทำทุกอย่างให้ดีที่สุด เขาก็ไม่สามารถจะหย่อนยานตัวเองได้
เพราะเขาเป็นลอร์ดของพวกเขา

เมื่อเสียงไก่อ้วนดังผ่านหน้าต่างเข้ามา โอหยางโซวก็ตื่นขึ้น หลังจากล้างหน้าแล้ว เขาก็ไปที่ลานกว้างเพื่อทำการฝึกฝน เขาทำการฝึกฝนปาจิฉวน 2 รอบ เพื่อผ่อนคลายกล้ามเนื้อของเขา จากนั้น เขาก็ฝึกเพลงหอกอีกครึ่งชั่วโมง ในการผสมผสานปาจิฉวนและเพลงหอกตระกูลหยาง โอหยางโซวได้รับแรงบันดาลใจมาบ้างแล้ว เขาเชื่อว่า トラบเท่าที่เขาฝึกฝนอย่างหนักต่อไป การผสมผสานทั้งสองเข้าด้วยกันได้ ก็คงจะเป็นเพียงเรื่องของเวลาเท่านั้น

หลังจากฝึกเพลงหอก โอหยางโซวก็เริ่มฝึกเพลงกระบี่ของเขา เพลงกระบี่สังหารที่เขาฝึกฝน ดูเหมือนกับเพลงกระบี่ทั่วไป มันสามารถรู้สึกได้ถึงกลิ่นอายสังหารเลยแม้แต่น้อย แทนที่จะเรียกมันว่าเพลงกระบี่ มันดูคล้ายกับการรำกระบี่เสียมากกว่า แต่ถ้าทำการตรวจสอบอย่างจริงจังแล้ว มันอาจจะทำให้ประหลาดใจได้

พลังงานที่มองไม่เห็น ได้ตัดใบไม้ที่ร่วงหล่นลงมาจนขาดครึ่ง ก่อนที่พวกมันจะทันได้เข้าใกล้กระบี่ซี่เสี้ยว แม้ว่าจะไม่มีลมในสวน แต่ผู้ที่พบเห็นอาจจะรู้สึกได้ถึงกระเป๋าดอกมาของคมกระบี่ขนาดเล็กได้

เมื่อใดก็ตามที่โอหยางโซวฝึกฝนเพลงกระบี่ของเขา เหล่าทหารองครักษ์ก็จะพยายามอยู่ห่างเขา ทหารองครักษ์เหล่านี้ผ่านการฝึกอบรมมาแล้ว พวกเขาจึงไวต่อกลิ่นอายสังหารและเลือด

โอหยางโซวฝึกฝนนานถึง 2 ชั่วโมงโดยไม่รู้ตัว เขากลับไปที่ห้องของเขา และเปลี่ยนชุดใหม่ ก่อนที่จะไปทานมื้อเช้า ขณะที่เขาเดินเข้าห้องทานอาหาร โอหยางโซวได้ออกคำสั่งกับทหารองครักษ์ส่วนตัวของเขา เงินตำเหม่งว่า "ตำเหม่ง ไปเรียกท่านเสี่ยว และบอกให้เขามาพบข้าที่ห้องอ่านหนังสือ"

"ขอรับท่านลอร์ด!" เงินตำเหม่ง ดูเหมือนกับสัตว์ร้ายที่ผิดปกติ เขามีความสูงถึง 195 เซนติเมตร และมีกล้ามเนื้อที่ใหญ่โต ร่างกายของเขาเปรียบได้กับสัตว์ร้ายป่าเถื่อนที่มีขนาดตัวเท่ากับมนุษย์ อย่าเพ่งมองเพียงขนาดที่ใหญ่โตของเขา แล้วคิดว่าเขาจะเป็นคนโง่ ปาจิฉวนของเขาไม่สามารถจะประมาทได้

ก่อนที่จะเข้าร่วมดินแดนซานไห่ เขาเคยเป็นนายพราน และชีวิตของเขาก็ขึ้นอยู่กับ การล่าสัตว์ นอกเหนือจากน้องชายที่ร่างกายไม่แข็งแรงแล้ว เขาไม่มีสมาชิกครอบครัวคนอื่นๆอีก เพื่อรักษาความเจ็บป่วยของน้องชาย เขาเดินลึกเข้าไปในป่า เพื่อต่อสู้กับเสือดาวและหมาป่าเพียงลำพัง ในบ้านเกิดของเขา เขาได้รับสมญานามว่า บุรุษที่สามารถต่อสู้ได้กับทุกสิ่ง

ขณะที่เขาเข้าร่วมกับดินแดนซานไห่ เขาได้เดินเข้าไปยังโดโจปาจิฉวน และกลายเป็นศิษย์ของหลินเยว่ ใครจะคิดว่า ชายที่ดูกำยำและโง่เขลาผู้นี้ จะมีสถานะความเข้าใจที่แข็งแกร่งอย่างมาก ความเข้าใจต่อเพลงหมัดของเขา ทำให้แม้แต่ตัวของหลินเยว่เองก็ยังตกตะลึง

หลินเยว่เฝ้าดูเขานานถึง 3 เดือน ก่อนจะรับเขาเข้าเป็นศิษย์หลัก แล้วสอนสิ่งสำคัญทั้งหมดของปาจิฉวนให้กับเขา ด้วยเหตุนี้ ระดับทักษะศิลปะการต่อสู้ของเขาจึงพุ่งสูงขึ้น

ในทางตรงกันข้ามกับศิษย์หลักคนแรกอย่างหวังเฟิง ที่เชี่ยวชาญการใช้หอก เงินตำเหม่งรักการใช้เพลงหมัดโดยตรงมากกว่า มีศัตรูมากมายที่ตายภายใต้กำปั้นคู่นั้นของเขา เพียงชกหมัดไปเพียงครั้งเดียว เขาก็สามารถจะล้มร่วงทั้งตัวได้แล้ว

นอกเหนือจากเพลงหมัดแล้ว อาวุธชนิดเดียวที่เขาถนัดก็คือมีด ดังนั้น เขาจึงสามารถต่อสู้ได้ดี เมื่ออยู่บนพื้นเท่านั้น ไม่ใช่บนหลังม้า

หลังจากที่เรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว เงินตำเหม่งก็ติดตามรุ่นพี่ของเขาเข้ากองทัพลูกธนู หลังจากที่ผ่านมาช่วงเวลาแห่งการฝึกฝนอย่างยากลำบากแล้ว เขาก็ประสบความสำเร็จ และกลายเป็นหนึ่งในสมาชิกขององค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ ไม่นานมานี้ โอหยางโหวได้เลือกให้เขาเป็น นายกององค์กรสังคราม

องค์กรสังครามประจำตัวลำดับแรกของโอหยางโหวก็คือ หวังเฟิง ซึ่งปัจจุบันเป็นผู้นำองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่ค่อยจะมีเวลาได้อยู่ติดกับโอหยางโหวตลอด

ดังนั้น โอหยางโหวจึงได้เลือกทหารองค์กรสังคราม 200 นาย จากองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ เพื่อทำหน้าที่เป็นองครักษ์หลวงของเขา ซึ่งจะคอยปกป้องเขาตลอด 24 ชั่วโมง และเงินตำเหม่งเป็นนายกอง และเป็นองครักษ์ประจำตัวของเขา

ในสมัยก่อน องค์กรสังครามประจำตัวของลอร์ด ต่างก็เป็นผู้ที่มีศิลปะการต่อสู้ที่โดดเด่น เช่น เตียนเว่ย และสูลู่ ที่อยู่ภายใต้โจโจ แม้ว่าเงินตำเหม่งจะไม่สามารถเทียบกับพวกเขาได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับตอนนี้ มันเพียงพอแล้ว

โอหยางโฆวยังคงไม่ยินดีที่จะใช้ขุนพลทางประวัติศาสตร์ เป็นองครักษ์ประจำตัวของเขา เพราะเขาเป็นผู้เล่น
แม้จะถูกกลบฝังจริง ๆ เขาก็ยังสามารถฟื้นกลับมาได้ ดังนั้น
เขาจึงไม่จำเป็นจะต้องมีองครักษ์จำนวนมากมาคอยปกป้องความปลอดภัยของเขา

ขณะที่โอหยางโฆวกำลังทานอาหาร เสี่ยวเหอกี้เดินตามเงินต้าเหมิงมา เมื่อเห็นว่าลอร์ดกำลังทานอาหารอยู่
เขาก็ตัดสินใจรออยู่ที่ด้านนอก

"ท่านเสี่ยวมาที่นี่หรือ? เชิญเข้ามาเถิด"

"ท่านลอร์ด!" เมื่อเสี่ยวเหอกี้ได้ยินเช่นนั้น เขาก็เดินเข้าไปในห้องทานอาหาร และโค้งคำนับ

ลอร์ดพบกับข้าราชการในห้องทานอาหาร ถ้าชาวดังกล่าวกระจายออกไป
เหล่านักวิชาการคงจะตำหนิเขาอย่างหนักแน่นอน โอหยางโฆวไม่สนใจ เขาทำในสิ่งที่เขาต้องการ
เขาหัวเราะและกล่าวว่า "ท่านเหอริบมาเช่นนี้ ท่านคงจะยังไม่ได้ทานมื้อเช้า ต้าเหมิง
เตรียมขามและตะเกียบให้ท่านเสี่ยวด้วย"

"ขอรับท่านลอร์ด!" เงินต้าเหมิงซึ่งยืนอยู่ด้านนอก ตอบรับคำสั่งแล้วไปจัดการ

ขณะที่เขาออกไปทำสงคราม เงินต้าเหมิงจะเป็นทั้งองครักษ์และพ่อบ้านส่วนตัวของเขา
การให้ชายร่างใหญ่เช่นเขาพกขามและอาหารเช่นนี้ โอหยางโฆวคงจะไม่ได้คิดอะไร

เงินต้าเหมิงเองก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะก่อนที่เขาจะเข้าร่วมกับดินแดนซานไห่
เขาได้ดูแลน้องชายของเขาด้วยตนเอง เขาจึงคุ้นเคยกับงานเช่นนี้ดี ไม่ว่าจะเป็นการซักผ้าหรือทำอาหาร
เขาสามารถทำมันได้ดีทั้งหมด

ผู้ที่อึดอัดคงจะมีเพียงข้าราชการอย่างเสี่ยวเหอกี้ เมื่อเห็นนักรบที่ดูสูงใหญ่และโหดเหี้ยม
ถือขามและตะเกียบมาให้เขา มันทำให้เขารู้สึกแปลกๆ เล็กน้อย
ขามขนาดเล็กและตะเกียบดูราวกับของเล่นในมือขนาดใหญ่ของเขา เสี่ยวเหอกี้กังวลว่า ถ้าสหายผู้นี้เผลอ
ออกแรงซักเล็กน้อย สิ่งของต่างๆ คงจะพังเป็นชิ้นๆ

ในสมัยก่อน การทานอาหารกับราชา ถือว่าเป็นเกียรติอย่างมาก ถึงแม้ว่าเสี้ยวเหอจะเกิดในเขตทุรกันดาร แต่เขาก็เคยทานอาหารกับหลิปปิงมาก่อน อย่างไรก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับลอร์ดที่นั่งอยู่ตรงข้ามเขา เสี้ยวเหอกลับรู้สึกกระวนกระวายเล็กน้อย แม้ว่าลอร์ดจะยังเยาว์ แต่เขาก็หนักแน่นและมีกลิ่นอายบางอย่าง

โอหยางโซวเชิญเสี้ยวเหอมา แต่เขาไม่ได้กล่าวถึงเรื่องงานบนโต๊ะอาหาร ในสมัยโบราณ การรักษาความเสียบขณะทานอาหารและหลับนอน เป็นสิ่งที่พึงกระทำ

หลังจากทานอาหารแล้ว ทั้งสองก็ไปที่ห้องอ่านหนังสือ เมื่อไปถึงที่นั่นแล้ว เงินตำเหม็งก็เตรียมชาให้กับพวกเขา หักชะของเขายู่ในระดับเดียวกับแม่บ้านใหม่บางในคฤหาสน์ขุนพลผู้ว่าราชการ หรืออาจจะดีกว่าด้วยซ้ำ

“ลองดูนี่ซิ!” โอหยางโซวนั่งลง แล้วหยิบเอกสารที่เขียนด้วยหมึกสีแดงว่า ‘ลับสุดยอด’ ออกมา เห็นได้ชัดว่า เอกสารนี้ได้รับอนุญาตให้เผยแพร่เฉพาะในวงเล็กๆ เท่านั้น

เมื่อเสี้ยวเหอได้ยินเช่นนั้น เขาก็ลุกขึ้น แล้วรับเอกสารนั้นมาด้วยความเคารพ ก่อนที่จะนั่งลงอีกครั้ง

โอหยางโซวเตรียมเอกสารนี้ไว้เมื่อวานนี้ มันกล่าวถึงกรมใหม่และการปฏิรูปการศึกษาและการแพทย์

เมื่อเสี้ยวเหอได้อ่านเอกสารแล้ว คลื่นบางอย่างก็ปรากฏขึ้นในหัวใจของเขา

เนื่องจากมันเป็นเอกสารลับสุดยอด

โอหยางโซวจึงได้ลงรายละเอียดเฉพาะและความเกี่ยวข้องต่างๆในอนาคตไว้ด้วย

โอหยางโซวเขียนรายละเอียดมากมาย เพื่อแสดงให้เห็นถึงสำคัญและความหมายของการปฏิรูปนี้ เขาไม่อยากจะให้เสี้ยวเหอเข้าใจผิด ซึ่งมันอาจจะส่งผลกระทบต่อการปฏิรูปได้

หลังจากที่เสี้ยวเหออ่านเอกสารนี้แล้ว เขาก็รู้สึกกลัว การปฏิรูปครั้งนี้ เป็นสิ่งที่เขาไม่เคยคิดมาก่อน มันแตกต่างไปจากสมัยราชวงศ์และราชาต่างๆ

ในเวลาเดียวกัน เสี่ยวเหอก็คือเป็นข้าราชการที่ชาญฉลาด เขาตระหนักถึงผลจากการใช้การปฏิรูปนี้กับดินแดนได้ โดยเฉพาะกับประชาชน นี่เป็นโอกาสที่จะเปลี่ยนโชคชะตาทั้งหมดได้ 'ท่านลอร์ดช่างทรงปัญหายิ่งนัก และเขายังรักประชาชนดุจลูกหลานของเขา การมีลอร์ดเช่นนี้ ช่างเป็นบุญวาสนาของผู้คนจริงๆ'

เสี่ยวเหอลุกขึ้นอีกครั้ง และโค้งคำนับเขา

โอหยางໂ໊วพยักหน้าและมองไปที่เสี่ยวเหอ จากนั้น เขาก็กล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า "ข้าจะให้ท่านเป็นผู้นำและรับผิดชอบในการจัดตั้งกรมการศึกษา, วิทยาศาสตร์, วัฒนธรรม และสาธารณสุข ท่านมีความเชื่อมั่นหรือไม่?"

"เพื่อที่จะทำงานให้กับท่านลอร์ด แม้ว่าข้าจะต้องตาย ข้าก็จะไม่ปฏิเสธมัน" เสี่ยวเหอคุกเขาลงกับพื้นและสาบาน ในปัจจุบัน ปณิธานและความภาคภูมิใจของที่ไม่อาจควบคุมได้ของเขา ปรากฏขึ้นมาในหัวใจของเขาอีกครั้งแล้ว

ในฐานะที่เคยเป็นเสนาบดีที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ ภายในหัวใจของเขา ภาระทางการเมืองและงานของภาครัฐล้วนเป็นสิ่งสำคัญ และการที่สามารถช่วยเหลือผู้ที่ปกครองโลกได้ มันเป็นปณิธานอันแรงกล้าของเหล่านักวิชาการเช่นเขา

ในการทำงานเพื่อโลก เพื่อชีวิตของคุณเพื่อผู้คน เพื่อเรียนรู้และกระจายสันติภาพสู่โลก การปฏิรูปครั้งนี้จะช่วยปรับปรุงชีวิตของผู้คน ซึ่งทำให้เสี่ยวเหอรู้สึกว่า เขากำลังยืนอยู่ที่จุดเริ่มต้นของยุคใหม่

บางที ในห้องอ่านหนังสือที่เรียบง่าย ในช่วงเช้าที่น่ายินดี เสี่ยวเหอได้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเขาแล้ว ขณะที่เขาเกิดใหม่ และก้าวออกจากรั้วของยุคสมัย เสี่ยวเหอจะสามารถทะยานขึ้นไป และกลายเป็นผู้ช่วยของโอหยางໂ໊วสำหรับโลกจริงในอนาคตได้ โอหยางໂ໊วเป็นพยานเพียงคนเดียวที่เห็นการเปลี่ยนแปลงนี้ทั้งหมด

Chapter 480 เมืองเงินไห่

หลังจากที่ส่งเสี่ยวเหอออกไปแล้ว โอหยางໂ໊วก็ได้เรียกเชลยผู้หนึ่งเข้ามาพบ ซึ่งก็คือ เหอฝู

หลังจากที่รู้ว่าเมืองพระพุทธรูปหยกถูกยึดแล้ว

พันธมิตรแดนใต้ไม่เพียงแค่ผลักเขาออกจากตำแหน่งผู้นำพันธมิตรเท่านั้น

พวกเขายังได้ขับไล่เขาออกจากพันธมิตรอีกด้วย เหวฟูในปัจจุบันจึงโดดเดี่ยวอย่างมาก สิ่งเดียวที่มีค่าก็คือ สิทธิในการควบคุมเมืองพระพุทธรูปหยกของเขา

หลังจากที่สูญเสียเมืองเทียนชวงไปแล้ว

โอหยางโซวก็มองหาสถานที่อื่นๆที่จะมาเป็นศูนย์กลางของมณฑลหลิงหนาน ที่ท้ายที่สุด

เขาก็มองไปที่เมืองพระพุทธรูปหยก นอกเหนือจากความจริงที่ว่า เขาจำเป็นต้องใช้มันทำสงครามแล้ว

การเป็นเมืองท่าของมันก็เป็นอย่างยิ่งที่น่าสนใจอย่างมาก

บังเอิญ ท่าเรือเลียวโจวตั้งอยู่ระหว่างท่าเรือเป่ย์ไห่และท่าเรือฉวนโจว มันจึงสามารถใช้เป็นจุดขนถ่ายสินค้าได้

ไม่ว่าจะเป็นเรือพ่อค้าหรือเรือรบ พวกเขาต่างก็เก็บน้ำจืดและเสบียงได้จำกัด หากนำพวกมันไปมากเกินไป

มันก็อาจจะส่งผลกระทบต่อปริมาณสินค้าที่พวกเขาสามารถจะบรรทุกไปได้ ดังนั้น

ในระหว่างการเดินทางทางเรือ ผู้คนมักจะเลือกที่จะหยุดพักที่ท่าเรือต่างๆ

ตำแหน่งของท่าเรือเลียวโจวค่อนข้างพิเศษ ด้วยการมีท่าเรือเลียวโจวนี้ แผนการของโอหยางโซว

ในการขนส่งสินค้าทางทะเลไปยังฉวนโจว ก็จะกลายเป็นความจริงได้ นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไม

โอหยางโซวถึงสั่งไม่ให้เจ้ากั้วทำลายแผ่นหินดินแดน

แสงแดดส่องไปทั่วลาน ทำให้ดอกไม้เบ่งบานออกมาอย่างสวยงาม บรรยากาศจึงมีชีวิตชีวาเป็นอย่างมาก

เหวฟูที่กำลังถูกทหารองครักษ์คุมตัวมา มองไปที่ลาน ใบหน้าของเขาตอนนี้

เต็มไปด้วยหวาดเคราและดูเหมือนกับผู้ป่วยแพ้ เขาไม่ได้มีกลิ่นอายของลอร์ดหรือศักดิ์ศรีเหมือนกับก่อนหน้านี้

บางที อาจเป็นเพราะเขาไม่ได้ออกมาโดนแสงเป็นเวลานาน เขาจึงต้องใช้มือของเขาบังแสง

ขณะที่ขยี้ตาของตัวเอง

โอหยางโซวยืนอยู่ในทางเดิน เขามองเหวฟูที่กำลังเดินมาทางเขา ถ้าคุณพ่ายแพ้ คุณก็จะกลายเป็นเชลย

ผลลัพธ์ในวันนี้ สามารถเป็นบทเรียนให้กับคนอื่นๆได้ “ท่านลอร์ดเหวฟู ข้าอยากจะพบท่านมานานแล้ว!”

โอหยางโซวทักทายเขา

เมื่อเหอฟูไดยืนเช่นนั้น เขาก็เงยหน้าขึ้นและมองไปที่โอหยางโซว ขณะที่ปากของเขาขยับ เขาพยายามฝืนรอยยิ้มของตัวเอง และกล่าวด้วยเสียงแหบแห้งว่า "ข้าเป็นเพียงคนที่ล้มเหลว ท่านลอร์ดหวู่ยี่คงจะล้อเล่นแล้ว!"

คนที่อยู่ข้างหน้าเขานี้ คือ ลอร์ดผู้ซึ่งทำลายความฝันและความทะเยอทะยานของเขา แปลกเป็นอย่างมาก ที่เหอฟูในปัจจุบันไม่ได้รู้สึกโกรธใดๆ มันเหมือนกับว่า ช่วงเวลาของเขาทั้งหมดได้หายไปแล้ว ในขณะที่เขาพ่ายแพ้แล้ว

ชายตรงหน้าเขานี้ มีอายุใกล้เคียงกับเขา อย่างไรก็ตาม ชายผู้นี้กลับยืนอยู่บนจุดสูงสุดของเกมส ตัวเขาเองก็เคยมีช่วงเวลาหนึ่งที่อยู่ห่างจากตำแหน่งดังกล่าวเพียงก้าวเดียว อย่างไรก็ตาม ระยะห่างเพียงเล็กน้อย กลับส่งผลต่อความแตกต่าง รวากับกลางวันและกลางคืน นี่แสดงให้เห็นถึงโชคดีและโชคร้ายในชีวิต

คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เหอฟูรู้สึกสิ้นหวัง เขาเพียงต้องการใช้ชีวิตสุดท้ายของเขาแลกเปลี่ยนกับเงิน จากนั้น เขาก็จะไปในเมืองหลวง เพื่อใช้ชีวิตของเขาอย่างสันโดษ

ทั้งสองยืนเผชิญหน้ากันและกัน แต่พวกเขาไม่ได้กล่าวอะไรต่อกัน

"เชียว!" สุดท้าย โอหยางโซวก็เป็นฝ่ายทำลายความเสียบนั้น เขานำเหอฟูไปยังห้องอ่านหนังสือ กับคนเช่นเขา โอหยางโซวให้ความเคารพเป็นอย่างมาก

เหอฟูไม่ได้คิดมากนัก เขายกหน้าและเดินตามไป เมื่อเขานั่งลงแล้ว เขาก็กล่าวอย่างอ่อนล้าว่า "ท่านลอร์ดหวู่ยี่ ท่านมีข้อตกลงอะไร เชิญกล่าวมาได้เลย!" เสียงของเขาเป็นการผสมผสานระหว่างความรู้สึกล้มเหลวและความอ่อนล้า

เมื่อโอหยางโซวไดยืนเช่นนั้น เขาก็เข้าใจในทันทีว่า เหอฟูต้องการจะเข้าเรื่องโดยตรง เขาจึงยิ้มเล็กน้อย และกล่าวว่า "ท่านลอร์ดเหอฟูเป็นคนตรงไปตรงมาจริงๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็จะไม่ตีพุ่มไม้รอบๆ ข้ามีเงินอยู่ 20,000 เหรียญทอง และข้าต้องการให้ท่านส่งมอบเมืองพระพุทธรูปหยกให้กับข้า"

"50,000 เหรียญทอง!" คราวนี้ เสียงของเหอฟูดูมั่นคงอย่างมาก

โอหยางโฆวฆมวดคั้ว ราคาน้ำมันมากเกินไป อย่างไรก็ตาม เขาก็ยอมรับว่า มูลค่าที่แท้จริงของมันก็ไม่ใช่เพียงแค่ 20,000 เหรียญทองเช่นกัน แต่ปัญหาก็คือ เมืองพระพุทธรูปหยกในปัจจุบัน อยู่ในมือของโอหยางโฆวแล้ว เขาจึงเพียงแค่ซื้อประตูเทเลพอร์ตเท่านั้น

“30,000 เหรียญทอง จะไม่มีการต่อรองมากกว่านี้ ท่านลอร์ดเหอฟู ท่านควรจะรู้ว่า ท่านไม่มีช่องให้ต่อรองมากนัก” สุดท้าย โอหยางโฆวก็ตัดสินใจเพิ่มให้อีก 10,000 เหรียญทอง

30,000 เหรียญทอง เพียงพอที่จะช่วยให้เหอฟูใช้ชีวิตอยู่ได้ตามที่เขาต้องการ ถ้าเขาทำธุรกิจซักเล็กน้อย เขาก็สามารถจะกลายเป็นคนร่ำรวยได้ง่ายๆ

เงียบและยังคงเงียบต่อไป เหอฟูปิดปาก เขาไม่ได้กล่าวอะไรออกมา ขณะนี้ ภายในหัวใจของเขากำลังมีการต่อสู้กันอยู่

อย่างไรก็ตาม หัตถ์คนคิดของโอหยางโฆวก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง ในเวลานี้ เขาไม่มีความเห็นใจใดๆ เขามีเพียงความเย็นชาและเหตุผลเท่านั้น ส่วนต่าง 20,000 เหรียญทองนี้ มากพอที่จะให้ดินแดนซ่านไห้ทำหลายสิ่งหลายอย่างได้

ในผลกำไรทางการเงินของเดือนที่ 8 นอกเหนือจากเงินทุนจำเป็นสำหรับการปฏิบัติการศึกษาและการแพทย์แล้ว โอหยางโฆวยังจำเป็นต้องใช้เงินอีก 10,000 เหรียญทอง เพื่อเป็นทุนสนับสนุนองค์กรกษัตริย์ให้

ดังนั้น จำนวนเงินที่มีอยู่ในมือของเขา จึงไม่มากพอจะ让他ใช้จ่ายโดยไม่ได้คิดได้ เขาใช้เงินไปจำนวนมาก ในการจัดตั้งองค์กรกษัตริย์สหพันธ์ขึ้นมา ตอนนี้ เพื่อจัดตั้งองค์กรกษัตริย์ให้ ซึ่งจะอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่า จำนวนเงินที่เขาจะใช้ในการจัดตั้งมัน จึงน่ากลัวกว่ามาก การพัฒนาและบำรุงกลุ่มสายลับไม่ใช่เรื่องง่าย

สงครามเจ้าฉิง และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากเมืองหวู่หลง เพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์คุณค่าของชาวกรอง การลงทุนของโอหยางโฆวกับองค์กรกษัตริย์สหพันธ์ไม่ได้สูญเปล่า มันให้ผลตอบแทนที่ยอดเยียมอย่างมาก

ขณะที่โอหยางโฆวเริ่มหงุดหงิดเล็กน้อย เหอฟูก็ยอมกล่าวออกมา

"ข้ายอมรับ!" เหนอฟูเงยหน้าขึ้นมองโอหยางโซว แล้วถามว่า "ใครคือคนที่ข้าจะต้องส่งมอบให้?"

"ซ่งเหวิน!"

"ซ่งเหวิน?" เหนอฟูประหลาดใจเล็กน้อย มันเป็นคนที่ยายแพ่ให้กับเขาตัวเอง

"ถูกต้อง!"

ในหมู่ผู้เล่นลอร์ด มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เขาไว้วางใจ นอกเหนือจากซ่งเหวินแล้ว ไม่มีใครว่างอีก ผลที่เกิดขึ้นนี้ โอหยางโซวได้วางแผนไว้ตั้งแต่ที่เขาได้ข่าวการสูญเสียเมืองเทียนชวงแล้ว นอกจากนี้ มันยังเป็นการชดเชยจากโอหยางโซวต่อซ่งเหวินด้วย

"ตกลง!" แม้ว่าเหนอฟูจะรู้สึกแปลกๆ แต่เขาก็ไม่ได้สนใจอะไรมากนัก ในทันที เขาเปิดอินเทอร์เน็ตแดน และเลือกการส่งมอบการควบคุมดินแดน

"แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นเหนอฟู คุณต้องการส่งมอบ การควบคุมดินแดนของคุณใช่หรือไม่?"

"ใช่!"

"แจ้งเตือนระบบ : โปรดกำหนดชื่อผู้เล่นที่จะเข้าควบคุมดินแดน, คำแนะนำ : ผู้ที่จะควบคุมดินแดนจะต้องเป็นลอร์ดเท่านั้น"

"ซ่งเหวิน!"

"แจ้งเตือนระบบ : กำลังค้นหา ซ่งเหวิน..."

"แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นมีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนด คุณจะส่งมอบการควบคุมดินแดนให้เขาใช่หรือไม่?"

"ไช!"

"แจ้งเตือนระบบ : การควบคุมดินแดนถูกส่งมอบแล้ว
คุณถูกลบออกจากตำแหน่งลอร์ดของเมืองพระพุทธรูปหยกโดยอัตโนมัติ"

เมื่อถึงตอนนี้ เมืองพระพุทธรูปหยกก็ได้รับลอร์ดคนใหม่

เหอฟูรับเงิน 30,000 เหรียญทอง แล้วกลับออกไปผ่านประตูเทเลพอร์ตของเมืองหู่หลง จากนั้น
โอหยางโซวก็ไม่ได้ยินข่าวเกี่ยวกับเขาอีก

ตอนแรก องค์กรชั่วร้ายพิชิตพิฆาตต้องการจะติดตามเขาไป เพื่อลอบสังหารเขาซักครั้ง เป็นการแก้แค้น
อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่เห็นด้วย เหตุผลก็ง่ายๆ ในขณะที่เขาเข้ามาเมืองเทียนชวง
เหอฟูได้แสดงความปรารถนาบางอย่างออกมากับธนาคารสีสมุทร โอหยางโซวจึงต้องการจะตอบแทนเขา

หลังจากที่เหอฟูส่งมอบการควบคุมดินแดนให้แล้ว ช่งเหวินก็รีบมาหาโอหยางโซว
ก่อนหน้านี้ช่งเหวินไม่รู้ว่โอหยางโซวมีแผนใดๆสำหรับเขา ในทันใดนั้น เขาก็ได้รับการแจ้งเตือนจากระบบ
มันเป็นสิ่งที่น่าตกใจอย่างแท้จริง

เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า หลังจากที่เขาสูญเสียเมืองเทียนชวงแล้ว
เขาจะได้รับเมืองพระพุทธรูปหยกที่ดียิ่งกว่ากลับมา แม้ทั้งสองจะเป็นดินแดน
ช่งเหวินก็รู้ว่าพื้นฐานของพวกมันแตกต่างกัน

เมืองเทียนชวงเป็นดินแดนส่วนตัวของตระกูลช่ง พวกเขาจึงสามารถตัดสินใจได้ทุกสิ่ง
เมืองพระพุทธรูปหยกแตกต่างออกไป มันเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนขานไห้ มันเป็นของโอหยางโซว
กล่าวอย่างตรงไปตรงมาก็คือ ช่งเหวินเป็นเพียงขุนนางระดับสูงเท่านั้น เขาไม่ใช่ลอร์ดของดินแดน แต่เป็นเมือง
อัตลักษณ์ของเขาคลายกับหมู่หลายเยว อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ส่งมอบดินแดนใดๆ ตำแหน่งของเขาจึงต่ำกว่าเธอ

ขณะที่ทั้งสองพบหน้ากัน บรรยากาศค่อนข้างจะอึดอัด ครั้งล่าสุดที่ทั้งสองพบกันก็คือ
การชุมนุมของพันธมิตรขานไห้ แม้แต่ในระหว่างสงครามจุหลู ทั้งสองก็แทบจะไม่ได้คุยกันเลย

ในระหว่างการชุมนุม เนื่องจากชงเหวินเป็นทายาทของตระกูลชง เขาก็มีพลังพอจะพูดคุยกับโอหยางโชวอย่างเท่าเทียมในฐานะสหายได้ แต่ในตอนนี้ เมื่อเวลาเปลี่ยนไป สถานการณ์ก็เปลี่ยนไปเช่นกัน อุตลักษณ์และบทบาทของพวกเขาเปลี่ยนไปโดยสมบูรณ์

ตอนนี้ ขณะที่ชงเหวินมาพบโอหยางโชว เขารู้สึกว่า เขาจำเป็นต้องลดตัวเองลง เขารู้ตัวเองดีว่า เขาจำเป็นต้องทบทวนตัวเอง เขาจะต้องเปลี่ยนการแสดงออกของเขา ในปัจจุบัน โอหยางโชวเป็นเจ้านายของเขา

เนื่องจากชงเหวินมาหาเขา โอหยางโชวจึงตัดสินใจ อธิบายแผนการของเขาสำหรับเมืองพระพุทธรูปหยก

เมืองพระพุทธรูปหยก จะถูกเปลี่ยนชื่อเป็นเมืองเงินไห่ ที่โอหยางโชวเปลี่ยนชื่อก็เพราะ เมืองพระพุทธรูปหยกเป็นชื่อที่มีเครื่องหมายของเหอฝูอยู่

ชงเหวินจะกลายเป็นผู้ว่าราชการอำเภอเงินไห่ นอกจากนี้ เขายังได้รับที่ดินและมีฐานะเช่นเดียวกับมู่หลานเยว่ สมาชิกตระกูลชงไม่สามารถย้ายไปไหนได้ พวกเขาจะต้องอยู่ที่เมืองซานไห่ นี่เป็นคำเตือนจากโอหยางโชว

วันที่ชงเหวินประสบความสำเร็จ และทำให้โอหยางโชวพอใจ เขาจะมอบตำแหน่งและที่ดินเดิมคืนให้แก่ชงเหวิน

นอกจากนี้ ในฐานะผู้ว่าราชการอำเภอ เขาจะรับผิดชอบเพียงด้านการบริหารเท่านั้น สำหรับเรื่องอาหาร โอหยางโชวมีแผนการอื่นๆ

นอกเหนือจากการจัดตั้งกองพลทหารรักษาการณ์แล้ว โอหยางโชวยังเตรียมจะจัดตั้งกองเรือเพิ่มอีก โดยพวกเขาจะถูกเรียกว่ากองเรือเจียวโจวชั่วคราว สำหรับนายพลเรือแห่งกองพลเรือที่ 1 โอหยางโชวเลือกหยานฮั่วเหยาหนี

แม้ว่าในการโจมตีเมืองพระพุทธรูปหยก กองเรือทั้งสองจะไม่ได้แสดงพลังออกมามากนัก หยานฮั่วเหยาหนีก็ยังได้แสดงความสามารถออกมา มากพอที่จะรับการเลื่อนขั้นนี้

ในเวลานี้ หยานฮั่วเหยาหนีได้รับเวทีที่เขาจะแสดงความสามารถของเขาแล้ว ไม่ว่าเขาจะสามารถนำกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือเจียวโจว และปกป้องเมืองเจินไห่ได้หรือไม่ นั่นมันจะเป็นบททดสอบที่โหดอย่างโหดมอบให้กับเขา

Chapter 481 การวางแผนพื้นที่เมืองซานไห่

หลังจากจัดการเรื่องเมืองเจินไห่แล้ว โหหยางโจวก็มีเวลาร่าง

การจัดระเบียบกองทัพและจังหวัดเจ้าฉิง งานทั้งสองกำลังเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันนี้ ถึงอย่างนั้น พวกเขาก็อาจจะไม่สามารถทำให้มันเสร็จสมบูรณ์ได้ภายใน 1 เดือน

โดยใช้ช่วงเวลาร่างที่หายากนี้ โหหยางโจวเตรียมจะออกเดินทางทั่วจังหวัดเจ้าฉิง แม้ว่าจังหวัดเจ้าฉิงจะสงบลงแล้ว แต่หัวใจของประชาชนยังคงไม่สงบลง รัฐบาลปิดประกาศเพื่อปลอบขวัญพวกเขา แต่พวกเขาก็ยังคงหวาดกลัว

การตายของลอร์ดของพวกเขา, ความพ่ายแพ้กองทัพพวกเขา และการยอมจำนน แม้จะผ่านไปอีก 1 เดือน พวกเขาก็ยังคงจะจำเหตุการณ์เหล่านี้ได้อย่างชัดเจน ความกลัวและความไม่มั่นคง ปกคลุมทั่วทั้งจังหวัดเจ้าฉิง เหนือท้องฟ้าจังหวัดเจ้าฉิง เมฆที่มีดครีмпปกคลุมไปทั่วจังหวัด มันเป็นสัญญาณแห่งความตายและความสิ้นหวัง

จากรายงานขององค์กรซื่อสรีพิชหมิฟ ประชาชนหลายร้อยคนได้ย้ายออกจากบางเมือง ในเขตทุรกันดาร ประชาชน คือ ทรัพยากรที่สำคัญมากที่สุด

ภายในหัวใจของโหหยางโจวรู้สึกเจ็บปวด เขาไม่ต้องการสูญเสียประชาชนในจังหวัดเจ้าฉิง เขาจึงสั่งให้กรมกิจการภายในเพิ่มการควบคุมพวกเขา และเขาก็เตรียมจะลงไปจัดการด้วยตัวเองด้วย ในเวลาเช่นนี้ โหหยางโจวในฐานะลอร์ด เป็นธรรมดาที่เขาควรจะลงไปสงบประชาชนด้วยตัวเขาเอง

กรมทหารที่ 1 แห่งกองพลทหารองครักษ์ จะติดตามไปพร้อมกับเขาด้วย แม้ว่าพวกเขาจะสงบจังหวัดเจ้าฉิงลงแล้ว โหหยางโจวก็ยังคงไม่กล้าไปไหนมาไหนเพียงลำพัง ด้วยการมีกรมทหารองครักษ์ เขาจะไม่เผชิญหน้ากับอันตรายใดๆ

แน่นอน คืบก่อนการเดินทางออกไป โอหยางໂຂວได้จ้องกัฏตาการที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในเมืองหลวง เพื่อจัดงานเลี้ยงขอบคุณ เหล่านักวิชาการ, ข้าราชการ, พ่อค้า และคนเก่าคนแก่ของเมือง สำหรับการสนับสนุนกองทัพข่านไห่

โอหยางໂຂວได้ให้สัญญากับเกี่ยวกับงานเลี้ยงนี้ไว้ ขณะที่เขาเพิ่งจะเข้ามาถึงเมืองนี้ ดังนั้น ก่อนที่เขาจะออกเดินทาง เขาจึงทำตามสัญญาของเขา

ใช่โอกาสนี้ โอหยางໂຂວสั่งซ่งเหวินและคนอื่นๆออกไป พรุ่งนี้ ซ่งเหวินจะย้ายที่เมืองเงินไห่ ขณะที่ตระกูลซ่งจะย้ายไปอยู่เมืองข่านไห่ ซ่งซ่งเจี๋ยจะเป็นต้อนรับพวกเขาที่นั่น

โอหยางໂຂວสั่งให้ผู้ว่าราชการเมืองข่านไห่ จางเหวินจิ้ง มอบที่ดินพื้นที่ตะวันตกให้กับตระกูลซ่ง

ไม่นานมานี้ พวกเขาได้สร้างโครงสร้างพื้นฐานและถนนในเมืองข่านไห่เสร็จสมบูรณ์แล้ว ฝ่ายก่อสร้างจึงช่วยจัดระเบียบและวางผังพื้นที่ต่างๆภายในเมือง

ก่อนหน้านี้ เมืองข่านไห่ถูกแบ่งเป็น เขตเมืองหลวง, เขตเมืองชั้นใน, เขตเมืองฉิวซุย, เขตเมืองมิตรภาพ และเขตเมืองชั้นนอก ขนาดของแต่ละพื้นที่นั้นแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขตเมืองชั้นนอก ซึ่งกินพื้นที่ถึง 2 ใน 3 ของพื้นที่เมืองทั้งหมด มันแผ่ออกไปทั่วทั้งจนไม่สามารถเรียกว่าเป็นเมืองชั้นนอกได้

ในขณะที่เมืองข่านไห่รุ่งเรืองขึ้นในทุกๆวัน ผู้คนจำนวนมากก็เข้ามาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งรวมไปถึง พ่อค้า, นักวิชาการ และนักท่องเที่ยวน พวกเขาจำนวนมากเดินทางมาที่นี่ ตำแหน่งของเมืองข่านไห่ในประเทศจีน เติบโตมากขึ้นเรื่อยๆ เป็นผลให้พวกเขาจำเป็นต้องจัดระเบียบพื้นที่ต่างๆอย่างมีเหตุผล ไม่อย่างนั้น พวกเขาอาจจะกลายเป็นตัวตลกที่น่าขบขันได้

สุดท้าย เมืองข่านไห่ ก็ใช้เทคนิคคล้ายสี่เหลี่ยม 3x3 แบ่งเมืองออกเป็น 9 พื้นที่ ในพื้นที่ทั้ง 9 นี้ พื้นที่กลางตั้งอยู่ที่ปากน้ำที่แม่น้ำมิตรภาพและแม่น้ำฉิวซุยมาบรรจบกัน พื้นที่ตะวันออก, ตะวันตก, เหนือ และใต้ หั้วสี่เป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ของเมือง เช่นเดียวกับพื้นที่ตะวันตกเฉียงเหนือ, ตะวันออกเฉียงเหนือ, ตะวันตกเฉียงใต้ และตะวันออกเฉียงใต้

หลังจากจัดระเบียบแล้ว เขตเมืองมิตรภาพเดิม จะเป็นพื้นที่เหนือในปัจจุบัน, เขตเมืองชั้นในเดิม จะเป็นพื้นที่ตะวันตกเฉียงใต้ในปัจจุบัน และเขตเมืองฉิวซุยเดิม จะเป็นพื้นที่ตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบัน นอกจากนี้ เขตเมืองหลวงและเขตเมืองชั้นใน จะผสานรวมกันเป็นเขตเมืองหลวง หลังจากผสานแล้ว ประชาชนและกิจการต่างๆในพื้นที่จะถูกย้ายไปยังพื้นที่ตะวันตก

ในขณะที่ดินแดนขยายตัวออกไป เขตเมืองหลวงเดิมจึงมีขนาดเล็กเกินไป ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งของรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง ดังนั้น พวกเขาจึงขยายเขตเมืองหลวงออกไป

นอกเหนือจากการวางแผนพื้นที่ของเมืองแล้ว พวกเขายังต้องระบุบทบาทและการใช้งานในแต่ละพื้นที่ให้ชัดเจนด้วย มีเส้นทางน้ำอยู่ที่พื้นที่กลาง การจราจรที่ถูกสร้างขึ้นนี้ ทำให้มันถูกเรียกว่าพื้นที่ท่าเทียบเรือ พื้นที่ตะวันออกและตะวันตก จะถูกเรียกว่าพื้นที่ธุรกิจ และมันจะมีการเชื่อมกับพื้นที่ท่าเทียบเรือผ่านเส้นทางน้ำ

พื้นที่ใต้ถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่วิจัยเทคโนโลยี โรงผลิตทางทหารและฐานการวิจัยต่างๆจะถูกตั้งอยู่ที่นั่น

เขตเมืองมิตรภาพเดิม ที่เป็นพื้นที่เหนือในปัจจุบัน และเขตเมืองฉิวซุยเดิม ที่เป็นพื้นที่ตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบัน จะเป็นพื้นที่ที่อยู่อาศัย

สุดท้ายก็คือ พื้นที่กองทัพ ซึ่งตั้งอยู่ที่พื้นที่ตะวันออกเฉียงเหนือและตะวันตกเฉียงเหนือ แต่ละพื้นที่จะประจำการด้วยกองพลทหารป้องกันเมือง 1-2 กองพล เพื่อทำหน้าที่ปกป้องเมืองซานไห่

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโจวจึงวางแผนให้ตระกูลซ่งไปอาศัยอยู่ที่พื้นที่ตะวันตก

ซ่งเหวินได้รับการแต่งตั้งแล้ว

แต่องค์กรสังคมนิยมที่ประจำการอยู่เมืองเจินไห่จะยังไม่สามารถกลับมาได้ชั่วคราว พวกเขาต้องรอให้กองพลทหารรักษาการณ์เมืองเจินไห่จัดตั้งแล้วเสร็จเสียก่อน

ในทางตรงกันข้าม โอหยางโซวสั่งให้กองเรืออ่าวเปย์ไห่กลับมา เมืองเปย์ไห่เป็นประตูที่ปกป้องแอ่งเหลียนโจว พวกเขาจึงไม่สามารถจะสูญเสียมันได้ กองเรือเปย์ไห่จึงไม่สามารถจะออกเดินทางไปเป็นเวลานานได้ ถ้าไม่อย่างนั้น หากโจรสลัดบุกโจมตีขณะที่พวกเขาไม่อยู่ มันอาจจะกลายเป็นหายนะได้

กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือหย่าซาน จะยังประจำการอยู่ที่ท่าเรือเจียวโจวชั่วคราว ใช้เหมาและหยานฮั่วเหยาหนีได้เตรียมการร่วมกัน ในการจัดตั้งกองเรือเจียวโจวขึ้นมา ทั้งการคัดเลือกทหาร, การปรับปรุงท่าเรือ และงานอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ เมื่ออยู่ต่อเรือทราบข่าว พวกเขาจึงจัดส่งเรือรบไปที่นั่น

ก่อนที่กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือเจียวโจวจะถูกจัดตั้งเสร็จสิ้น กองเรือหย่าซานของใช้เหมาจะยังไม่กลับออกไป เมืองเจิ้นไห่ยังต้องพึ่งพาพวกเขาอยู่ในตอนนี้

นอกจากตระกูลซ่งแล้ว เสี่ยวเหอกก็กลับเมืองซานไห่ไปด้วยเช่นกัน เขาไม่กล้าจัดการเรื่องที่โอหยางโซวมอบให้เขาจัดการล่าช้าเกินไป เขายกเรื่องของจังหวัดเจ้าฉิงทั้งหมดให้เจ้ากรมทั้งสี่จัดการ เพราะเขาจำเป็นต้องกลับมา เพื่อเริ่มวางแผนและจัดตั้งกรมใหม่ของเขา หลังจากร่างแผนแล้ว เขายังต้องให้โอหยางโซวเป็นผู้อนุมัติมันอีก

เช้าวันรุ่งขึ้น โอหยางโซวไม่ได้รับกวนใคร ขณะที่เขานำกองกำลังออกเดินทาง แผนการเดินทางหัวเรือของเขาเป็นความลับระดับสูง นอกเหนือจากองครักษ์ซานไห่ และองครักษ์อสรพิษหมิฟแล้ว ไม่มีใครอื่นรู้อีก

โอหยางโซวเดินทางหัวเรือจังหวัดเจ้าฉิงด้วยความเร็ว 1 เมือง/ 1 วัน เมื่อเขาไปถึงเมือง เขาจะไปพบปะกับประชาชน เพื่อประกาศอำนาจของเขาและสงบพวกเขาลง

นอกจากนี้ เขายังทำการทดสอบเหล่าข้าราชการในห้องถ้ำด้วย หลังจากผ่านการฝึกอบรมมาเป็นเวลานาน การมองคนของโอหยางโซวก็พัฒนาขึ้นมาก เมื่อเขามองคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการ เขาสามารถประเมินพวกเขาได้ โดยพูดคุยกันเพียงไม่กี่คำ

ทุกๆวัน โอหยางโซวจะเขียนทุกอย่างที่เขาได้เห็นและเขียนจดหมาย แล้วส่งไปให้กับฟานจงหยาน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ข้าราชการทุกคนที่โอหยางโซวชื่นชม จะได้รับตำแหน่งที่ดี

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่ได้เป็นผู้ตัดสินใจขั้นสุดท้าย เขาปล่อยให้กรมการปกครองจัดการ โดยคนที่เขากล่าวถึง กรมการปกครองจะให้ความสำคัญกับการประเมินพวกเขาเป็นพิเศษ เพื่อให้มั่นใจว่า กรมการปกครองจะมีศักดิ์ศรีในด้านการประเมินมากพอ โอหยางโซวต้องทำเป็นตัวอย่าง

นายาลอร์ดแห่งเหลียนโจวและขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง เป็นส่วนสำคัญในการป้องกันผู้คน ในทุกๆที่ที่เขาไป ผู้คนทั้งหมดจะออกมาต้อนรับเขา เหล่าคนชั้นสูงและพ่อค้าจะจับกลุ่มกันออกมา เหมือนหนูที่ได้กลิ่นเนย

โอหยางโซวปฏิบัติต่อพวกเขาทั้งหมดอย่างเท่าเทียมกัน เขาแสดงอำนาจและตำแหน่งของเขาอยู่ตลอดเวลา ขณะเดียวกัน เขาก็สนทนากับพวกเขาและอธิบายอุดมการณ์ของดินแดน

ในการสนทนากับพวกเขา โอหยางโซวยังได้ประกาศเรื่องการศึกษาและการแพทย์อย่างไม่ชัดเจนออกไป ด้วยวิธีนี้ ผู้คนที่มีความคิดธรรมดา จะไม่ต่อต้านมากนักเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น

ในขณะเดียวกัน โอหยางโซวต้องการใช้โอกาสนี้ แสดงความจริงใจของเขาต่อประชาชน เขาต้องการให้พวกเขาเล็งเห็นว่า ชีวิตในอนาคตของพวกเขาจะดียิ่งขึ้น

ทุกคนใส่ใจกับผลประโยชน์ของตัวเอง ดังนั้น ไม่ว่าใครก็ตามที่ปฏิบัติต่อพวกเขาเป็นอย่างดี พวกเขาก็จะสนับสนุนคนๆนั้น

เมื่อได้ยินว่าในอนาคต พวกเด็กๆจะได้ไปโรงเรียนฟรี และวิธีการที่รัฐบาลจะช่วยเหลือผู้ป่วย เสี่ยงให้ร้องด้วยความยินดีของประชาชนก็ดังออกมา ดังนั้น การออกไปเยี่ยมเยียนเป็นการส่วนตัวของโอหยางโซวครั้งนี้ จึงเป็นประโยชน์มากกว่าการแจ้งเตือนหรือประกาศให้ผู้คนสงบจากรัฐบาล

นอกเหนือจากการสร้างความเชื่อมั่นและการประเมินเหล่าข้าราชการในห้องถ้ำแล้ว โอหยางโซวยังได้ทำภารกิจอื่นด้วยตัวเองอีกด้วย นั่นก็คือ การประเมินผลิตภัณฑ์และการเงินของห้องถ้ำ

พนักงานของกรมการเงินไม่เข้าใจอุตสาหกรรมใหม่ๆและทรัพยากรที่ไม่รู้จักมากนัก ตัวอย่างเช่น ขณะที่เขาเดินทางผ่านเทือกเขาหยิงชาน เขาได้พบกับหินมหัศจรรย์ ที่คนในห้องถ้ำเรียกว่าหินหยิง

หลังจากผ่านไปหลายพันปี หินหยิงจะก่อตัวขึ้นซ้ำๆ มันสามารถนำไปแกะสลักได้, สามารถทำให้บางเป็นพิเศษได้ และแสงสามารถทะลุผ่านได้ อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครให้ความสำคัญกับหินชนิดนี้มากนัก

ในวันเดียวกันนั้น โอหยางโซวได้ส่งจดหมายถึงขุ่ยหยิงหยู เพื่อบอกให้เธอส่งให้ฝ่ายอุตสาหกรรม สร้างเหมืองหินหยิงขนาดใหญ่ขึ้นที่นี่ จากการสำรวจตลาด ไม่ว่าจะใช้ทำเครื่องตกแต่ง ประดับในสวน หินหยิงเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขณะที่โอหยางโซวเดินทางผ่านเมืองแห่งหนึ่ง เขาได้ยินคนบอกว่า มีบางคนขุดของประหลาดสิ่งหนึ่งขึ้นมาได้ แต่พวกเขาไม่รู้ว่ามันคืออะไร

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็สั่งให้พวกเขานำมันมาให้เขาตรวจสอบทันที ขณะที่เขาเห็นมัน เขาก็รู้ได้ทันทีว่ามันเป็นขิง แม้ว่าขิงจะถูกใช้ประโยชน์ตั้งแต่สมัยโบราณในประเทศจีน แต่มันไม่ได้ถูกนำมาบริโภคอย่างแพร่หลายมากนัก จึงไม่แปลกที่คนในเขตทุรกันดารจะไม่รู้จักขิงป่า

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า โอหยางโซวได้ค้นพบผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นของเมืองนี้แล้ว สำหรับการพัฒนามัน โอหยางโซวจะทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้

การเดินทางทัวร์ครั้งนี้ มันยังเป็นโอกาสในการขยายขอบเขตความรู้ของเขา มีคนกล่าวว่า การอ่านหนังสือฉบับพื้นเล่ม ก็ยังไม่ได้ผลลัพธ์เทียบเท่ากับการเดินทางพื้นลิ

ในการเดินทางของเขา เขาได้ข้ามแม่น้ำ, ภูเขา และผ่านเขตทุรกันดารที่หลากหลาย ในเขตทุรกันดาร แม้ว่าจะมีผู้คนอยู่ไม่มาก แต่มันก็ให้ความรู้สึกที่แตกต่างออกไป คำกล่าวเหล่านี้ เป็นคำกล่าวที่ดีที่สุดสำหรับเขตทุรกันดาร

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวได้ผ่านการใช้ชีวิตและการผจญภัยมากมายในเขตทุรกันดาร คิดเกี่ยวกับมัน ความทรงจำเหล่านี้มีค่าเป็นอย่างมาก

Chapter 482 กลุ่มก่อสร้างเอกชน

ไกอ่า ปีที่ 2 เดือนที่ 9 วันที่ 20

ขณะที่โอหยางโซวเดินทางทัวร์จังหวัดเจ้าฉิง ตระกูลซ่งก็ได้เริ่มตั้งรกรากที่เมืองซานไห่ เพื่อชดเชยที่พวกเขาสูญเสียเมืองเทียนชวงไป โอหยางโซวจึงมอบที่ดินขนาดใหญ่ให้กับพวกเขา มันมากพอจะให้พวกเขาสร้างคฤหาสน์ขนาดใหญ่, ร้านค้า และโรงผลิตจำนวนมาก ซึ่งพวกมันสามารถใช้สร้างเป็นย่านการค้าขนาดเล็กได้

แนนอน ตระกูลซ่งจะต้องรับผิดชอบค่าก่อสร้างด้วยตัวเอง

พร้อมกับที่หอการค้าต่างๆย้ายมาอยู่ดินแดนซานไห่ กลุ่มก่อสร้างเอกชนมากมายเริ่มก่อตั้งขึ้นในเมืองซานไห่ นอกเหนือจากกลุ่มก่อสร้างของฝ่ายก่อสร้าง

กลุ่มก่อสร้างเอกชนเหล่านี้ จำเป็นจะต้องลงทะเบียนกับฝ่ายก่อสร้างก่อน หลังจากที่ได้รับเอกสารทางกฎหมายและคุณสมบัติแล้ว พวกเขาถึงจะสามารถรับงานก่อสร้างในดินแดนซานไห่ได้ แม้แต่ในโครงการก่อสร้างของรัฐบาล หากฝ่ายก่อสร้างขาดกำลังคน พวกเขาก็สามารถแบ่งงานให้กับกลุ่มก่อสร้างเอกชนเหล่านี้ได้

เหตุผลเบื้องหลังการเปลี่ยนแปลงนี้ ก็เพื่อกระตุ้นกิจกรรมทางเศรษฐกิจของเอกชนในดินแดน จากแผนการของดินแดนซานไห่ที่มีขนาดใหญ่อย่างมาก การจะพึ่งพาเพียงกลุ่มก่อสร้างของรัฐเพียงอย่างเดียว ไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลาในการก่อสร้างมากเพียงใด ดังนั้น ฝ่ายก่อสร้างจึงจัดทำแผนดังกล่าวขึ้นมา

โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังจริงๆว่า ภายใต้การเป็นผู้นำของเขา องค์กรก่อสร้างสมัยใหม่ จะปรากฏขึ้นในดินแดนของเขา สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า บรรยาการทางธุรกิจของดินแดนซานไห่กำลังก่อตัวและรุ่งเรืองขึ้นอย่างแท้จริง

ไม่เพียงแต่ถึงกลุ่มก่อสร้างเอกชนต่างๆ แม้แต่วิทยาลัยสถาปัตยกรรมของมหาวิทยาลัยสีหนาน ก็เริ่มรับโครงการก่อสร้างต่างๆมาทำเองแล้ว เหล่าศิษย์บางส่วนที่จบการศึกษาไป

ก็ได้เตรียมพร้อมจัดตั้งกลุ่มก่อสร้างเอกชนขึ้น เพื่อตอบรับโครงการเหล่านี้
ห่วงโซ่ของอุตสาหกรรมครบวงจรในโลกจริง กำลังก่อตัวขึ้นช้าๆในดินแดนชานไห่

ในอนาคต รัฐบาลจะสามารถก้าวออกมาจากเรื่องนี้ได้อย่างเต็มที่ เหลือไว้เพียงเรื่องบริการสาธารณะเท่านั้น
บทบาทของฝ่ายก่อสร้างจะเปลี่ยนจาก การเป็นผู้นำการก่อสร้างดินแดน
เป็นผู้กำหนดมาตรฐานสำหรับการก่อสร้าง, การตรวจสอบโครงการ และการวางแผนโดยรวมสำหรับพื้นที่ต่างๆ

รัฐบาลสามารถพึ่งพาเงินจากการขายและให้เช่าที่ดิน เพื่อสร้างความร่ำรวยได้ ด้วยเหตุนี้
เงินทุนสำหรับโครงการต่างๆเช่น การสร้างกำแพงเมือง, การซ่อมแซมถนน, สิ่งอำนวยความสะดวก
และสวนสาธารณะ จะสามารถทำได้โดยที่ไม่เป็นภาระของดินแดน นี่คือความมหัศจรรย์ของตลาด

แน่นอนว่า พวกเขาจะยังคงรักษาพื้นฐานสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนไว้ นี่เป็นเส้นที่โอหยางโชวซิดเอาไว้
ที่ดินที่รัฐบาลสามารถขายได้ มีเพียงสำหรับใช้เป็น ร้านค้า, โรงผลิต, คฤหาสน์ส่วนตัว และที่คล้ายๆกันนี้เท่านั้น

เงินที่ได้จากการขายที่ดิน หลักๆแล้วจะเข้าสู่การก่อสร้างสาธารณะ
และมันจะไม่ก่อให้เกิดเป็นแหล่งรายได้ทางการเงินขนาดใหญ่ของดินแดน

การขยายตัวของอุตสาหกรรมก่อสร้าง เป็นผลมาจากเศรษฐกิจภาคเอกชนในดินแดนชานไห่

การทำงานอย่างหนักของโอหยางโชว ทำให้มันมีผลลัพธ์ออกมาดีเช่นนี้

การขยายตัวของเศรษฐกิจภาคเอกชนนี้ ส่งผลกระทบไปทั่วดินแดนชานไห่ มีข่าวลือออกมาว่า
ในส่วนอื่นๆของดินแดน ก็เริ่มมีกลุ่มก่อสร้างเอกชนปรากฏตัวขึ้นแล้วเช่นกัน

เมืองชานไห่กลายเป็นศูนย์กลางทางการเงินของดินแดน คลื่นความคิดใหม่ๆที่เริ่มต้นขึ้นและเฟื่องฟูขึ้น
ส่วนใหญ่จะมาจากเมืองชานไห่

ประชาชนในเมืองชานไห่ โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นแรกๆ ทุกคนได้รับอิทธิพลจากโอหยางโชว
ในบรรดาผู้นำกลุ่มก่อสร้างเอกชนต่างๆของเมืองชานไห่ มากกว่าครึ่งหนึ่ง

เคยอยู่ในกลุ่มก่อสร้างแรกของเมืองซานไห่ ตั้งแต่สมัยที่ยังอยู่ในระดับหมู่บ้าน
คนเหล่านี้จะเป็นผู้ช่วยและผู้สนับสนุนที่แข็งแกร่งสำหรับการปกครองของโอหยางโซว

ณ คฤหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง, ตำหนักชวงหยุน ตำหนักชวงหยุนเป็นที่พักของชงเจี๋ย
มันตั้งอยู่ทางตะวันออกของตำหนักหวั้ของโอหยางโซว

ในห้องโถง ชงเจี๋ยกำลังพูดคุยกับพ่อของเธอ ชงเทียนสือ่ง การที่ตระกูลชงย้ายมาอยู่เมืองซานไห่
คนที่มีความสุขมากที่สุดก็คือ ชงเจี๋ย ด้วยวิธีนี้ เธอจะสามารถอยู่ร่วมกับโอหยางโซวได้
โดยไม่ต้องแยกจากตระกูลของเธอ นี่เป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว

แน่นอนว่า สมาชิกคนอื่นๆในตระกูลชงไม่ได้คิดเช่นเดียวกันนี้ การอยู่ภายใต้การควบคุมของใครบางคน
ไม่ใช่ความรู้สึกที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่รู้จักอัตลักษณ์ในโลกจริงของโอหยางโซว พวกเขาารู้สึกไม่ดีจริงๆ
พวกเขาจะคิดได้อย่างไรว่า เด็กคนอื่นๆคนหนึ่งในโลกจริง
จะกลายเป็นหนึ่งในมหาอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศจีน?

ในทางตรงกันข้ามกัน พวกเขาที่เป็นผู้ควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างและมีอำนาจในโลกจริง ตอนนี้
กลับมาอยู่ภายใต้เด็กคนอื่นๆคนหนึ่ง บาบาทของพวกเขากลับตลปัตรกันโดยสิ้นเชิง การกลับบทบาทเช่นนี้
ทำให้พวกเขารู้สึกไม่ดี

ชงเทียนสือ่งไม่ได้รู้สึกเช่นนั้น และแม้ว่าเขาจะรู้สึกเช่นนั้น เขาก็จะปรามหัวใจของตัวเอง
พ่อค้ายักษ์ใหญ่อย่างเขา ได้เผชิญกับปัญหามากมายในโลกจริง เมื่อเทียบกับความท้าทายเหล่านั้นแล้ว
สถานการณ์เล็กน้อยนี้คืออะไร?

หลังจากที่ตั้งรกรากให้ตระกูลชงแล้ว การสร้างหอการค้าชงจะกลายเป็นเรื่องสำคัญที่สุดของเขา
ก่อนที่โอหยางโซวจะออกจากเมืองซานไห่ เขาได้จัดเตรียมข้อตกลง 3 ประการ ให้กับหอการค้าชง

ตอนนี้ ข้อตกลงทั้งสาม ได้รับการปฏิบัติแล้ว

ประการแรก เงินกู้ยืมดอกเบี้ยยต่ำจำนวน 68,000 เหรียญทอง
ซ่งเหวินได้บอกกับซ่งเทียนสือตั้งแต่ว่างที่เมืองหวู่หลงแล้ว ในวันที่ซ่งเทียนสือมาถึงเมืองซานไห่
เขาได้จัดการเอกสารเกี่ยวกับมั่วที่ธนาคารสี่สมุทรเสร็จสิ้นแล้ว

เมื่อรวมกับเงินในคลังของเมืองเทียนซวงแล้ว ซ่งเทียนสือมีเงินทุนทั้งสิ้นราว 100,000 เหรียญทอง แน่นอนว่า
หากพวกเขาต้องการจะสร้างหอการค้าขนาดใหญ่ เงินทุนเพียง 100,000 เหรียญทองนี้ ดูจะไม่มากนัก
เพียงแค่ที่พักของตระกูลซ่งก็ใช้เงินไปแล้ว 10,000 เหรียญทอง

ประการที่สอง เรื่องสัญญาการเป็นตัวแทนจำหน่ายไข่มุกแต่เพียงผู้เดียวของดินแดนซานไห่
ฝ่ายอุตสาหกรรมได้จัดทำขึ้นและส่งมอบให้กับซ่งเจี๋ยแล้ว トラบเท่าที่ซ่งเทียนสือลงนาม มันก็จะมีผลทันที
สัญญานี้จะเป็นแหล่งทำเงินหลักของหอการค้าซ่งในช่วงเริ่มต้น จากการคำนวณของฝ่ายอุตสาหกรรม
สัญญานี้จะทำให้หอการค้าซ่งทำกำไรได้ราว 2,000 เหรียญทอง/เดือน

ประการที่สาม เรือพ่อค้า 10 ลำ อยู่ต่อเรือสร้างให้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้ เรือเหล่านั้นเทียบท่าอยู่ที่ท่าเทียบเรือ
ใกล้พื้นที่กลางของเมืองซานไห่ จากราคาตลาดในปัจจุบัน เรือพ่อค้า 10 ลำนี้ มีมูลค่ามากกว่า 40,000
เหรียญทอง

หลังจากเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมดแล้ว ซ่งเทียนสือก็ไม่สามารถจะจินตนาการได้ว่า
เขาต้องการอะไรจากโอหยางโหวอีก โอหยางโหวได้ช่วยเขาในทุกวิธีที่เขาช่วยได้แล้ว อย่างไรก็ตาม
มันก็ยังเป็นเรื่องยากที่หอการค้าซ่งจะลุกขึ้นยืนที่ดินแดนซานไห่ได้

ในฐานะที่เคยเป็นหนึ่งในพ่อค้ายักษ์ใหญ่ในโลกจริง เขารู้สึกว่า
เขาไม่สามารถปล่อยให้หอการค้าซ่งกลายเป็นไร้ประโยชน์และมีดมนในเกมส์ได้ หลังจากทั้งหมด
การพัฒนาหอการค้าจะมีผลต่ออนาคตของตัวเอง

ในบรรดาสมาชิกตระกูลซ่ง โดยไม่ต้องคิด ซ่งเจี๋ยคงจะมีระดับสิทธิ์สูง แม้จะไม่มีโอหยางโหวคอยสนับสนุน
ความสำเร็จในศิลปะการต่อสู้และอัตลักษณ์ผู้นำนิกายกระบี่ต่งหลี่ของเธอ ก็นับว่าเพียงพอแล้ว

ซ่งเหวินและซ่งหวู่ ซึ่งเป็นพี่ชายของเธอ ได้เข้าสู่ระบบของดินแดนซานไห่แล้ว
พวกเขาได้รับตำแหน่งข้าราชการและขุนพลระดับสูง ถ้าพวกเขาทำงานอย่างหนัก
อนาคตของพวกเขาก็ยังคงสดใสเช่นกัน

นอกเหนือจากพวกเขาแล้ว สมาชิกคนอื่นๆ ในตระกูลยังไม่แน่นอน พวกเขาไม่มีดินแดน และตอนนี้ก็อยู่ภายใต้การควบคุมของคนอื่น พวกเขาจึงไม่มีโอกาสที่จะสองประกาย
เพียงแค่รักษาการใช้ชีวิตที่หรูหราของพวกเขา ค่าใช้จ่ายของสมาชิกนับร้อยในตระกูลนั้นมหาศาลมาก หากพวกเขาพึ่งพาเพียงผลกำไรจากธุรกิจไข่มุกเพียงอย่างเดียว มันคงจะไม่เพียงพอ
ความหวังเดียวของพวกเขาก็คือ หอการค้าขง

ดังนั้น ช่งเทียนสวี่จึงต้องคิดหาวิธีที่จะทำให้มันประสบความสำเร็จ เนื่องจากเขาได้เข้าควบคุมตระกูลแล้ว มันจึงเป็นธรรมชาติที่เขาจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในการดูแลพวกเขาทั้งหมด

หลังจากที่สูญเสียเมืองเทียนชวงไป พ่อของเขาก็รู้สึกอับอายอย่างมาก ในฐานะลูกชาย เขาไม่สามารถทนเห็นพ่อของเขาเป็นเช่นนั้นได้จริงๆ แม้ทั้งสองจะต่อสู้เพื่อแย่งชิงอำนาจกัน จนทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาตึงเครียด พวกเขาก็กังเครียดกันทางสายเลือดและเป็นพ่อลูกกัน

ช่งเทียนสวี่ไม่ได้มาที่ตำหนักชวงหนุน เพื่อบ่น เขามาเพื่อเยี่ยมลูกสาวของเขา สถานการณ์ของเธอเป็นสิ่งที่ป๊อบประโลมเขาได้

“ท่านพ่อ ข้าได้ยินหุ่ยบ่บอกว่า การสูญเสียเมืองเทียนชวง มีบางอย่างเกี่ยวข้องกับตระกูลหยวน?”
พ่อและลูกสาวพูดคุยกันเกี่ยวกับตระกูล ก่อนที่จะเข้าเรื่องนี้

“ถูกต้อง!” ต่อหน้าลูกสาวของเขา ช่งเทียนสวี่ไม่ได้ซ่อนอะไรไว้

จากตัวแทนตระกูลทั้งสามที่เข้ามา ตระกูลโจวใกล้ชิดกับตระกูลชงอย่างแท้จริง พวกเขาไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับเจตนาร้ายของตระกูลหยวน พวกเขาอยู่ที่นั่นเพื่อสงบสถานการณ์ในตอนนั้นจริงๆ

ดินแดนของตระกูลโจวตั้งอยู่ในจังหวัดเจ้านิง หลังจากที่เกิดสงครามสิ้นสุดลง ฐานะของตระกูลโจวก็สั่นคลอน โอหยางโชวไม่ได้ช่วยพวกเขา และยังทำลายดินแดนของพวกเขา

ตระกูลโจวและตระกูลชง ทั้งสองตระกูลมีความสัมพันธ์กันมานานกว่าสิบปี ในตอนนั้น พวกเขาเดินมาสู่เส้นทางของความสัมพันธ์นั้นแล้ว

ตระกูลเจ้าใกล้ชิดกับตระกูลหยวน และพวกเขาก็เป็นหนึ่งในสมาชิกพันธมิตรแดนใต้ ถึงแม้ว่าตระกูลเจ้าจะไม่รู้แผนการของตระกูลหยวนอย่างชัดเจน แต่พวกเขาก็ยังคงรู้เห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาไปที่เมืองเทียนชวงเพื่อช่วยในการปกปิด ดังนั้น ตระกูลเจ้าจึงถูกพิจารณาว่า เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับตระกูลหยวน

ตัวแทนของตระกูลทั้งสอง รวมถึงผู้เฒ่าหยวน ถูกขังอยู่ในคุกหาสน์ตระกูลซ่ง ภายในเมืองชานไห่ ขณะที่สงครามสิ้นสุดลง ตระกูลเจ้าและหยวน ได้ส่งจดหมายมาหลายฉบับ ระบุว่าพวกเขายินดีที่จะใช้เงินแลกกับสมาชิกในตระกูลของพวกเขา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหยวนผิง ที่เป็นกังวลมากที่สุด เพราะคนที่ถูกคุมขังเป็นปู่ของเขา เช้าวันนี้ เขาส่งจดหมายฉบับที่สี่มา โดยบอกว่า ยินดีจะใช้เงิน 20,000 เหรียญทอง เป็นข้อแลกเปลี่ยน เห็นได้ชัดว่า ภายในตระกูลหยวน เขากำลังอยู่ภายใต้แรงกดดันอย่างมาก เป็นเพราะแผนของหยวนผิง ผู้เฒ่าหยวนจึงตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

หลังจากที่ซ่งเจียไต้ยินเรื่องนี้ ความรังเกียจก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเธอ “ท่านพ่อ ท่านควรจะมีราคาเป็น 30,000 เหรียญทอง แล้วปล่อยพวกเขาไป อย่าเก็บพวกเขาไว้ที่นี่ ให้มันสกปรกแผ่นดินของพวกเราเลย” แม้ว่าซ่งเจียไต้ต้องการจะแก้แค้น แต่เธอก็ไม่ต้องการมีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเขา เพราะถึงอย่างไร โหหยางโขวก็คงจะทำลายตระกูลหยวนและเจ้าในเร็ววัน ดังนั้น แม้ว่าเธอจะไม่ทำอะไรก็ตาม ในเวลานั้น พวกเขาก็คงจะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง

“ตกลง!” ซ่งเทียนสือ่งรู้สึกว่ ไม่มีเหตุผลที่เขจะต้องลากเรื่องนี้ออกไปอีก

Chapter 483 ชาวเกี่ยวกับฟานหลี่

ณ ตำหนักชวงหยุน “ท่านพ่อ หอการค้าจะขายสินค้าอะไรบ้างหรือ?” หลังจากที่ถูกคุยเกี่ยวกับเรื่องตระกูลหยวนแล้ว ซ่งเจียไต้เปลี่ยนหัวข้อ

“ข้ายังคิดไม่ออกเลย” คิดเกี่ยวกับมัน ซ่งเทียนสือ่งรู้สึกปวดหัว และเขาขมวดคิ้วแน่น

ในเกมส์ มีไอเท็มหลากหลายประเภท ที่สามารถค้าขายได้ มันมีมากกว่ามาก เมื่อเทียบกับโลกจริง แต่ไอเท็มพิเศษจำเป็นจะต้องมีคู่มือเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง ถึงจะสามารถผลิตมันได้ แล้วยังมีอุปสรรคอื่นๆอีกมาก ตัวอย่างเช่นเครื่องประดับ หอการค้าขนาดใหญ่ควบคุมตลาดวัตถุดิบสำหรับไอเท็มนี้ อย่างพวก หยกและเพชรพลอย จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะหลีกเลี่ยงการแข่งขัน

ในทางกลับกัน กิลด์อาชีพสายการทำงานอย่าง เส้นใย สามารถหลีกเลี่ยงการแข่งขันกับหอการค้า NPC ได้ เพราะเป้าหมายหลักของพวกเขา คือ ผู้เล่นนักผจญภัย รายได้อื่นๆอยู่นอกเหนือการคาดหมายของพวกเขา

คิ้วของซ่งเจี๋ยสั่นเล็กน้อย ขณะที่เธอกล่าวอย่างไม่มั่นใจว่า “ข้าเคยได้ยินห่วยบอกว่า ผู้เล่นอย่างพวกเรา มาয়ังโลกแห่งเกมส์นี้ เหมือนกับเดินทางข้ามเวลามายังสมัยโบราณ ท่านพ่อจะค้าพบไอเท็มใหม่ๆ จากความคิดนี้หรือไม่?”

เมื่อซ่งเทียนสวี่งได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกขบขัน ตั้งแต่ยังเด็ก ลูกสาวผู้ล้าค่าของเขานี้ เป็นหญิงสาวที่เข้มแข็งและมีความคิดเป็นของตัวเอง นับตั้งแต่ที่เธอติดตามโอหยางโซว ไม่รู้ว่าเขาทำอย่างไร แต่เขามีอิทธิพลต่อเธออย่างมาก คำกล่าวของเธอในตอนนี สะท้อนถึงความเป็นตัวเขา ถึงแม้ว่าซ่งเทียนสวี่งจะรู้สึกขบขัน แต่ความคิดนี้ของลูกสาวเขา ก็ได้จุดประกายแสงไฟในหัวของเขา อย่างไม่รู้ก็ตาม เขาเป็นเพียงพ่อค้า เขาจึงไม่เข้าใจเกี่ยวกับการเดินทางข้ามเวลามากนัก

“ไอเท็มใหม่ๆอะไร?”

เมื่อเห็นว่าเธอได้รับความสนใจจากพ่อของเธอแล้ว ซ่งเจี๋ยก็กระหายที่จะอธิบายมากขึ้น “เนื่องจากพวกเราย้อนเวลากลับมา พวกเราจึงควรจะต้องคิดบางอย่างที่ทันสมัยสำหรับสังคมโบราณ อย่างเช่น แก้ว, น้ำหอม, สบู่ และอะไรที่คล้ายๆกันนี้”

“น้ำหอม? สบู่?” ความรู้สึกงงวยปรากฏขึ้นบนใบหน้าของซ่งเทียนสวี่ง จากที่เขาจำได้ สิ่งเหล่านี้ขัดต่อกฎของเกมส์ “พวกเราจะสร้างมันได้หรือ?”

“แน่นอนว่าสร้างได้” ซ่งเจี๋ยกล่าวอย่างมั่นใจ “มีหนังสือที่ชื่อว่า ‘ผลิตภัณฑ์ขั้นสูง’ ซึ่งเป็นที่นิยมมาก มันสามารถทำให้ผู้คนร่ำรวยได้ จากการขายเพียงน้ำหอมและสบู่”

"..."

ซ่งเทียนสวี่งไม่มั่นใจ หลังจากที่ได้คุยอยู่ชั่วครู่หนึ่ง เขาก็กล่าวอย่างล่งเลว่า "เจ้ารู้ใช้หรือไม่ ว่ามันยากเพียงใดในการจะผลิตผลิตภัณฑ์ดังกล่าวในสมัยโบราณ?"

"ท่านพ่อ ท่านยังกังวลเกี่ยวกับช่วงเวลาอยู่หรือ? ท่านลืมไปแล้วหรือว่า พวกเราสามารถเข้าไปตรวจสอบข้อมูลในฟอรัมได้ทุกเมื่อ นอกจากนี้ ผลิตภัณฑ์ประจำวันเหล่านี้ ก็ยังไม่ได้ถูกจำกัดโดยต้นไม้เทคโนโลยีด้วย ดังนั้น ไก้อาจจะไม่ทำให้พวกเราไม่สามารถวิจัมันได้แน่นอน"

"ต้นไม้เทคโนโลยี?"

"..."

ซ่งเจียยกมือกุมศีรษะของเธอ ตอนนี้ เธอรู้แล้วว่า พ่อของเธอมีความเข้าใจในเกมส่น้อยมาก แน่แน่นอนว่า แนวคิดเหล่านี้ เธอได้รับมาจากโอหยางโชว อย่างช่วยไม่ได้ ซ่งเจียทำได้เพียงอธิบายเกี่ยวกับการตั้งค่าของต้นไม้เทคโนโลยีให้พ่อของเธอฟังเท่านั้น

ขณะที่พ่อของเธอได้ยินเรื่องนี้ ดวงตาของเขาก็เปล่งประกายขึ้น เขาเป็นพ่อค้า แม้ว่าเขาจะไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับเทคโนโลยีมากนัก แต่เขาก็มีความนิยมชมชอบสำหรับปฏิกิริยาของตลาดที่จะเกิดขึ้น เช่นเดียวกับที่ซ่งเจียกล่าว หากพวกเขาสามารถผลิตน้ำหอมและสบู่ได้จริงๆ พวกเขาก็สามารถใช้มันเป็นเครื่องทำเงินได้

"ยอดเยี่ยม ได้เวลาเดิมพันแล้ว!" ซ่งเทียนสวี่งตบโต๊ะเสียงดัง ในฐานะที่เป็นพ่อค้า ตัวเขาเต็มไปด้วยจิตวิญญาณของการผจญภัย ในที่สุด เขาก็มีทิศทางสำหรับอนาคตของหอการค้า มันทำให้เขารู้สึกมีความหวังอย่างมาก

เมื่อซ่งเจียได้ยินเช่นนั้น เธอก็ยิ้มออกมาเล็กน้อย

.....

ขณะที่ซ่งเจียกำลังพูดคุยกับพ่อของเธออยู่นั้น เมืองซานไห่ก็ได้ต้อนรับแขกพิเศษผู้หนึ่ง

ผู้ที่เพิ่งจะมาถึง เป็นหญิงสาวที่มีชีวิตชีวาและงดงาม ดวงตาของเธอกระจ่างใสและฟันสีขาวสวยงาม เธอสวมชุดสีขาว และซี่ม้าสีขาว ด้านหลังของเธอเป็นหญิงสาวอีกคน ซึ่งแต่งกายเหมือนกับแม่บ้าน ทั้งคู่ดูงดงามอย่างมาก

“นายหญิง ที่นี่คือเมืองซานไห่ ที่นายท่านทำงานอยู่จริงหรือ? มันช่างอีกทีกัน
อาจจะเปรียบได้กับเมืองเสียนหยางเลยทีเดียว” แม่บ้านดูเต็มไปด้วยพลัง ขณะที่เธอมองไปที่ฝูงชน
และอุทยานออกมาอย่างหวาดหวั่น

หญิงสาวชุดขาวไม่ได้ตอบ เธอใช้ดวงตาของเธอ ตัดสินร้านค้าต่างๆ ทั้งสองข้างถนน
เธอเป็นแม่ค้าที่เข้าไปในกลิ่นเฉพาะของสินค้าต่างๆ ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้น
บรรยากาศทางธุรกิจของเมืองซานไห่ก็ทำให้เธอรู้สึกประหลาดใจ

นายหญิงและแม่บ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงสาวชุดขาว แม้จะอยู่ในเมืองซานไห่ เธอก็ยังคงเปล่งประกาย
ขณะที่พวกเขาถามคำถามไปตามท้องถนน พวกเขา ก็กลายเป็นที่จับจ้องของคนทั้งหลาย

ช่วงเวลาที่ พวกเขาเข้ามาในเมือง สายลับขององค์กรกษัตริย์ซานไห่ ก็เริ่มให้ความสนใจพวกเขา
ขณะที่เชินปู้ให้จัดตั้งองค์กรกษัตริย์ซานไห่ขึ้นมา คำสั่งแรกของเขาก็คือ การจับตาดูเมืองซานไห่ทั้งหมด
จากสิ่งที่เขากล่าว จะต้องไม่มีอะไรหลุดรอดสายตาและหูขององค์กรกษัตริย์ซานไห่ได้

เงินที่โอหยางโชมอบให้พวกเขา มากกว่า 30% ถูกใช้สำหรับการสร้างเครือข่ายข่าวกรองภายในเมืองซานไห่
ตาและหูที่โจชูสร้างขึ้นผ่านเครือข่ายของลอร์ด ก็ผสานเข้ากับเครือข่ายนี้ด้วยเช่นกัน ดังนั้น เพียงช่วงเวลาสั้นๆ
องค์กรกษัตริย์ซานไห่จึงสามารถสร้างเครือข่าย เพื่อตรวจสอบเมืองทั้งเมืองได้

พ่อค้าที่ประตูเมือง, เจ้าของโรงเตี๊ยม, จับกังที่ท่าเทียบเรือ และคนอื่นๆ อีกมาก
พวกเขาทำหน้าที่เป็นตักและหูในทุกๆ ที่ ไม่ว่าคนแปลกหน้าคนใดจะเข้ามาในเมืองซานไห่
องค์กรกษัตริย์ซานไห่จะติดตามพวกเขาทันที

นายหญิงและแม่บ้านคู่นี้ดูสะดุดตา จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะถูกจับตาดูเป็นพิเศษ

แม่บ้านตัวเล็กน่ารัก เดินเข้ามาหาหญิงสาวชุดขาว แล้วกระซิบว่า “นายหญิง มีบางคนสอดแนมพวกเรา”

ใครจะรู้ว่า หญิงสาวที่ดูบริสุทธิ์นี้ จะเฉียบคมเป็นอย่างมาก

หญิงสาวชุดขาวไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เธอเพียงยิ้มออกมา และกล่าวว่า “ไม่เป็นไร”

พวกเธอเดินดูร้านค้าต่างๆ จากประตูด้านทิศเหนือของพื้นที่เหนือ จนถึงพื้นที่กลาง และต่อไปถึงพื้นที่ตะวันตก เป้าหมายสุดท้ายของพวกเธอก็คือ เขตเมืองหลวง ที่ตั้งอยู่พื้นที่ตะวันตกเฉียงใต้ การเดินทางในครั้งนี้น่าพวกเธอต้องใช้เวลาไปตลอดทั้งเช้า

ตอนเที่ยง เมื่อทั้งสองเดินมาถึงประตูหลักของเขตเมืองหลวง ทหารยามก็หยุดพวกเธอไว้ ประตูหลักในปัจจุบันเป็นโซนต้องห้ามสำหรับประชาชนทั่วไป ดังนั้น กองพลทหารองครักษ์ จึงได้จัดตั้งกรมทหารป้องกันเมืองขึ้นมาเป็นพิเศษ เพื่อทำหน้าที่ปกป้องเขตเมืองหลวง

“เขตเมืองหลวงในปัจจุบัน เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ คนแปลกหน้าไม่สามารถเข้ามาได้!”

“นี่เจ้ากล้ากล่าวรุนแรงถึงเพียงนี้เชียวหรือ?” ขณะที่แม่บ้านสาวตัวเล็กนาร์กมองไปที่ทหารยาม เธอไม่มีความกลัวเลยแม้แต่น้อย เห็นได้ชัดว่าเธอมีอัตลักษณ์พิเศษ และเป็นคนที่มีประสบการณ์มาก

เมื่อหญิงสาวชุดขาวได้ยืนยันเช่นนั้น เธอก็รีบหยุดแม่บ้านของเธอไว้ แล้วกล่าวอย่างอบอุ่นว่า “ช่วยแจ้งท่านเว่ยหยางว่า ไปเจอมาที่นี่เพื่อพบเขา”

เมื่อเห็นว่าเธอไม่ธรรมดา ทหารยามก็ไม่กล้าจะเสียงดังอีก “เป็นเจ้ากรมกิจการภายใน ท่านเว่ยหยางหรือ?”

“ถูกต้อง”

“ท่านเกี่ยวข้องกับเขาอย่างไร? ขอภัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ มันเป็นหน้าที่ของข้าที่ต้องถาม” การที่ทหารยามเป็นงานที่ลำบากมาก การรุนแรงมากเกินไป อาจจะทำให้กลายเป็นศัตรูกับผู้ที่มีอัตลักษณ์สูงส่งได้ แต่การใจดีเกินไป ก็จะทำให้พวกเขาถูกเล่นได้ตลกง่ายๆ

“จงฟังให้ดี นางเป็นภรรยาของเขา!” อย่างอดไม่ได้ แม่บ้านก้าวออกมาและตอบกลับไป

เมื่อหารยามไต้ยัฒซ่นนััน เขาก็รืบกกล่าวอย่างรวดเร็วว่า “โปรตรอสักรู!” จากนั้น เขาก็หันหลังและรืบว้งไป

ในเวลาไม่ถึง 20 นาที เว่ยหยางก็รืบว้งตามหลังหารยามออกมาอย่างรวดเร็ว

ถูกตัองแล้ว เขาว้งมา เจ้ากรรมกิจการภายในผู้นั้ ดูม่งวดและดูร้ายมาก ในขณะเดียวกัน เขาก็ยัฒหลักกฎหมายอย่างเคร่งครัด ดั่งนั้น การที่เขาว้งบนห้องถนนซ่นนี้ จัิงไม่ใช่สิ่งทีใครจะพบเห็นไต้ง่าย ๆ

ช่วงเวลาไ้ นี้มีความหมายอย่างมาก เว่ยหยางไต้มไปด้วยอารมณ์ และเขาไม่สามารถจะควบคุมตัวเองไต้ เมื่อเขาไต้เห็นเธอ มันราวกับโลกไต้หยุดนิ่ง ในสายตาของเขา ไม่มีอะไรไ้อื่นนอกจากเธอ

ในขณะนี้ เว่ยหยางรู้สัึกเหมือนกับว่า เขาเป็นเจ้าของโลกทั้ใบ “ไปเซว!”

“สามั!” หญิงสาวชุดขาวหัวเราะอย่างสดัใส

รอยยัฒของเธอดูราวกับดอกที่บัวบานสะพรั่ง และเหมือนว่าโลกกำลังหมุนรอบตัวเธอ รอยยัฒนี้ ไต้มไต้มหัวใจของเว่ยหยาง ด้วยความอบอุ่นและความสุข

“ไปเซว!” เว่ยหยางไม่สามารถจะอดทนไต้ เขาเดินเข้าไปและกอดเธอไว้

คนรักทั้สองกลับมาพบกันอีกครั้ หลังจากทีผ่านไ้ไปหลายพันปี การไต้เห็นฉากดั่งกล่าว ทำให้ทุกคนรู้สัึกประทับใจ

แม้แต่มัแม่บ้านตัวน้อยก็ร้องไ้ให้ออกมา “นายท่าน!” เธอเดินออกมาและค่านั้บเว่ยหยาง

“เม่ยกุ!” เว่ยหยางปล่อยไ้ไปเซว และยัฒออกมาอย่างอบอุ่น นับแต่นี้ไป เว่ยหยางจะเป็นคนทีมีเลือดเนื้อ เขาจะไม่ใช่เจ้ากรรมกิจการภายในผู้อยัฒชาอีกต่อไป

“ไปเซว, เมยกู ไปกันเถอะ” เว่ยหยางเรียกพวกเธอ ขณะที่เขาเช็ดน้ำตามของตัวเอง และนำทางพวกเธอเข้าไป

ใครคือ ไปเซว? ไปเซวเป็นแม่ค้าแคว้นเว่ยในยุคสามก๊ก เธอไม่เพียงแค่งดงามเท่านั้น แต่เธอยังมีความรู้และความเฉลียวฉลาดอย่างมากอีกด้วย แม้ว่าเธอจะเป็นเจ้าของบริษัทการค้าไป แต่เธอก็ไม่ได้ต่อสู้เพื่อเงินทองหรืออำนาจ เธอเพียงแค่สนับสนุนเว่ยหยางและทุกสิ่งที่มีผลต่อชีวิตของเขา

บริษัทการค้าไปที่เธอเป็นผู้ดำเนินการ ไม่เพียงแค่ค้าขายสินค้าเท่านั้น แต่มันยังเป็นเครือข่ายข่าวกรอง ซึ่งกระจายไปทั่วแผ่นดินอีกด้วย พร้อมกับที่เธอปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร บริษัทการค้าไป ก็ได้ปรากฏตัวขึ้นที่เสี้ยนหยาง

นอกเหนือจากการมาหาเว่ยหยางแล้ว ไปเซวยังได้นำเบาะแสเกี่ยวกับฟานหลี่มาด้วย มันอาจจะเป็นของขั้วพิเศษที่เธอเตรียมไว้ให้กับดินแดนซานไห่ เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าวนี้ ในระหว่างที่เขากำลังเดินทางหัวร่อย เขาก็ส่งให้องครักษ์อสรพิษหมิพทั้งหมด ออกไปค้นหาฟานหลี่ทันที

Chapter 484 ยุคของนครรัฐมาถึงแล้ว

ความสัมพันธ์ระหว่างไปเซวและฟานหลี่ เกิดขึ้นจากพ่อของเธอ ไปกุ้ย

ไปกุ้ยเป็นศิษย์ของกุ้ยกุจื้อ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นบรรพบุรุษแห่งธุรกิจ ในขณะเดียวกัน ฟานหลี่ก็ถูกเรียกว่านักบุญธุรกิจ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้เกิดในยุคเดียวกัน แต่พวกเขาต่างก็เป็นตัวแทนของปรัชญาธุรกิจ หลังจากที่เขาปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร พวกเขาจึงติดต่อกันและกัน

ในระหว่างการอภิปรายของนักปรัชญา สมาชิกโรงเรียนปรัชญาธุรกิจ ไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วม เนื่องจากคนสมัยโบราณดูถูกธุรกิจ แม้ว่าพวกเขาจะเข้าร่วม พวกเขาก็คงจะรู้สึกอับอายและถูกหัวเราะเยาะ

แน่นอน ไปก๊วยและฟานหลีแตกต่างกันออกไป ทั้งสองไม่ได้เป็นเพียงแค่พ่อค้าเท่านั้น แต่พวกเขายังเป็นนักการเมืองและบุคลากรทางทหารด้วย โดยเฉพาะฟานหลี ที่เป็นผู้ที่ช่วยให้้องแห่งแควยีเยว่ ทำลายแคว้นหวู่ได้สำเร็จ หลังจากเหตุการณ์นั้น เขาก็เปลี่ยนอาชีพของเขาเป็นพ่อค้า

ไปเซวยังได้รับข่าวจากพ่อของเธออีกว่า ฟานหลีอยู่ด้วยกันกับสีซี คู่รับที่เหมือนกับพระเจ้านี้ กำลังอยู่ในสถานที่ตามประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงในเจียงหนาน

เมื่อได้ยินเช่นนั้น โอหยางโซาก็ส่งครุฑห่อสรพิษหิมพทั้งหมดออกไปค้นหาพวกเขา

ณ เมืองซานไห่, คฤหาสน์เว่ย เว่ยหยางกำลังอาบน้ำอย่างมีความสุข หลังจากที่เขาได้กลับมาพบกับคนรักของเขาอีกครั้ง แม้แต่รอยย่นบนหน้าผากของเขาก็ก็นหายไป

ข่าวลือแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็วว่า เขาไม่ได้เย็นชาและไร้ปราณอย่างที่เคยกัน เพราะถ้าเขาไม่ได้เป็นสุภาพบุรุษที่อ่อนโยนในชีวิตจริงของเขาแล้ว เขาก็คงจะล้มเหลวในการไล่ตามไปเซวจนสำเร็จเช่นนี้

“ไปเซว ในเมื่อเจ้ามาถึงที่นี่แล้ว ทำไมเจ้าไม่อยู่ที่นี่เลยล่ะ? แม้ว่าในตอนนี้อยู่เมืองซานไห่จะยังไม่สามารถเทียบเคียงกับเมืองเสียนหยางได้ แต่ในอนาคต มันจะยิ่งใหญ่กว่ามาก บริษัทการค้าไปก็จะมีอนาคตที่ไร้ขีดจำกัดที่นี่ด้วยเช่นกัน”

แม้ว่าเว่ยหยางจะเป็น 1 ในคนที่ช่วยสร้างเมืองเสียนสร้างขึ้นมา แต่ในตอนนี้อยู่เขาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับแคว้นฉินอีกแล้ว ในหัวใจของเขา เขาห่วงใยเพียงแค่เรื่องของดินแดนซานไห่เท่านั้น เขาได้รับมอบอำนาจให้ดูแลกรมกิจการภายใน กำหนดระบบกฎหมายและขยายกองกำลังมือปราบ ทั้งหมดนี้เป็นงานที่สำคัญ เนื่องจากลอร์ดเชื่อมั่นในตัวเขา เขาจึงต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำได้ เพื่อลอร์ดของเขา ไม่เพียงแค่เว่ยหยาง หานเฟยจื้อและนักปรัชญากฎหมายชั้นยอดคนอื่นๆ ก็มีแรงกระตุ้นเช่นเดียวกันนี้

ดวงตาของไปเซวเปล่งประกาย ขณะที่เธอสัมผัสถึงมันได้ “ตั้งแต่เข้ามาที่นี่ ข้าก็ตั้งใจว่าจะอยู่กับท่าน” เธอหัวเราะและกล่าวว่า “ถ้าบริษัทการค้าไปต้องการจะตั้งหลักที่นี่ ท่านจะต้องช่วยเหลือข้าด้วย”

เว่ยหยางหัวเราะอย่างมีความสุข และรีบตบหน้าอกตัวเอง ก่อนจะกล่าวว่า “ไม่มีปัญหา”

ในความเป็นจริง ดินแดนซานไห่ไม่ได้มีข้อจำกัดมากนักกับหอการค้าที่เข้ามา
สภาพแวดล้อมทางธุรกิจของที่นี่เปิดกว้าง สำหรับบริษัทการค้าไปแล้ว มันจึงเป็นเหมือนกับปลาที่ตกลงไปในน้ำ

เนื่องจากไปเซวสามารถควบคุมบริษัทการค้าไปได้ จึงสามารถมองเห็นได้ชัดว่าเธอมีความสามารถที่ไม่ธรรมดา
นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป หอการค้าหลวงในดินแดนจะเพิ่มเป็น 3 แห่ง ได้แก่ หอการค้าซุ่ย, ซ่ง
และบริษัทการค้าไป ทั้งสามจะช่วยเหลือเป็นร่มม้านำพาดินแดนก้าวไปข้างหน้า
ผลกระทบต่อดินแดนซานไห่ในระยะยาวนั้น ไม่มีใครรู้ว่าจะเป็นอย่างไร

อย่างไรก็ตาม ในเวลานี้ ที่ด้านนอกดินแดนซานไห่ มันกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ขึ้น

.....
โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 9 วันที่ 25

ผ่านมาครึ่งเดือน หลังจากที่พันธมิตรแดนใต้พ่ายแพ้ ในที่สุด พวกเขาก็มีการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่
เมื่อต้องเผชิญหน้ากับภัยคุกคามที่ยิ่งใหญ่อย่างดินแดนซานไห่ พันมิตรแดนใต้ก็เริ่มการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก
การเปลี่ยนแปลงนี้จะไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ในมณฑลหลิงหนานเท่านั้น
แต่มันจะขยายไปทั่วทั้งประเทศจีนด้วย

วันนี้ พันมิตรแดนใต้ประกาศอย่างเป็นทางการว่า พวกเขาจะเปลี่ยนชื่อตัวเองเป็น นครรัฐหลิงหนาน เมื่อถึงจุดนี้
พวกเขาประกาศว่า พวกเขาจะใช้ ระบบนครรัฐ เพื่อหยั่งรากลึกในประเทศจีนอย่างเป็นทางการ

เมื่อเทียบกับระบบพันธมิตรในปัจจุบันแล้ว ระบบนครรัฐแตกต่างออกไปอย่างมาก

ประการแรก การประชุมและองค์กรเฉพาะ หลังจากที่เหล่าสมาชิกได้พูดคุยกันแล้ว พวกเขาก็ตกลงกันว่า
จะมีคณะกรรมการลอร์ด โดยคณะกรรมการนี้จะจัดการการตัดสินใจที่สำคัญทั้งหมด

หัวหน้าคณะกรรมการคนแรกก็คือ หยวนผิง โดยหัวหน้าคณะกรรมการจะเปลี่ยนทุกๆครึ่งปี
และพวกเขาจะรับผิดชอบในการเป็นประธานการประชุม นอกจากนี้
พวกเขายังทำหน้าที่เป็นตัวแทนของนครรัฐในโลกภายนอกอีกด้วย เหล่าลอร์ดในนครรัฐทั้งหมด

เป็นสมาชิกคณะกรรมการนี้ พวกเขามีสิทธิ์ออกเสียงและลงคะแนนเสียง
แต่หัวข้อต้องได้รับความเห็นชอบมากกว่า 60% และต้องผ่านการลงคะแนนเสียง

ดังนั้น เมื่อเทียบกับพันธมิตรแล้ว สมาชิกในนครรัฐถึงเป็นหนึ่งเดียวมากกว่า ในส่วนของดินแดน
คณะกรรมการจะไม่เข้าไปแทรกแซง อย่างไรก็ตาม สำหรับการตัดสินใจภายนอกดินแดนทั้งหมด
จะอยู่ภายใต้อำนาจของคณะกรรมการลอร์ด ซึ่งก็หมายความว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป กับโลกภายนอก
ภายในมณฑลหลังหนาน 3 จังหวัด 60 ดินแดน จะเป็นหนึ่งเดียวกันและเป็นนครรัฐเดียว

ประการที่สอง นอกพวกเขาจะผสานเศรษฐกิจของพวกเขาเข้าด้วยกัน
เมื่อเทียบกับความร่วมมือที่มีขีดจำกัดของพันธมิตร นครรัฐสามารถร่วมมือกันได้กว้างไกลมากกว่า โดยเริ่มจาก
เหล่าลอร์ดจะนำเงินมารวมกัน เพื่อสร้างธนาคารหลังหนานขึ้นมา

ในอนาคต ธนาคารหลังหนานนี้ จะทำหน้าที่เป็นเครื่องมือขับเคลื่อนเศรษฐกิจของพวกเขาไปข้างหน้า
สมาชิกนครรัฐ สามารถขอกู้ยืมเงินจากธนาคาร เพื่อพัฒนาดินแดนของตัวเองได้

แน่นอนว่า ทั้งหมดนี้มีราคา นครรัฐประกาศว่า เพื่อปกป้องเงินทุน
ธนาคารในแต่ละดินแดนจะต้องเข้าร่วมกับธนาคารหลังหนาน และกลายเป็นธนาคารสาขา ด้วยวิธีนี้
เงินออมของประชาชนจากทั้ง 60 ดินแดน จึงไหลเข้าสู่ธนาคารหลังหนาน

การเกิดขึ้นอย่างฉับพลันของธนาคารหลังหนาน
กลับทำให้มันกลายเป็นธนาคารของผู้เล่นที่ใหญ่ที่สุดลำดับที่สอง เป็นรองเพียงธนาคารสี่สมุทรเท่านั้น

นอกเหนือจากธนาคารแล้ว ระหว่างสมาชิก พวกเขายังเพิ่มการค้าและลดภาษีของพวกเขาลง
โดยการค้าทั้งหมดจะเป็นอิสระและปราศจากภาษี นอกจากนี้ พ่อค้าและช่างฝีมือในดินแดนต่างๆ
ยังสามารถเดินทางไปยังสถานที่ที่พวกเขาต้องการได้อีกด้วย ด้วยวิธีนี้
พวกเขาสามารถกระตุ้นเศรษฐกิจของนครรัฐได้อย่างยอดเยี่ยม

โอหยางโชวค่อนข้างจะมีความเข้าใจในเรื่องนี้ เนื่องจากสิ้นปีนี้ ในระหว่างการอัปเดตครั้งที่สาม
จะมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ เกี่ยวกับวิธีการการค้าระหว่างดินแดน
นครรัฐหลังหนานนำหน้าคนอื่นโดยที่ตัวเองไม่รู้ตัว

ประการที่สาม การผสมกันของพวกเขาก็เข้าด้วยกัน

นอกเหนือจากกองกำลังป้องกันเมืองในดินแดนของพวกเขาแล้ว พวกเขายังจะสร้างกองทัพพันธมิตรขึ้นมาด้วย
ขนาดของมันจะเริ่มตั้งแต่ 100,000 นาย แล้วในอนาคต พวกเขาคงจะขยายมันเพิ่มอีกครั้ง

สมาชิกทุกคนจะต้องช่วยกันรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของกองทัพพันธมิตร โดยกองทัพพันธมิตรนี้
จะได้รับอาวุธและอุปกรณ์ที่ดีที่สุด และจะต้องผ่านการฝึกอบรมที่เข้มงวด จากคำกล่าวของหยวนผิง
กองทัพพันธมิตรคือ ไฟต้ายของพวกเขา มันจะประกอบไปด้วยทหารชั้นสูงของทหารชั้นสูง

ในขณะเดียวกัน กองทัพพันธมิตรก็จะมีผู้บัญชาการ สำหรับการเลือกของพวกเขา มันถูกเก็บไว้เป็นความลับ
โดยไม่ได้ประกาศออกไปสู่สาธารณะชน

แม้ว่าพวกเขาจะไม่ประกาศชื่อผู้บัญชาการกองทัพพันธมิตร แต่แน่นอนว่า
หยวนผิงจะต้องเลือกคนที่มีโปรไฟล์สูงที่สุด กองกำลัง 100,000 นาย ของกองทัพพันธมิตรนี้
จะตั้งฐานอยู่ที่ชายแดนระหว่างจังหวัดเจ้อเจียงและจังหวัดเจียวโจว เพื่อความปลอดภัยของนครรัฐ
พวกเขากำลังป้องกันและแจ้งเตือน สิ่งที่พวกเขาต้องการจะสื่อว่าสามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจน

เพียงแค่ 3 ประการนี้ ก็แสดงให้เห็นแล้วว่า นครรัฐหลิงหนาน จะทำงานใกล้ชิดกันมากขึ้น ทั้งด้านการปกครอง,
เศรษฐกิจ และการทหาร ความร่วมมืออยู่ในระดับที่แตกต่างออกไปเมื่อเทียบกับพันธมิตร

นอกจากนี้แล้ว ระหว่างสมาชิกยังมีความร่วมมืออื่นๆอีก เนื่องจากพวกเขาเพิ่งจะสร้างนครรัฐ
พวกเขายังไม่ได้กำหนดรายละเอียดทั้งหมด

นอกเหนือจากผลประโยชน์ดังกล่าวแล้ว การสร้างนครรัฐยังมีข้อได้เปรียบอีกอย่าง นั่นก็คือ
ป้องกันไม่ให้มีโอกาสเกิดการทรยศ ระหว่างสงครามเจ้อเจียง การมีผู้ทรยศเพียงคนเดียว
ก็มากพอจะส่งผลกระทบต่อสงครามอย่างลึกซึ้งได้

โดยเรียนรู้จากบทเรียนนี้ ขณะที่สร้างนครรัฐขึ้นมา พวกเขาได้กำหนดกฎที่เข้มงวดขึ้นมา ตัวอย่างเช่น
สมาชิกไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นสมาชิกกับคนภายนอก
และคณะกรรมการลอร์ดสามารถตรวจสอบการอนุญาตใช้ประตูเทเลพอร์ตได้ ถ้าดินแดนใดไม่ทำตาม
พวกเขาก็ถูกมองเป็นศัตรู

ด้วยวิธีนี้ หยวนผิงทำให้นครรัฐหลิงหนานมั่นคงขึ้น ในอนาคต นครรัฐหลิงหนานจะเป็นหนึ่งเดียวกัน พวกเขาจะมีเป้าหมายและชะตากรรมร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม พวกเขาจะไม่สามารถทำลายพวกเขาจากภายในได้

ทุกสิ่งทุกอย่างเพิ่มขึ้นมา และปฏิเสธไม่ได้ว่า นครรัฐหลิงหนานจะกลายเป็นกลุ่มอำนาจที่ประเทศจีนไม่สามารถจะมองข้ามได้

ถนนสู่ทิศตะวันออกของดินแดนซานไห่ จึงกลายเป็นยากลำบากมากขึ้น โชคดีที่โอหยางโซว ได้ฝังเล็บของเขาไว้ที่จังหวัดเจียวโจวแล้ว ในขณะที่นครรัฐหลิงหนานก่อตัวขึ้น ตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของเมืองเจิ้นไห่ จะมีความสำคัญจากเดิมมากยิ่งขึ้น โอหยางโซวกำลังพิจารณาว่า เขาจำเป็นต้องเสริมกำลังไปที่นั่นหรือไม่

การก่อตัวขึ้นของนครรัฐหลิงหนาน จะมีผลกระทบต่อกลุ่มอำนาจอื่นๆในประเทศ ทุกคนสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์ของพวกเขาในการสร้างนครรัฐขึ้นมาได้ แม้ว่าพันธมิตรอื่นในประเทศจะไม่ได้เผชิญหน้ากับภัยคุกคามใหญ่อย่างดินแดนซานไห่ แต่ใครจะรู้ว่า ภัยคุกคามดังกล่าวจะไม่เกิดขึ้นในอนาคต? อย่างน้อยที่สุด ตีเงินและคนอื่นๆก็มีแนวโน้มจะเป็นเช่นนั้น

เมื่อมองภาพรวมใหญ่ขึ้น ในอนาคต พันมิตรระดับภูมิภาคจะต้องทำงานร่วมกันและใกล้ชิดกันมากขึ้น การสร้างนครรัฐขึ้นมา จึงเป็นการตัดสินใจที่ดี เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกลุ่มอำนาจขนาดใหญ่ มันช่วยไม่ได้ที่พวกเขาจะต้องทำเช่นนี้ พันมิตรใช้หยุนที่ตั้งอยู่มณฑลเสียงหนาน ก็มีความตั้งใจดังกล่าว

หลังจากที่ดินแดนซานไห่ยึดครองเจ้าฉิงได้ ถ้าพวกเขามุ่งไปทางตะวันออก พวกเขาก็จะสามารถโจมตีมณฑลหลิงหนานที่เหลือได้ และถ้าพวกเขามุ่งหน้าขึ้นเหนือ พวกเขาก็จะสามารถโจมตีมณฑลเสียงหนานได้

ดังนั้น จึงเป็นธรรมดาที่พันธมิตรใช้หยุนจะมีแรงจูงใจในการสร้างนครรัฐ ไม่ว่าเมื่อไหร่หรือเป็นไปได้มากเพียงใด ทุกอย่างขึ้นอยู่กับความสามารถของใช้หยุนโจวหนาน และอิทธิพลของเขาในพันธมิตร

สุดท้ายแล้ว เมื่อระบบนครรัฐมีข้อดี มันก็ย่อมจะมีข้อเสีย ถ้าใครเข้าร่วม พวกเขาจะไม่สามารถทำสิ่งที่พวกเขาต้องการได้อีก นครรัฐจะควบคุมค่ากล่าวและการกระทำของพวกเขา

นอกเหนือจากพันธมิตรระดับภูมิภาคแล้ว พันมิตรซานไห่, พันมิตรหยานหวง และพันธมิตรของกลุ่มอำนาจอื่นๆ ต่างก็ได้รับผลกระทบ ภายในพันธมิตรเหล่านี้ พวกเขาจะต้องทำงานร่วมกันเหมือนกับบนครรัฐ และสร้างความร่วมมือกัน เพื่อให้ใกล้ชิดกันมากขึ้น ไม่อย่างนั้น พวกเขาอาจจะถูกทิ้งไว้ข้างหลังได้

ยุคของนครรัฐกำลังจะมาถึงแล้ว

Chapter 485 โลกในวันนี้

นครรัฐหลิงหนาน ไม่ใช่ปัจจัยเดียวที่ทำให้สถานการณ์ในประเทศจีนค่อยๆ เปลี่ยนไป

ขณะที่พวกเขากำลังจะเข้าสู่ช่วงฤดูหนาวของไกอापปีที่ 2 เปลวเพลิงแห่งสงครามก็ทวีความรุนแรงขึ้น

หลังจากที่สงครามจูลู่สิ้นสุดลง ดินแดนต่างๆ ก็เริ่มเข้าสู่ช่วงการเปลี่ยนผ่านอำนาจ ผู้ที่ได้รับชัยชนะในสงคราม กำลังเพลิดเพลินกับผลประโยชน์ที่พวกเขาได้รับ สำหรับผู้ที่พ่ายแพ้ พวกเขาต่างก็หวังว่าพวกเขาจะสามารถอยู่รอดได้

ในขณะที่เปลวเพลิงแห่งสงครามโหมลุกไหม้ เลือดก็นองไปทั่วทุกสนามรบ เมฆโลหิตปกคลุมทั่วท้องฟ้าของประเทศจีน ที่ที่มันไม่ได้จางหายไปเป็นเวลานานแล้ว

ในช่วงเวลานี้ เมืองไช่หยุน, เมืองโบไม่วัง, เมืองสิงโตทมิฬ และเมืองจอมยุทธ์ ทั้งหมดได้อัฟเฟกต์เป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1 แล้ว ประเทศจีนในปัจจุบัน มีเมืองขนาดใหญ่ 12 แห่งแล้ว

ขั้นต่อไปคงจะเป็นเมืองหินของหวู่ฟู และเมืองอาซูราของซาโพนุนที่จะอัฟเฟกต์ ประเทศจีนอยู่ห่างจากการมีเมืองขนาดใหญ่ครบ 15 แห่ง เพียงก้าวเดียวเท่านั้น จากนั้น สมรภูมิที่ 5 ก็จะเริ่มขึ้น

บรรดาลอร์ดที่แข็งแกร่งในภูมิภาคของพวกเขา พยายามล้มคมดาบ เพื่อคว้าตำแหน่งสุดท้ายนั้น เพราะขณะที่แผนที่สมรภูมิเริ่มขึ้น ดินแดนที่อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ จะได้รับผลประโยชน์อย่างมหาศาล ไม่มีใครอยากอยู่แต่ข้างหลังคนอื่นตลอดเวลา

บรรยากาศทั่วทั้งเขตทุรกันดารกลายเป็นร้อนระอุขึ้น โดยเฉพาะในภาคเหนือของจีน พวกเขาไม่มีเวลามากนัก เนื่องจากในเวลาอีก 2 เดือน อากาศที่หนาวเย็นจะกวาดผ่านไปทั่วทั้งภาคเหนือ เมื่อถึงตอนนั้น ไม่ต้องกล่าวถึงการสู้รบในสงครามเลย เพียงแค่การฝึกอบรมทหารตามปกติก็ยังเป็นปัญหา หิมะและน้ำแข็งจะปกคลุมทั่วทุกพื้นที่ ภาคเหนือทั้งหมดจะเจียบสับสนขณะที่เผชิญกับฤดูหนาว ดังนั้น เหล่าลอร์ดจะต้องบรรลุเป้าหมายก่อนที่จะถึงช่วงเวลานั้น

ในความเป็นจริงแล้ว คนที่รู้สึกร้อนรนและกระวนกระวายในเขตทุรกันดาร ไม่ได้มีเพียงแค่เหล่าลอร์ดเท่านั้น นอกเหนือจากกลุ่มกบฏหวงจินที่ถูกทำลายไปแล้ว ยังมีกลุ่มกบฏอีก 3 กลุ่ม ที่กำลังวางแผนการบางอย่างอยู่

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 1

หลังจากที่เงินเชิงนำกองกำลังของเขากวาดล้างดินแดนต่างๆในมณฑลลงหยานแล้ว เขาก็ประกาศก่อตั้งประเทศของเขาขึ้นอย่างเป็นทางการ เขาได้จัดตั้งแคว้นจางฉู่ขึ้นมา โดยมีเมืองเงินเป็นเมืองหลวง ขณะที่เขาสร้างแคว้นขึ้นมา เหล่าลอร์ดในภูมิภาครอบๆก็ตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “ผู้หมาป่าอยู่ที่นั่นแล้ว!”

หลังจากเงินเชิงก่อตั้งประเทศของเขาขึ้นแล้ว เขาไม่ได้โจมตีลี้หยางอย่างโง่เขลา และเขาไม่ได้มีเจตนาที่จะโจมตีมณฑลอื่นๆด้วย เป้าหมายหลักของเขาก็คือ การสงบประชาชนให้ผ่อนคลายลง และเสริมสร้างการปกครองของเขา เงินเชิงซึ่งได้รับชีวิตที่สองมา เขาไม่ได้ใช้เกษตรกรเป็นหอกอีกต่อไป ผู้นำกลุ่มกบฏไพร่ทาสกลุ่มแรกในประวัติศาสตร์จีน กำลังเดินหน้าสู่เส้นทางของการเป็นจักรพรรดิ

ขนาดเขตแดนของแคว้นจางฉู่มีขนาดใหญ่มากเกินไป พวกเขาจึงต้องเผชิญหน้ากับศัตรูในทุกๆด้าน โดยทิศเหนือเป็นดินแดนหงส์สาบสูญ, ทิศตะวันตกเป็นดินแดนใบไม้ร่วง และทิศใต้เป็นดินแดนตานหยาง ทิศตะวันออกเป็นแคว้นฉู่ตะวันตกของเสี้ยนหยู

วันที่เขาก่อตั้งแคว้นจางฉู่ขึ้นมา เป็นวันที่ผู้หมาป่าเริ่มทำการแบ่งเค้ก

เกือบจะพร้อมกัน ดินแดนหงส์สาบสูญ, ดินแดนใบไม้ร่วง และดินแดนตานหยาง
เริ่มรวบรวมดินแดนรอบๆของพวกเขา สร้างกองทัพพันธมิตรขนาดใหญ่ขึ้นมา 3 กองทัพ ตั้งอยู่ที่ชายแดนทั้ง 3
ทิศทาง สงครามขนาดใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้นในภาคกลางของประเทศจีนแล้ว

ช่างเป็นเรื่องที่น่าขบขัน พันมิตรซานไห่และพันธมิตรหยานหวางได้ร่วมมือกันเป็นครั้งแรก
เห็นได้ชัดว่าเงินเซ่งไม่ต้องการที่จะยอมจำนน เพื่อที่จะทำลายสถานการณ์ เขาได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด
ในวันเดียวกันนั้น เขาได้ประกาศเป็นพันธมิตรกับแคว้นฉู่ตะวันตก
ที่อยู่ทางตะวันออกของพวกเขาอย่างเป็นทางการ

เสียงหยาเป็นผู้นำแคว้นฉู่ตะวันตก หลังจากที่เข้าสู่เขตทรกัณฑ์แล้ว
พวกเขาก็ขี่ดาบของพวกเขาไปที่มณฑลหลู่ตง ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองเฉิง ส่วนฉนวนหวานที่อยู่ถัดไปทางตะวันตก
พวกเขาไม่ได้มุ่งเป้าไปที่นั่น

บางที ตั้งแต่ตอนนั้น กลุ่มอำนาจทั้งสองอาจจะเริ่มทำความเข้าใจกันแล้ว ในอดีต
เสียงหยาเคยอยู่ภายใต้เงินเซ่งระยะเวลาหนึ่ง พวกเขาจึงมีความสัมพันธ์กันในระดับหนึ่ง
เมื่อพวกเขาถูกโยนเข้าสู่ตำแหน่งที่เป็นอันตราย ทั้งสองจึงตัดสินใจที่จะไว้วางใจซึ่งกันและกัน
การร่วมมือกันของแคว้นทั้งสอง ทำให้ภูมิภาคนี้ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้ เงินเซ่งจะไม่เพียงแค่ขจัดภัยคุกคามจากทิศตะวันออกได้เท่านั้น
แต่เขายังสามารถขอความช่วยเหลือจากเสียงหยาได้อีกด้วย

พันธมิตรนี้ ได้แก้ปัญหारेื่องการขาดแคลนขุนพลของเขาได้ทันที ไม่ว่าจะเป็นเสียงหยา, ปู่ของเขา, พ่อของเขา
หรือแม้แต่เสียงจาง พวกเขาทั้งหมดเป็นขุนพลที่ทุกคนปรารถนา

เป็นไปตามที่คาดไว้ ในวันที่พวกเขาประกาศเป็นพันธมิตรกันนั้น เสียงหยานได้เดินทางไปยังเมืองเฉิง
เพื่อช่วยเหลือเฉิงเซ่งในด้านการทหารและการจัดตั้งแนวป้องกัน

เฉิงเซ่งแต่งตั้งเสียงหยานเป็นขุนพลใหญ่ ด้วยวิธีนี้ มันจะแสดงให้เห็นว่า ระหว่างแคว้นฉู่ทั้งสองนั้น
มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดซึ่งกันและกันอย่างมาก แคว้นจางฉู่จึงพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับกองทัพพันธมิตรทั้งสาม

ทางทิศเหนือ กองทัพพันธมิตรหงส์ ที่เฟิงฉิวฮวงจัดตั้งขึ้น มีกำลังพล 150,000 นาย, ทางตะวันตก กองทัพพันธมิตรของเพียวหลิงฮวน มีกำลังพล 100,000 นาย และทางใต้ กองทัพพันธมิตรของซุนเซินจุน มีกำลังพล 180,000 นาย

แน่นอนว่า แคว้นจางฉูไม่ได้อ่อนแอ หลังจากที่เข้าปกครองมณฑลลงหยานทั้งหมดแล้ว พวกเขามีกำลังพลเกือบ 600,000 นาย เมื่อรวมกำลังพลของทั้งหมดของทั้ง 2 ฝ่ายแล้ว มันมีมากกว่า 1,000,000 นาย ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า สงครามในครั้งนี้ เป็นสงครามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผนที่หลัก นอกจากนี้ มันยังครอบคลุมพื้นที่กว้างใหญ่ที่สุด นับตั้งแต่เริ่มเกมส์มาด้วย

มณฑลลงหยานปกครองพื้นที่ทั้งหมด 5 จังหวัด และพวกมันทั้งหมดจะเป็นสนามรบในสงครามครั้งนี้ มีแม้กระทั่งข่าวลือที่ว่า ตี๋เฉินที่อยู่ในภูมิภาคซิงตู มีเจตนาจะจัดตั้งกองทัพพันธมิตรขึ้นมา เพื่อโจมตีลงไปทางใต้

มณฑลลงหยานตกอยู่ในสถานการณ์ ที่ทุกคนต้องการส่วนแบ่งจากมันแน่นอนว่า ยังมีโอกาสที่กลุ่มอำนาจทั้งหมดเหล่านี้จะพ่ายแพ้ เพราะพวกเขาไม่เป็นพันธมิตรกัน ไม่ต้องกล่าวถึงกองกำลังอื่นๆ เพียงแค่เฟิงฉิวฮวงและซุนเซินจุน ที่เป็นผู้นำกองทัพขนาดใหญ่ที่สุดก็อยู่คนละฝ่ายแล้ว แม้แต่ในพันธมิตรหยานหางเอง ก็มีหลายคนที่ไม่ลงรอยกัน

ซุนเซินจุนกับตี๋เฉิน, ซุนเซินจุนกับเพียวหลิงฮวน พวกเขาต่างก็มองกันเป็นศัตรู ทั้งสามจึงต่อสู้เพื่อตัวเองทั้งหมด

มันดูเหมือนว่า เปลวเพลิงแห่งสงครามนี้ จะปกคลุมเพียงภาคกลางเท่านั้น บางคนอาจจะคิดว่า ทั้งหมดนี้ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับโอหยางโจวและดินแดนซานไห่เลย แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป

ทั้งประเทศจีนเป็นเหมือนกับกระดานหมากรุก การเคลื่อนไหวเล็กๆ จะส่งผลกระทบไปยังพื้นที่อื่นๆทั้งหมด นอกจากนี้ มณฑลลงหยานยังเป็นสถานที่ที่ราชวงศ์ต่างๆถือกำเนิดขึ้น ถ้ามีความวุ่นวายเกิดขึ้นที่นั่น มันย่อมเกิดความวุ่นวายไปทั่วทั้งประเทศจีน

กลุ่มกบฏทั้งสี่ ที่ไกอานามาไม่ได้ไร้ประโยชน์

นอกจากนี้ เสาหลักของพันธมิตรชาโนให้อย่างเฟิงฉิวฮวงก็พัวพันกับเรื่องนี้

โอหยางโซวไม่ได้กังวลว่าเธอจะมีปัญหาในสนามรบ แต่ถ้าพันธมิตรหยานหวางวางแผนทำอะไรบางอย่างล่ะ? ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงสั่งให้กองครกษัตริย์พิชิตหิมิฟ คอยตรวจสอบสถานการณ์รอบๆพื้นที่อย่างใกล้ชิด ในขณะที่เดียวกัน พวกเขาจะแบ่งข่าวกรองที่พวกเขาได้รับมาให้กับเฟิงฉิวฮวง

สมาชิกพันธมิตรชาโนให้คนอื่นๆก็ให้ความสำคัญกับดินแดนหงส์สาบสูญเช่นกัน โดยมีโอหยางโซวเป็นตัวอย่าง แม้ว่าดินแดนชาโนให้จะกำลังขยายกองทัพของพวกเขา เขาก็ยังขายหน้าไม่เช่นปี 10,000 ชุด ให้กับเธอ โอหยางโซวสัญญาว่า ถ้าสิ่งต่างๆประสบกับปัญหา เขาจะส่งกองกำลังเสริมไปช่วย

ทุกคนสามารถคาดเดาได้ว่า พันมิตรหยานหวางก็ทำสิ่งที่คล้ายๆกันนี้ อย่างน้อยที่สุด สิ่งนี้จะให้ความสำคัญกับเฟียวหลิงฮวน และสนับสนุนเขา

ด้วยเหตุนี้เอง สงครามครั้งใหญ่นี้จึงกลายเป็นสงครามสำคัญของพันธมิตรทั้งสอง มันจึงกลายเป็นว่า มันส่งผลกระทบต่อทั้งประเทศจีน

บางที พวกเขาอาจจะคิดว่า โลกยังไม่วุ่นวายมากพอ หวงเฉาที่เฟิงจะพ่ายแพ้ไป ได้ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง ในช่วง 2-3 เดือนที่ผ่านมา พวกเขา กลับมา มีอำนาจอีกครั้งในทางใต้ของมณฑลหวนหนาน หวงเฉาทำตามเงินเชิง เขาประกาศก่อตั้งประเทศของเขาขึ้นอย่างเป็นทางการ นั่นก็คือแคว้นต้าฉี โดยมีเมืองอานฉิงเป็นเมืองหลวง

เมื่อถึงจุดนี้ กลุ่มกบฏทั้งสามที่ยังเหลือ จึงได้ก่อตั้งประเทศของพวกเขาขึ้นมาทั้งหมดแล้ว หลังจากการจัดตั้งแคว้นแล้ว ความทะยานทะยานของพวกเขา ก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง พวกเขาประกาศออกไปว่า พวกเขาจะเดินทัพขึ้นเหนือ เพื่อทวงคืนแผ่นดินที่พวกเขาสูญเสียไป

ท่าทีของแคว้นต้าฉี มีความหมายว่า พื้นที่ใกล้เคียงจะถูกปกคลุมไปด้วยเปลวเพลิงแห่งสงคราม มณฑลเจียงฉวนที่อยู่ทางทิศใต้, มณฑลเจียงหนานที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้, ภูมิภาคเซียนเย่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และแม้แต่แคว้นฉู่ตะวันตกที่อยู่ทางทิศเหนือ

ภาคตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศจีน กลายเป็นโกลาหล่นวายุอย่างฉับพลัน เพื่อป้องกันการโจมตีของแคว้นต้าฉี ดินแดนต่างๆจึงได้เริ่มเคลื่อนไหว

ทางทิศใต้ กองเจี๋ยเริ่มจัดตั้งกองทัพพันธมิตรเจียงฉวนขึ้นมา, ทางทิศตะวันออก
สี่องป้าและจางหลางกำลังจัดตั้งกองทัพพันธมิตรขนาดยักษ์ของพวกเขาขึ้นมา

ในสงครามครั้งนี้ จางหลางกำลังวางแผนที่จะทำลายแคว้นต้าฉีให้สิ้นซาก ไม่อย่างนั้น
กลุ่มกบฏก็จะก่อตั้งขึ้นใหม่ หากพวกเขาสามารถหลบหนีไปได้

จากสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ มันจะเห็นได้ชัดว่า การที่ตีเจินนำกองทัพพันธมิตรของเขา
กวาดล้างกลุ่มกบฏหวงจินจนสิ้นซาก เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาดอย่างมาก
ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายที่เกิดขึ้นทั้งหมด มีเพียงภูมิภาคซิงตูเท่านั้นที่ยังคงสงบอยู่

นอกเหนือจากกลุ่มกบฏหวงเจาแล้ว ประเทศไท่ผิงเองก็เริ่มเคลื่อนไหว
หลังจากที่กลืนกินจังหวัดกุ้ยหลินและจังหวัดเจินอันแล้ว หงส่วฉวนก็ทำการขยายอำนาจอีกครั้ง
พวกเขาจะโจมตีมณฑลฉวนเป่ย์และมณฑลหยุนหนาน

ในทันที กลุ่มกบฏทั้งสาม กลายเป็นแกนหลัก ทำให้ทั่วทั้งประเทศจีนเข้าสู่ความสับสนวุ่นวาย
กลุ่มกบฏที่ก่อตั้งขึ้นมานานกว่า 10 เดือน ได้มาถึงจุดสูงสุดแล้ว

ปีแห่งการกบฏได้ระเบิดขึ้นในที่สุดในช่วง 2 เดือน ก่อนที่สิ้นสุดปีที่ 2 ช่วง 2 เดือนสุดท้ายนี้
จะเป็นตัวตัดสินชะตากรรมในอนาคตของประเทศจีน

หากพวกเขาสามารถทำลายกลุ่มกบฏทั้งสามได้ ความแข็งแกร่งของเหล่าลอร์ดก็จะทะยานขึ้น ในทางกลับกัน
หากพวกเขาล้มเหลว อนาคตของพวกเขา ก็จะยุ่งเหยิงเป็นอย่างมาก

ทั้งหมดนี้ เป็นการทดสอบที่ไกอามอบให้แก่เหล่าลอร์ด ใครจะเปล่งประกายขึ้นจากการทดสอบนี้?
ไกอาจะให้ความสนใจเป็นพิเศษกับคนที่ทำเช่นนั้นได้

ในขณะที่เปลวเพลิงแห่งสงคราม ลุกไหม้ไปทั่วทั้งประเทศจีน ส่วนอื่นๆของโลกเองก็ไม่ได้สงบเช่นกัน พร้อมกับเข้าใกล้ไกอากปีที 3 สถานการณ์ทั่วโลกค่อยๆพัฒนาขึ้นอย่างช้าๆ

บางประเทศมีพื้นที่จำกัด, ผู้เล่นจำกัด และประชากรชาวพื้นเมืองจำกัด หลังจากผ่านไปเกือบ 2 ปี กลุ่มอำนาจที่แข็งแกร่งที่สุดในประเทศเหล่านั้น ก็แสดงตัวออกมา และพวกเขาก็เริ่มรวบรวมประเทศเป็นหนึ่งเดียว สถานการณ์ในประเทศต่างๆจึงค่อยๆชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

ที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือ ที่ยุโรป นอร์เวย์, ไอซ์แลนด์, อิตาลี, โปรตุเกส, เนเธอร์แลนด์(ฮอลแลนด์) และอีกหลายประเทศมีเอกภาพแล้ว ส่วนเยอรมนี, อังกฤษ, ฝรั่งเศส, สวิสเซอร์แลนด์ และส่วนที่เหลือก็เข้าใกล้สถานการณ์นั้นแล้ว

ในชีวิตที่แล้วของเขา ทริปปูโรปทั้งทวีป เป็นพันธมิตรกัน พันธมิตรยุโรปถือเป็นมหาอำนาจที่ทั่วโลกไม่สามารถมองข้ามได้

กลุ่มเดียวที่สามารถจะต่อต้านลอร์ดเหล่านั้นได้ก็คือ กลุ่มกบฏของชาวพื้นเมือง คล้ายๆกับกลุ่มกบฏในประเทศจีน ไกอากได้โยนกลุ่มกบฏที่ทรงอำนาจในประวัติศาสตร์ของพวกเขา ไปเผชิญหน้ากับเหล่าลอร์ด ไม่ว่าอย่างไร ไกอากก็จะไม่ยอมให้เหล่าลอร์ดสามารถผ่อนคลายได้ เขตทุรกันดาร เป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยอันตรายและโอกาส

เมื่อเทียบกับพวกเขา ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์ที่ยากนานกว่า ในด้านสงครามและชาวพื้นเมือง พวกเขาจึงมีตัวเลือกมากกว่า ประเทศอื่นๆแตกต่างออกไป ในสมัยโบราณ ประวัติศาสตร์ของพวกเขาไม่ชัดเจน

อาจกล่าวได้ว่า บางประเทศขาดแคลนประวัติศาสตร์ สำหรับกลุ่มนี้ ไกอากมีวิธีการจัดการของมันเอง แม้ว่าประวัติศาสตร์จะไม่ชัดเจน แต่ไกอากก็ได้ใช้แนวคิดจากหนังสือ, ภาพวาด และภาพยนตร์ สร้างสมรภูมิให้กับเหล่าลอร์ด

หากมีข้อมูลน้อยเกินไป ไกอากก็จะใช้ความสามารถในการคำนวณและคาดการณ์ เพื่อสร้างสถานการณ์ในยุคอาวูรเย็นของพวกเขาขึ้นมา ในทุกๆประเทศ ไกอากพยายามอย่างที่สุด เพื่อรักษาความเป็นธรรม ถูกต้องแล้ว พยายามอย่างที่สุด

โดยมีประเทศจีนเป็นตัวอย่าง จีนมีประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน มีผู้มีความสามารถที่ยอดเยี่ยมมากมาย และมีการบันทึกรายละเอียดในประวัติศาสตร์ที่ยอดเยี่ยม มีการบันทึกสงครามและขุนพลต่างๆมากมาย ด้วยเหตุนี้ ไกอาก็มีข้อมูลจำนวนมากให้พิจารณา ดังนั้น ในการสร้างตัวละครเหล่านั้น ไกาก็สามารถใช้ AI ระดับสูงได้

ในทางกลับกัน สำหรับตัวละครที่มีข้อมูลน้อย ไกาก็จะลดระดับของ AI อย่างเห็นได้ชัด นี่เป็นความแตกต่างทางวัฒนธรรมของประเทศ จึงไม่มีใครสามารถร้องเรียนเรื่องนี้ได้

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ยุโรปเองก็พิเศษมาก ในประวัติศาสตร์ของยุโรป มีบางจักรวรรดิที่สามารถขยายอำนาจข้ามผ่านไปยังทวีปอื่นๆได้ ในบรรดาจักรวรรดิที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้น ที่ครอบคลุมพื้นที่กว้างใหญ่มากที่สุดก็คือ จักรวรรดิโรมัน ดังนั้น เหล่าลอร์ดในยุโรปจึงมีโอกาที่จะแข่งขันและต่อสู้กับคนอื่นๆได้

ในขณะที่ประวัติศาสตร์ของยุโรป ไปถึงยุคของสงครามขนาดใหญ่ในยุโรป ลอร์ดในประเทศต่างๆที่เกี่ยวข้อง จะสามารถเข้าร่วมสงครามได้ทั้งหมด ผลที่เกิดขึ้นก็คือ ลอร์ดในประเทศต่างๆ จะจับมือเป็นพันธมิตรกัน

แน่นอนว่า ภายในทวีปยุโรปเองก็มีลอร์ดที่มีความทะเยอทะยานหลายคน ตัวอย่างเช่นในฝรั่งเศส ลอร์ดบางคนพยายามจะเอาอย่างนโปเลียน, ในอิตาลี ลอร์ดบางคนพยายามจะสร้างจักรวรรดิโรมันขึ้นมาอีกครั้ง

ดังนั้น แม้ว่าทุกประเทศในยุโรปจะเป็นพันธมิตรกัน แต่พวกเขาก็ยังคงเป็นคู่แข่งกันด้วยความสัมพันธ์ของพวกเขาที่ซับซ้อนและยากเกินกว่าจะอธิบายได้

นอกจากนี้ มันยังมีเหตุผลอีก 2 ประการ ที่อยู่เบื้องหลังความแข็งแกร่งของยุโรป

ประการแรก ยุโรปเป็นจุดกำเนิดประเทศที่มีการเดินเรือที่แข็งแกร่งหลายประเทศ และแม้แต่เป็นเจ้าโลกของทะเลบางแห่ง โปรตุเกส, สเปน, เนเธอร์แลนด์, ฝรั่งเศส และอังกฤษ ประเทศเหล่านี้ต่างก็มีความแข็งแกร่งทางทะเล ดังนั้น ไกาก็พิจารณาเรื่องดังกล่าว ในขณะที่ตั้งคำถามไม่เทคโนโลยีของพวกเขาด้วย

ส่งผลให้ประเทศเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นกะลาสี, เทคโนโลยีการต่อเรือ หรือเทคโนโลยีการนำทางทางทะเล พวกเขาล้วนแข็งแกร่งกว่าประเทศอื่นๆ

กองทัพเรือของประเทศเหล่านี้ จะมีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว นักเดินทางของพวกเขา
อาจจะเริ่มต้นการผจญภัยทางไกล เพื่อเปิดเส้นทางเดินเรือแล้ว
พวกเขาเป็นฝ่ายตรงข้ามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของกองทัพเรือซานไห่ และแม้แต่อาจจะกลายเป็นศัตรูกันในอนาคต

ถ้าอยู่ในชั้นเรือไม้ เรือรบของราชวงศ์หมิงจะยังอยู่ในระดับเดียวกับพวกเขา อย่างไรก็ตาม
ในขณะที่ประเทศเหล่านั้น พัฒนาเรือรบหุ้มเกราะเหล็กขึ้นมาได้ แม้แต่เรือเทอร์โบที่แข็งแกร่งที่สุด
ก็คงจะไม่สามารถเทียบกับพวกมันได้ ดังนั้น ตั้งแต่ต้น โอลิมเปียโซสร้างสถาบันวิจัยที่ 7 ขึ้นมา
เพื่อวิจัยเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง แม้ว่าเขาจะไม่สามารถแข่งขันกับอังกฤษและเนเธอร์แลนด์ได้ อย่างน้อย
เขาก็ยังจะไม่ล่าหลังพวกเขามากเกินไป

ประการที่สอง ทริปยุโรป คือ สถานที่ที่การปฏิวัติอุตสาหกรรมเริ่มต้นขึ้น การปฏิวัติอุตสาหกรรม
เป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก การวิจัยเครื่องจักรไอน้ำของดินแดนแอวิกฟอร์ด ได้เข้าสู่ขั้นสุดท้ายแล้ว
อีกครั้งปีหลังจากนี้ เครื่องจักรไอน้ำเครื่องแรกของโลก ก็คงจะปรากฏขึ้น

รากฐานของการปฏิวัติอุตสาหกรรมจะเติบโตขึ้นอย่างช้าๆ ช่วงเวลาที่มันระเบิดขึ้นในอังกฤษ
มันก็จะเริ่มแพร่กระจายไปทั่วยุโรป ซึ่งจะทำให้ดินแดนในยุโรปนำกล้วขึ้นอย่างมาก

ในชีวิตที่แล้วของโอลิมเปียโซ จีนไม่สามารถจะเผชิญหน้ากับประเทศเหล่านี้ได้
ยุโรปเป็นทวีปที่พวกเขาไม่สามารถจะมองข้ามได้ นอกเหนือจากยุโรปแล้ว
ทวีปแอฟริกาและเอเชียก็เริ่มรวมตัวกันอย่างรวดเร็ว

ในแอฟริกา ผู้นำที่โดดเด่นจะมีอำนาจอย่างแท้จริง ดังนั้น
พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องแข่งขันและสามารถรวบรวมประเทศของตนได้อย่างง่ายดาย ภายใต้พวกเขา
จะเป็นผู้นำระดับกลางและระดับล่าง ในแอฟริกา ผู้คนจะหวาดกลัวและเคารพผู้นำ
พวกเขาเป็นผู้ปกครองชนเผ่าและควบคุมสิ่งต่างๆ

ในเกมส์ ผู้คนในประเทศจะรวมตัวกันภายใต้ผู้นำของพวกเขา และตั้งเป้าหมายเดียวกับเขา
เนื่องจากองค์ประกอบทางวัฒนธรรมของแอฟริกา มันจึงเป็นทวีปแรกที่ประเทศต่างๆรวมตัวกันได้ แน่نون
สิ่งนี้ถูกเรียกว่า การรวมตัวกันระหว่างชนเผ่าและประเทศต่างๆ

หลังจากที่ภายในมีเอกภาพแล้ว ประเทศต่างๆภายใต้ผู้นำของพวกเขา ก็ระเบิดสงครามระหว่างกันขึ้นในทันที หลังจากสงบสุขมาเป็นเวลานานเกินไป ประเทศต่างๆในทวีปแอฟริกา จึงเริ่มทำสงครามกัน

ความถี่ของสงคราม และความโหดร้ายที่พวกเขาทำกับศัตรูของพวกเขา เป็นสิ่งที่เทียบได้กับประเทศจีน และมันก็อาจจะมีความถี่ที่เกินกว่าประเทศจีน สำหรับพวกเขา สงครามที่ไม่สามารถตายได้จริงๆนั้น มันไม่ใช่สงคราม แต่มันคือ เกมสั พวกเขาทุกคนชอบความบ้าคลั่งนี้

จากทั่วทุกมุมโลก คงมีเพียงผู้เล่นแอฟริกาเท่านั้น ที่สามารถสนุกกับเกมสัได้ พวกเขาดูเหมือนจะต้องการโยนทุกอย่างทิ้งไปเพื่อเข้าร่วมสงคราม และปลดปล่อยความกระหายเลือดที่พวกเขาเก็บสะสมเอาไว้ในช่วงหลายปีมานี้ ดังนั้น พวกเขาจึงบ้าจนถึงที่สุด และพวกเขาไม่ยอมหยุดมัน พวกเขาต้องการให้ประเทศของพวกเขา ทำลายประเทศอื่นๆก่อนถึงจะยอมหยุด ผู้เล่นของประเทศที่ถูกทำลาย จะฟื้นคืนกลับมา แล้วกลับมาเข้าร่วมสงครามอีกครั้ง ในชีวิตที่แล้วของเขา แม้ว่าจะผ่านไปแล้ว 5 ปี ทั่วทั้งแอฟริกายังคงยุ่งเหยิง

แม้แต่ประเทศในทวีปอื่นๆ ก็ยังไม่ต้องการเข้าไปมีส่วนร่วมกับการภูมิภาคที่ยากจนนี้ ส่งผลให้เหล่าผู้นำสามารถดำเนินสงครามของพวกเขาต่อไปได้อย่างบ้าคลั่ง

สำหรับสงครามในอนาคต อาจมีเพียงอียิปต์และแอฟริกาใต้หรืออาจจะมีอีกบางประเทศเท่านั้น ที่จะมียุทธศาสตร์ในโลก ประเทศอื่นๆส่วนใหญ่แช่แข็งอยู่ในเกมสัเล็กๆของพวกเขาเอง แอฟริกาเป็นทวีปที่น่าทึ่งจริงๆ

สถานการณ์ในเอเชีย นอกเหนือจากประเทศจีนแล้ว ส่วนอื่นๆมีลักษณะคล้ายคลึงกับสถานการณ์ในยุโรป แนนอน ต้องขอบคุณวัฒนธรรมตะวันออก การรวมตัวกันจึงเป็นเรื่องที่ยากเพียงเล็กน้อย

ในประเทศเวียดนาม ลอร์ดแห่งเมืองเงินไห่ หรวนเทียนเฉว ได้เข้าครอบครองพื้นที่ทางเหนือทั้งหมดของเวียดนามแล้ว อีกกลุ่มอำนาจอยู่ที่ทางใต้ของเวียดนาม ทั้ง 2 กลุ่มอำนาจ ถูกกำหนดให้เป็นศัตรูกัน เพื่อตัดสินใจว่า ใครจะเป็นผู้ปกครองเวียดนาม

ในประเทศญี่ปุ่น ผู้เล่นลอร์ดและผู้เล่นนักผจญภัย ต่างก็อยู่ภายใต้การปกครองที่แยกจากกัน สำหรับผู้เล่นลอร์ด ลอร์ดแห่งดินแดนซานลิ ฮอนดะ เคอิซุเกะ ได้กลายเป็นผู้ปกครองประเทศญี่ปุ่นแล้ว, สำหรับกิลด์ กิลด์มังกรหิมะก็ได้รวบรวมกิลด์ต่างๆเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาควบคุมเมืองหลวงของญี่ปุ่น โตเกียว

แต่เพียงผู้เดียวแล้ว ประเทศญี่ปุ่นรวมตัวกันได้อย่างรวดเร็ว
และแม้แต่ดินแดนซานลิและกิลด์มังกรหมึกก็ได้เริ่มทำงานร่วมกันแล้ว

สายตาของชาวญี่ปุ่น เริ่มหันออกไปจากประเทศของตนเอง เห็นได้ชัดว่า
พวกเขาไม่มีความสุขที่ต้องอยู่แต่ในพื้นที่แคบๆของพวกเขา แนวชายฝั่งอันกว้างใหญ่ของประเทศจีน
จึงกลายเป็นเป้าหมายของพวกเขา

ในชีวิตที่แล้วของโอหยางโซว ชาวญี่ปุ่นได้เข้ามาโจมตีและสร้างความเสียหายให้กับดินแดนต่างๆในประเทศจีน
เป็นผลให้ผู้เล่นในประเทศจีน เดินทางออกไปไกล เพื่อทำสงครามกับประเทศญี่ปุ่น

สถานการณ์ในเกาหลีคล้ายคลึงกับสถานการณ์ในเวียดนาม เนื่องจากปัญหาทางประวัติศาสตร์
ประเทศจึงแบ่งเป็นเหนือและใต้ ชัดแย้งกันเอง ลอร์ดแห่งดินแดนอัลซาน ปาร์ควินส์
เป็นผู้ปกครองเกาหลีใต้ในปัจจุบัน

เมืองหลวงเพียงแห่งเดียวของเกาหลี เมืองฮัน อยู่ในสภาวะที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย
ความทะเยอทะยานยังเต็มอยู่ในหมู่ผู้เล่นเกาหลี ในชีวิตที่แล้วของโอหยางโซว
ชาวเกาหลีได้ทำการโจมตีภาคเหนือของจีนด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะภูมิภาคชิงตู

ตีเงินในชีวิตที่แล้วของโอหยางโซว สนใจผลประโยชน์ในจังหววนมากเกินไป
เขาจึงไม่ได้สนใจการโจมตีของเกาหลีมากนัก มันทำให้ผู้เล่นจีนต่างก็ตำหนิเขา

ในชีวิตนี้ของเขา เมืองหินของหวู่ฟู จะทำหน้าที่เป็นแนวหน้าต่อต้านชาวเกาหลี

นอกเหนือจากญี่ปุ่นและเกาหลีแล้ว ประเทศฟิลิปปินส์และมาเลเซียก็เป็นปัญหา
พวกเขาถูกราวกับเป็นฝูงหมาป่าที่หิวกระหาย จ้องมองประเทศจีนไม่กระพริบตา

เอเชียเป็นภูมิภาคที่มีความซับซ้อนมากที่สุดในโลก

นอกจากนี้ ยังมีอเมริกาอีก โดยภัยคุกคามที่ใหญ่ที่สุดอยู่ที่ ทริปอเมริกาเหนือ ในอเมริกาเหนือ ระหว่างอเมริกา, แคนาดา และเม็กซิโก อเมริกาก็ยังคงแข็งแกร่งมากที่สุด

สำหรับอเมริกา ไกอามีการล่าเหยียบบางอย่าง สำหรับการตั้งค่าต้นไม้เทคโนโลยี ไม่อย่างนั้น แจ็คดอร์สัน คงจะไม่สามารถสร้างกองกำลังพลปืนคาบศิลาได้เร็วขนาดนี้

ต้นไม้เทคโนโลยีของอเมริกานั้น ได้เปรียบมากที่สุดในโลก ปืนและปืนใหญ่ทั้งหมดเกิดในอเมริกา ในขณะที่เวลานั้น ประเทศจีนก็ยังใช้อาวุธเย็น จะเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ยากลำบาก

นี่เป็นความเป็นธรรมที่ถูกกล่าวถึงก่อนหน้านี้

ในขณะที่ประเทศจีนมีขุนพลและข้าราชการพลเรือนในประวัติศาสตร์มากมาย

ประเทศที่มีประวัติศาสตร์สั้นๆเหล่านี้ จึงได้รับอาวุธร้อนไปแทนที่ แน่นอนว่า

ไวกาจะตั้งข้อกำหนดเกี่ยวกับอาวุธเหล่านี้ ไม่อย่างนั้น ความยุติธรรมจะกลายเป็นความอยุติธรรมโดยสิ้นเชิง

โอหยางโซวคาดการณ์ไว้ว่า ในอนาคต ไกอาจะยกเลิกข้อจำกัดในต้นไม้เทคโนโลยีของผู้เล่น อย่างไรก็ตาม เขาไม่รู้ว่าเวลาที่แน่นอน ในชีวิตที่แล้วของเขา แม้จะผ่านไป 5 ปีแล้ว การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวก็ยังไม่เกิดขึ้นแน่นอนว่า ในเวลานั้น โลกยังไม่มีความสามารถในการข้ามมหาสมุทร เพื่อไปทำสงครามระหว่างกันได้ และสงครามโลกขนาดใหญ่ก็ยังไม่ได้เริ่มต้นขึ้น

ทุกอย่างยังไม่แน่ชัด ทั้งหมดจะขึ้นอยู่กับเหล่าผู้นำในอนาคต

โลกกำลังเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม ภายในประเทศจีนก็ยังคงมีการต่อสู้ภายใน แม้แต่โอหยางโซวที่รู้ข้อมูลต่างๆของเกมส์ ก็ไม่สามารถก้าวไปข้างหน้าได้ ในสถานการณ์เช่นนี้ ไม่มีอะไรที่เขาสามารถทำได้

Chapter 487 การก่อตั้งเขตสงคราม

ไม่ว่าโลกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร โอหยางโซวก็ยังคงก้าวไปข้างหน้า ทีละก้าว ทีละก้าว

อย่างไรก็ตาม ในวันที่ 5 ของเดือนที่ 10 จดหมายฉุกเฉินจากฝ่ายชาวกรอง ได้ทำให้แผนการเดินทางทัวร์ของโอหยางโชวต้องหยุดชะงักลง และเขาก็ตัดสินใจสิ้นสุดการเดินทางทัวร์นั้นที่จากนั้น ก็รีบกลับไปเมืองหวู่หลง

ขณะที่เงินเชิงและหางเงากระโดดไปรอบๆ หงส์ฉวนที่นิ่งมานาน ในที่สุดก็เคลื่อนไหว เมื่อราชาผู้นี้เคลื่อนไหว ดินแดนขานให้จะต้องเผชิญสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยอันตราย

ในวันที่ 2 ของเดือนที่ 10 ขณะที่เงินเชิงก่อตั้งประเทศของเขาขึ้น หงส์ฉวนก็ปรับความเข้าใจกับซีไห่อย่างเงียบๆ ตัวแทนจากทั้ง 2 ฝ่าย ได้ลงนามในข้อตกลงสงบศึก ที่ชายแดนหวู่โจว ผลก็คือ คนของพวกเขาจะไม่ต่อต้านและสร้างปัญหาให้กันและกัน หนึ่งในจะมุ่งเน้นไปทางตะวันตก ส่วนอีกหนึ่งจะมุ่งเน้นไปทางตะวันออก

ในขณะที่พวกเขาลงนามในข้อตกลงนี้ กองกำลังทางตะวันออกของประเทศไท่ผิง ที่ตั้งค่ายอยู่ที่ชายแดนหวู่โจว ก็ลี้ภัยของพวกเขาออก และออกจากชายแดนไป ในขณะเดียวกัน กองกำลังที่เมืองซีไห่หวจัดไว้ตามแนวชายแดนก็ถูกถอนกลับมา

ไม่มีคนภายนอกรู้ว่า ทั้ง 2 ฝ่าย สื่อสารกันถึงขั้นไหนแล้ว มันอาจจะถึงขั้นที่พวกเขาไว้วางใจซึ่งกันและกันอย่างมาก เพราะพวกเขาไม่ทำการป้องกันซึ่งกันและกันเลย

การสนทนาทั้งหมดของพวกเขายังคงเป็นความลับระดับสูง และมีเพียงคนชั้นสูงจากทั้ง 2 ฝ่ายเท่านั้นที่เข้าร่วม ไม่อย่างนั้น ฝ่ายชาวกรองและองค์กรกษัตริย์สหพันธพิณจะได้รับเบาะแสบางอย่าง

การถอนกำลังของทั้ง 2 ฝ่าย เป็นก้าวแรกเท่านั้น กองกำลังทางตะวันออกและทางใต้ของประเทศไท่ผิงได้รวมกองกำลังกัน จากนั้น พวกเขาก็มุ่งหน้าไปฐานที่มั่นมู่หลาน กองกำลัง 150,000 นาย กำลังเดินทัพไปฐานที่มั่นมู่หลาน พร้อมกับกลืนอายุที่มีแรงกดดันอย่างมาก

ดูเหมือนว่า ประเทศไท่ผิงจะหายที่จะเข้ายึดป้อมปราการแห่งนี้อย่างมาก

ใครจะรู้ว่า ชาวเกี่ยวกับสถานที่สำคัญของจังหวัดเหลียนโจว ได้หลุดออกไปมากเพียงใดแล้ว มันถึงกับทำให้หนังสือต้องรวบรวมกำลังมากถึงขนาดนี้

เมื่อกรมกิจการทหารได้รับข่าวนี้ พวกเขาก็ส่งกองพลทหารป้องกันเมืองไปทางเหนือทันที กองพลทหารป้องกันเมืองจะเข้าไปสนับสนุนกองพลทหารที่ 3 แห่งกองทัพมังกรของเอ้อหลาย ด้วยเหตุนี้ เมืองซานไห่จึงกลายเป็นเมืองที่ว่างเปล่า ไม่มีทหารคอยปกป้องเลย

ตู๋หู่ฮู่ยังสั่งให้กองกำลังป้องกันเมืองในอำเภอและเมืองต่างๆ เข้าสู่สถานะแจ้งเตือนระดับ 1 และเตรียมพร้อมสำหรับคำสั่งต่อไป โชคดีที่กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรืออ่าวเป่ย์ให้กลับมาถึงเมืองเป่ย์ไห่แล้ว ประตูลู่เหลียนโจวจึงปลอดภัยชั่วคราว

กองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพยศฐา ที่ตั้งอยู่ในฉีงโจว ก็มาเตรียมพร้อมอยู่ที่เมืองหย่าซาน หากสถานการณ์เปลี่ยนไป พวกเขาก็พร้อมที่จะเลิพลำไปช่วยเหลือทันที

นอกเหนือจากการโจมตีฐานที่มั่นมู่หลานแล้ว ประเทศไท่ผิงยังได้รวบรวมกองกำลังทางเหนือและกองกำลังทางตะวันตกเข้าด้วยกัน เป็นกองกำลังตะวันตกใหม่ ซึ่งมีกำลังพลมากถึง 200,000 นาย มุ่งหน้าไปยังจังหวัดคุนหมิงในมณฑลหยุนหนาน

จังหวัดคุนหมิง เป็นจังหวัดที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในมณฑลหยุนหนาน โดยมีพื้นที่ถึง 1 ใน 3 ของทั้งมณฑล มันเป็นพื้นที่ภายใต้การควบคุมของดินแดนสอดคล่อง

หลังจากที่ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ดินแดนสอดคล่องก็ได้เข้าครอบครองจังหวัดมากกว่าครึ่งหนึ่งแล้ว อย่างไรก็ตาม จังหวัดมีขนาดใหญ่เกินไป ดังนั้น กว่าที่พวกเขาจะควบคุมมันได้ทั้งหมด พวกเขายังจำเป็นต้องใช้เวลาอีกมาก

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พวกเขาจะทันได้มีโอกาส สถานการณ์ก็เปลี่ยนไป

ไม่ใช่ว่าดินแดนสอดคล่องไม่ได้เตรียมพร้อมรับมือประเทศไท่ผิง ปัญหาก็คือ ประเทศไท่ผิงปกครอง 3 จังหวัด นอกเหนือจากการขยายมาทางตะวันตกแล้ว ทางเหนือของพวกเขาก็ยังมีทั้ง มณฑลฉวนเป่ย์และมณฑลผานหนาน

ใครจะรู้ว่า หงส์ฉวนคิดอะไรอยู่ ขณะที่เขาเปลี่ยนจากกลยุทธ์การโจมตีทั้งสี่ด้าน เป็นการมุ่งโจมตีเพียงจังหวัดคุนหมิง

ด้วยเหตุนี้ สถานการณ์ของดินแดนสอดคลองจึงดูน่ากลัวมาก สถานที่ตั้งของดินแดนสอดคลอง บังเอิญอยู่ใกล้กับทางแยกระหว่างมณฑลหยุนหนานและฉวนเป่ย์ ผลที่ตามมาก็คือ ดินแดนสอดคลองจะต้องรับการโจมตีนี้โดยตรง เมื่อพวกเขาได้รับข่าว ดินแดนสอดคลองก็เข้าสู่สภาวะแจ้งเตือนระดับ 1

จางเลี้ยวนำกองกำลัง 50,000 นาย รีบเดินทัพไปยังชายแดน เพื่อสร้างแนวป้องกันแรก ดินแดนสอดคลองมีกำลังพลทั้งสิ้น 5 กองพลทหาร หรือคิดเป็นราว 70,000 นาย

ในเวลานี้ ไปฮัวส่งออกไปทั้งหมด เธอไม่มีทางเลือกนอกจากทำเช่นนี้ เพราะถ้ากองทัพประเทศไท่ผิงทะลุเข้ามาได้ เธอก็จะสูญเสียดินแดนของเธอไป สิ่งที่ทำให้เธอรู้สึกหมดหนทางก็คือ ภายในจังหวัดคุนหมิงทั้งหมดนี้ ดินแดนอื่นๆไม่ได้เข้าร่วมกับดินแดนสอดคลองของเธอ พวกเขาไม่เข้าร่วมกองทัพพันธมิตร

เป็นไปได้ว่า ลอร์ดเหล่านี้กำลังรอโอกาสที่จะทำลายดินแดนสอดคลอง พวกเขายินดีจะปล่อยให้สถานการณ์ดำเนินไปเช่นนี้ มากกว่ารอดินแดนสอดคลองกลืนกินพวกเขาซ้ำๆ สำหรับการเผชิญหน้ากับประเทศไท่ผิงในอนาคต มันเป็นเรื่องหนึ่ง

ผลก็คือ ดินแดนสอดคลองไม่ได้รับกำลังเสริมชั่วคราว

ในฉับพลัน ดินแดนสอดคลองร้องขอความช่วยเหลือจากพันธมิตรทันที ดินแดนสอดคลองเป็นชิ้นส่วนจิ๊กซอว์สำคัญของโอหยางโซว เขาจึงไม่อาจจะสูญเสียมันได้

ในปัจจุบัน มีเพียงดินแดนซานไห่เท่านั้นที่สามารถช่วยเหลือพวกเขาได้ เพราะสมาชิกพันธมิตรคนอื่นๆ ต่างก็กำลังยุ่งอยู่กับสงครามของพวกเขาเอง สงครามขนาดใหญ่ที่เกิดขึ้นทั่วประเทศจีน ได้ผลักดันพันธมิตรซานไห่ไปสู่ขอบเหว

สำหรับวิธีการส่งกำลังเสริม โอหยางโซวยังต้องวางแผนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ใช่เพราะสาเหตุอื่นใด
แต่มันเป็นเพราะที่กำลังเคลื่อนไหวไม่ได้มีเพียงประเทศเท่าผิงเท่านั้น

นับตั้งแต่กองกำลังทางตะวันตกถอนกำลังกลับมา ซีโหยวก็รวบรวมกองทัพคนเถื่อนภูเขา ซึ่งมีกำลังพลราว
100,00 นาย แล้วพุ่งเป้ามาที่จังหวัดเจ้าฉิง หลังจากผ่านมา 1 ปี แห่งความโดดเดี่ยว
จังหวัดเดียวไม่เพียงพอต่อความกระหายของซีโหยว
อสุรร้ายผู้นี้จึงเริ่มกวัดแกว่งเขี้ยวเล็บของเขาไปยังเขตทุรกันดาร

ดินแดนซานไห่จึงถูกลากเข้าสู่สงครามอีกครั้ง

ในเวลาเดียวกัน นครรัฐหลิงหนานที่เพิ่งจะก่อตั้งขึ้นก็เริ่มเปิดเผยใบมีดของพวกเขา พวกเขาประกาศว่า
พวกเขาจะเร่งสร้างกองทัพพันธมิตร 100,000 นาย ขึ้นในช่วงเวลาสั้นๆ แล้วจะส่งไปยังชายแดนจังหวัดเจ้าฉิง
หากมีโอกาสนั้น พวกเขาก็จะบุกโจมตี เพื่อยึดครองจังหวัดเจ้าฉิงทันที

นอกจากนี้ ทางเหนือของเจ้าฉิง
พันธมิตรไช่หยุนที่ตั้งอยู่มณฑลเสี้ยนหนานก็ประกาศก่อตั้งนครรัฐแห่งที่สองในประเทศจีน
ขณะที่พวกเขาก่อตั้งนครรัฐขึ้นมา ไช่หยุนจื่อหนานก็ประกาศในפורัมว่า เพื่อปกป้องนครรัฐของเขา
พวกเขากำลังพิจารณาการส่งกองกำลังลงไปยังชายแดนทางใต้

ในฉบับพลัน ศัตรูได้ทำการปิดล้อมดินแดนซานไห่ ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว
โอหยางโซวยังต้องรีบกลับไปยังเมืองหวู่หลิงในทันที

ตอนแรก โอหยางโซวยังคงลังเลว่าจะโจมตีทางตะวันตกหรือทางตะวันออกดี? ใครจะรู้ว่า
ศัตรูเลือกที่จะโจมตีเขาก่อน

ตอนนี้ ดินแดนซานไห่มีอันตรายจากทั้ง 3 ด้าน เพื่อทำลายสถานการณ์นี้ พวกเขาจำเป็นต้องมีกลยุทธ์ที่ดี
.....

ไกอापปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 8

ณ เมืองหู่หลง, ห้องโถงหลัก มีเพียง 4 คนเท่านั้น ที่เข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ ได้แก่ เจ้ากรมกิจการทหาร
ตุ๋นฮู่ยี่ ที่รับเทเลพอร์ตมาจากเมืองซานไห่, จอมพล ไป่ฉี, ขุนพลใหญ่ ซุนปิ่น และขุนพลใหญ่ หานสิน
พวกเขาเป็นดั่ง 4 ผู้พิทักษ์แห่งดินแดนซานไห่

ตุ๋นฮู่ยี่ได้แนะนำสถานการณ์โดยรอบอย่างคร่าวๆ จากนั้น

เขาก็รายงานความคืบหน้าของการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพ “ตั้งแต่วันที่ 14 ของเดือนที่ 9

กองทัพได้เริ่มการจัดระเบียบขนาดใหญ่ หลังจากผ่านไป 25 วัน มันก็เกือบจะเสร็จสิ้นแล้ว

พวกเรายังขาดเพียงอาวุธและอุปกรณ์บางส่วน ที่ยังขนส่งมาไม่ถึงเท่านั้น เนื่องจากระยะทางไกลเกินไป แต่ตอนนี้
ขุนพลทั้งหลายสามารถเริ่มรวบรวมกองกำลังของพวกเขาได้แล้ว”

ช่วงเวลา πουตุ๋นฮู่ยี่กล่าว คำกล่าวเหล่านั้นออก ห้องโถงก็ระเบิดขึ้น เพื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์ข้างหน้า

กองทัพขนาดใหญ่เป็นหลักประกันที่ดีที่สุดของพวกเขา อาจกล่าวได้ว่า การขยายกองทัพในเวลา

ช่วงเหมาะสมอย่างแท้จริง ก่อนหน้านี้ โอหยางโซวยังกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าในตอนนั้น เขาลดกำลังพลลง

1-2 กองพล สถานการณ์ของพวกเขาในวันนี้ อาจจะเลวร้ายเป็นอย่างมาก

จากแผนการของกรมกิจการทหาร กองพลทหารรักษาการณ์ทั้ง 4

ได้เคลื่อนพลไปประจำการฐานของพวกเขาแล้ว

กองพลทหารรักษาการณ์จังหวัดเจ้าฉิง ตั้งอยู่ใกล้กับเมืองเทียนชวง พวกเขาจึงไปถึงเร็วที่สุด

กองพลทหารรักษาการณ์มณฑลเหลียนโจวและกองพลทหารที่ 2 แห่งกองพลทหารป้องกันเมืองซานไห่

ได้ลงมือทางใต้ เพื่อขึ้นเรือที่ทางเหนือของจังหวัดเหลียนโจวแล้ว และกำลังรีบเดินทางไปเมืองเป่ย์ไห่

ภายในเวลาไม่ถึง 3 วัน กองพลทหารรักษาการณ์ทั้งหมดก็เตรียมพร้อมแล้ว ด้วยเหตุนี้

วิกฤตในจังหวัดเหลียนโจวจึงถูกแก้ไขชั่วคราว กองพลทหารที่ 1

แห่งกองพลทหารป้องกันเมืองซานไห่ของเจ้าซีฮู จึงสามารถประจำการอยู่ที่ฐานที่มั่นมู่หลานไต้

โดยที่ไม่ต้องกังวลใดๆ

ไม่อย่างนั้น หากปราศจากกองกำลังใดๆคอยปกป้องเมืองซานไห่

แม้แต่โอหยางโซวก็คงจะสั่นสะท้านด้วยความกังวล จะเกิดอะไรขึ้นถ้าผู้เล่นนักผจญภัยก่อความวุ่นวาย?

ในสถานการณ์นั้น มีอุปราชเพียง 2,000 นาย คงจะรับมือไม่ไหว

ในขณะที่เดียวกัน กองพลทหารรักษาการณ์เมืองเงินไห้ ก็เดินทางไปลงใต้ไปเพื่อขึ้นเรือแล้ว ทางใต้ของเจ้าฉิ่ง มีแนวชายฝั่ง กองพลทหารรักษาการณ์เมืองเงินไห้กำลังลงเรือที่ท่าเรือ ซึ่งเพิ่งจะถูกสร้างขึ้นมาอย่างเร่งด่วน การเดินทางทั้งหมดจะใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์

ภายในเวลาไม่ถึง 5 วัน กองพลทหารรักษาการณ์เมืองเงินไห้ ก็จะเข้าไปประจำการที่ฐานของพวกเขา ซึ่งจะช่วยให้กองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ สามารถทะเลพอร์ตไปยังเมืองหวู่หลงได้ นอกจากนี้จากกองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์และกองพลทหารองครักษ์แล้ว พวกเขายังสามารถเคลื่อนย้ายกองกำลังได้อีก 3 กองทัพทหาร

เนื่องจากดินแดนซานไห้ต้องเผชิญหน้ากับการโจมตีจากทั้ง 3 ด้าน โหหยางโจวจึงวางแผนที่จะแยกกองทัพทหารทั้ง 3 ให้รับผิดชอบในแต่ละด้าน

ณ จุดนี้ โหหยางโจวมีแนวคิดใหญ่ในการสู้รบแบบเขตพื้นที่ "ทุกคน" โหหยางโจวมองไปที่ขุนพลระดับพระเจ้าทั้งสาม ที่อยู่ภายใต้เขา "เพื่อแก้ปัญหาสถานการณ์ในปัจจุบัน และสร้างเขตป้องกันสำหรับกองทัพในอนาคต พวกเราจำเป็นต้องสร้างระบบขึ้นมา โดยข้าตัดสินใจที่จะก่อตั้งเขตสงครามขึ้นมาในดินแดนซานไห้ เขตสงครามนี้ จะเป็นองค์กรการบัญชาการสูงสุด และมันจะกำหนดกลยุทธ์และทิศทางของสงครามด้วยตัวเอง เขตสงครามจะมีศูนย์บัญชาการ 1 แห่ง และมีผู้บัญชาการ 1 คน"

ขณะที่เขากล่าวมันออกมา ไปฉีและคนอื่นๆรู้สึกหึ่ง อย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อเทียบกับขุนพลแห่งกองทัพทหารแล้ว ผู้บัญชาการเขตสงครามมีอำนาจมากกว่า นอกจากนี้ เขายังจะรับผิดชอบงานบางส่วนของกรมกิจการทหารด้วย

โหหยางโจวตัดสินใจก่อตั้งเขตสงครามขึ้นมา เพราะเขาได้พิจารณาถึง การขยายดินแดนและกองทัพ รวมถึงสภาพแวดล้อมภายนอกที่ซับซ้อนมากขึ้นแล้ว กรมกิจการทหารไม่สามารถจะจัดการทุกอย่างได้

ดังนั้น เพื่อให้มั่นใจว่า แนวหน้าจะยังคงยืนหยัดและดำเนินแผนการต่อไปได้อย่างราบรื่น พวกเขาไม่สามารถปล่อยให้ระยะทางไกลก่อปัญหาได้ การก่อตั้งเขตสงครามจึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดแล้ว

นอกจากนี้แล้ว ศูนย์บัญชาการเขตสงคราม ยังทำหน้าที่คล้ายคลึงกับกรมกิจการทหารครึ่งหนึ่ง

Chapter 488 หานสินปะทะซีโหยว

ณ เมืองหู่หลง, ห้องโถงหลัก แสงแดดส่องเข้ามาในห้องโถง ปรากฏเป็นรอยเงายาว ภายในห้องโถง กำลังมีการประชุมทางทหารที่เกี่ยวกับชะตากรรมและอนาคตของดินแดนซานไห่

โอหยางโซวกำลังจะเริ่มใช้แผนการเขตสงครามของเขา เขาเงยหน้าขึ้น และกล่าวว่า "ขุนพลขุนปิน!"

"ท่านลอร์ด!" ขุนปินนั่งอยู่บนรถเข็นของเขา เขาดูเต็มไปด้วยพลัง และใบหน้าของเขาก็กลายเป็นสีแดงด้วยความรู้สึกตื่นเต้นและขอบคุณ ขุนปินไม่ได้คาดหวังว่าเขาจะเป็นขุนพลคนแรกที่ลอร์ดเลือก เปรียบเทียบกันแล้ว ไปฉินเป็นขุนพลที่รับใช้ลอร์ดมายาวนานมากที่สุด และมีประสบการณ์มากที่สุดในกองทัพ

โอหยางโซวมองไปที่ขุนพลผู้พิการแต่แข็งแกร่ง แล้วกล่าวว่า "ข้าตัดสินใจจะก่อตั้งเขตสงครามหลังหนานขึ้นมา โดยมีท่านเป็นผู้บัญชาการ เขตสงครามหลังหนานจะครอบคลุมทั้งมณฑลหลังหนาน และยังรวมถึงจังหวัดฉีฉางโจวด้วย"

"เขตสงครามหลังหนานจะประกอบไปด้วย กองทัพพยัคฆ์, กองพลทหารรักษาการณ์จังหวัดฉีฉางโจว, กองพลทหารรักษาการณ์จังหวัดเสฉวน, กองพลทหารรักษาการณ์จังหวัดเจียงหนาน รวมแล้วจะมีกำลังพลราว 120,000 นาย ในขณะเดียวกัน กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือเจียวโจวเองก็จะอยู่ภายใต้การบัญชาการของท่านด้วยเช่นกัน สำหรับกองเรือหยาชาน มันจะยังอยู่ภายใต้กรมกิจการทหาร"

การวางกองพลทหารรักษาการณ์ต่างๆไว้ภายใต้การบัญชาการของเขตสงคราม ได้เปลี่ยนโครงสร้างอำนาจของกองทัพไป ขณะที่จำนวนกองพลทหารรักษาการณ์เพิ่มขึ้น กรมกิจการทหารก็เริ่มจะล้นเหลือในการจัดการและควบคุมพวกเขา แล้วเหตุใด โอหยางโซวจะไม่วางพวกเขาไว้ภายใต้การบัญชาการของเขตสงครามแทนละ?

นอกเหนือจากกองพลทหารรักษาการณ์แล้ว กองเรือในพื้นที่ก็จะเข้าร่วมกับเขตสงครามด้วย ส่งผลให้เขตสงครามนี้ มีกองกำลังอยู่ทุกประเภท ดังนั้น มันจึงต้องใช้ผู้บัญชาการที่มีความสามารถอย่างมาก

ในดินแดน มีเพียงไผ่, ชุนปิน และห่านสินเท่านั้น ที่มีความสามารถเพียงพอ แน่นอนว่า
โอหยางโซวมีเหตุผลที่เลือกใช้ชุนปิน

ประการแรก ชุนปินเริ่มต้นที่ฉีฉางโจว และกองทัพพยัคฆ์ก็ตั้งอยู่ที่หลิงหนาน ดังนั้น ด้วยภูมิศาสตร์นี้
เขาจึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด

ประการที่สอง ความจำเป็นของสงคราม ไผ่ถูกเก็บไว้
เพราะเขาใช้ทหารในการปิดล้อมและการยึดดินแดนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สนามรบหลักของเขา คือ
การต่อสู้กับไฟด้วยไฟ มันเป็นสถานที่ที่แท้จริงของเขา พื้นที่ที่รุนแรงที่สุดของสนามรบ
เหมาะสมกับเทพสงครามกับไผ่มากที่สุด

ห่านสินเป็นเทพแห่งการใช้กองกำลัง และเขายังเป็นอีกตัวเลือกที่เหมาะสมสำหรับผู้บัญชาการเขตสงคราม
อย่างไรก็ตาม เขาเพิ่งจะเข้าร่วมกับดินแดนชานไห่เมื่อไม่นานมานี้
เขายังไม่ได้แสดงความสามารถของเขาออกมามากพอที่จะทำให้คนอื่นๆยอมรับได้ ดังนั้น
โอหยางโซวจึงเลือกชุนปิน

"ขอบคุณท่านลอร์ด!" ชุนปินกำหมัดแน่น ขณะที่เขากล่าวจบ เขารู้สึกได้ถึงภาระบนบ่าที่หนักอึ้ง
สำหรับเขตสงครามหลิงหนาน นอกเหนือจากการปกป้องฐานแล้ว หน้าที่หลักของพวกเขาก็คือ
การเผชิญหน้ากับนครรัฐหลิงหนาน รวมถึงนครรัฐเสี่ยงหนานที่อยู่ทางเหนือด้วย ทั้งหมดนี้
เป็นหน้าที่ของเขตสงครามหลิงหนาน นอกจากนี้แล้ว เมืองเจินไห่ยังตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว ไม่มีความช่วยเหลือใดๆ
มันจึงต้องเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา ด้วยหน้าที่เหล่านี้ กำลังพลเพียง 120,000 นาย
จึงดูเหมือนว่าย่างขาดแคลนอยู่มาก

"ศูนย์บัญชาการเขตสงครามจะตั้งอยู่ที่เมืองเทียนซวง โครงสร้างของมันจะเป็นไปตามกรมกิจการทหาร
โดยจะประกอบไปด้วย ฝ่ายข่าวกรอง, ฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหาร, ฝ่ายสงคราม และฝ่ายกฎหมายทหาร
สมาชิกในแต่ละฝ่าย จะมาจากกรมกิจการทหารตามโครงสร้างที่จำเป็น เมื่อถึงสิ้นปี
เหล่าศิษย์ที่จบการศึกษาใหม่จากสถานศึกษาทางทหาร จะมาเติมเต็มส่วนที่ยังขาดอยู่"

จากแผนการของโอหยางโซว นอกเหนือจากผู้บัญชาการแล้ว เขตสงครามยังจะต้องมีที่ปรึกษา
นำเสียดายที่ดินแดนมีเพียงเจ้ากั้วเท่านั้น ไม่มีที่ปรึกษาที่เหมาะสมคนอื่นๆอยู่เลย ยิ่งไปกว่านั้น

เจ้ากัวยังเป็นหัวหน้าฝ่ายสงคราม เขาจึงไม่สามารถออกมาช่วยได้ ด้วยเหตุนี้
พวกเขาจึงต้องละตำแหน่งที่ปรึกษาทางทหารของเขตสงครามหลังหนานเอาไว้อีก

การจัดตั้งกองบัญชาการเป็นองค์ประกอบหลัก ศูนย์บัญชาการที่มีเสถียรภาพ
จะสามารถควบคุมการเคลื่อนย้ายกองกำลังในช่วงสงครามได้

ในอนาคต ศูนย์บัญชาการจะควบคุมสนามรบหลังหนานทั้งหมดอย่างสมบูรณ์
ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนย้ายทรัพยากรทางทหาร, แผนการสงคราม และเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้อง
ศูนย์บัญชาการจะดำเนินการเองทุกอย่าง แนนอน ภารกิจทางทหารจะยังคงมีอำนาจเหนือเขตสงคราม
โอหยางโจวกำลังพยายามสร้างระบบที่มีประสิทธิภาพสูง
เขาไม่ต้องการให้เหล่าขุนพลมีอำนาจในการใช้กองกำลังด้วยตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฝ่ายกฎหมายทหาร
ข้าราชการที่ภารกิจทางทหารส่งไป พวกเขาจะมีอิสระในการทำงานของตัวเอง

“การป้องกันทางตะวันออก ต้องพึ่งท่านแล้ว!”

“ข้าจะไม่ทำให้ท่านลอร์ดผิดหวัง!”

ประโยคนี้เป็นคำสัญญาสูงสุดที่ข้าราชการพลเรือนและขุนพลแห่งดินแดนซานไห่จะกล่าวออกมา

โอหยางโจวพยักหน้า แล้วมองไปที่ไปฉีและหานสิน ที่ยังคงเจียบอยู่ “การป้องกันเพียงอย่างเดียว
ไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการ หลังจากแนวป้องกันทางตะวันออกมีเสถียรภาพแล้ว พวกเราจะแสดงพลังของเรา
โดยการเข้ายึดเมืองซีโหยว ต่อด้วยประเทศไท่ผิง” คำกล่าวของเขา แสดงให้เห็นถึงความหยิ่งผยอง

การแสดงออกของไปฉีและหานสิน ยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลง พวกเขาผ่านเรื่องต่างๆ
และเห็นสถานการณ์ต่างๆมามาก ไม่ว่าจะเป็นหงส์ฉวนหรือซีโหยว ไม่มีใครอยู่ในระดับเดียวกับพวกเขา
สุดท้ายแล้ว พวกเขาจะใช้ความแข็งแกร่งของพวกเขา แทนคำกล่าวที่ว่า
มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำให้ลายดินแดนซานไห่

จากนั้น โอหยางโจวก็มอบหน้าที่ให้กับไปฉีและหานสิน

“ขุนพลไปฉี!”

“ท่านลอร์ด!”

“ท่านจงนำกองพลทหารที่ 2 และ 4 รวมถึงกองพลทหารที่ 5 ที่เพิ่งจะถูกจัดตั้งขึ้นใหม่ แห่งกองทัพมังกร กลับไปยังจังหวัดเหลียนโจว และเข้าสู่ฐานที่มั่นมู่หลาน เพื่อเผชิญหน้ากับประเทศไท่ผิงที่อยู่ทางเหนือ งานนี้ คงต้องพึ่งท่านแล้ว”

เดิม ไปฉินเป็นผู้บัญชาการฐานที่มั่นมู่หลาน เขาจึงมีความคุ้นเคยกับฐานที่มั่นมู่หลานเป็นอย่างดีอยู่แล้ว ในตอนนี้ เขามีโอกาสได้กลับไปทำหน้าที่เก่าของเขาแล้ว

“ท่านลอร์ดอย่าได้กังวลเลย!”

โอหยางโซวพยักหน้าและกล่าวต่อ “ท่านขุนพล โปรดจำไว้ว่า ในการเผชิญหน้ากับประเทศไท่ผิง การป้องกันพวกเขาเป็นเพียงกลยุทธ์ชั่วคราวเท่านั้น ญวนแจสำคัญก็คือ พันธมิตรของพวกเรา ต้องทำให้แน่ใจว่าดินแดนสอดคลองจะปลอดภัย ดังนั้น เมื่อท่านกลับไปแล้ว ท่านจำเป็นต้องสร้างความร่วมมือระหว่างกองทัพทั้งสอง ถ้าจำเป็น ท่านสามารถส่งกองพลทหารของลั่วซีสินไปช่วยพวกเขาได้ จำไว้ว่า พวกเราไม่สามารถจะสูญเสียดินแดนสอดคลองได้”

ฐานที่มั่นมู่หลาน เป็นดั่งฐานที่มั่นเหล็กกล้า บนกำแพง มีเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรนับร้อย โอหยางโซวเชื่อว่า แม้ไปฉินจะมีกองกำลังเพียง 4 กองพลทหาร ทุกอย่างก็ยังคงปลอดภัย

แม้ว่าประเทศไท่ผิงจะส่งกำลังพลมามากขึ้น แต่ก็ต้องไม่ลืมว่า ภายในจังหวัดเหลียนโจว ยังมีกองพลทหารรักษาการณ์จังหวัดเหลียนโจว และกองพลทหารที่ 2 แห่งกองพลทหารป้องกันเมืองอีก กองพลทั้งสอง สามารถเข้าไปช่วยเหลือฐานที่มั่นได้ตลอดเวลา

โอหยางโซวไม่รู้ว่า สิ่งใดที่ทำให้พวกเขามั่นใจ ในการโจมตีฐานที่มั่นที่แข็งแกร่งที่สุดในประเทศจีนแห่งนี้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พวกเขาจะต้องสูญเสียอย่างหนักแน่นอน

ที่โอหยางโชวเป็นห่วงมากที่สุดก็คือ ดินแดนสอดคล้อง ด้วยเหตุนี้
โอหยางโชวจึงจัดให้แยกกองพลทหารของลัวชีสินเอาไว้ สำหรับเป็นโพลับพลา เพื่อช่วยพวกเขาในยามจำเป็น

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีความช่วยเหลือจากเขา การเผชิญหน้ากับกองกำลังถึง 200,000 นาย
ก็ยังคงทำให้ดินแดนสอดคล้องเป็นอันตรายอยู่ ยิ่งไม่จำเป็นต้องกล่าวอีกว่า
ลอร์ดคนอื่นๆในจังหวัดคุนหมิงอาจจะซ้ำเติมพวกเขา

เนื่องจากมีเวลาไม่มากนัก โอหยางโชวจึงไม่สามารถคิดแผนการอื่นๆได้ชั่วคราว
เนื่องจากดินแดนซานไห่ต้องเผชิญกับศัตรูจำนวนมาก และพวกเขามีกำลังพลจำกัด การส่งกองกำลังเสริมไป 1
กองพลทหาร จึงถือเป็นขีดจำกัดแล้วในตอนนี

ตอนนี้ โอหยางโชวหวังว่า ไป๋ฮั่วจะสามารถช่วยตัวเองได้ เจ้าแห่งหยุนหนานในชีตตี้แล้วของเขา
นี่เป็นเวลาที่ดีที่สุดที่เธอจะเปล่งประกายขึ้นมา

ไป๋ฉีพยักหน้าและไม่ได้กล่าวอะไรอีก เทพสงครามผู้นี้มักจะกล่าวเพียงเล็กน้อย แต่ขณะที่เขากระทำการบางสิ่ง
ทั่วทั้งโลกจะตกตะลึง

ระหว่างสงครามเจ้าฉิง แผนการเผาเมืองของเขา ทำให้สถานการณ์ทั้งหมดเปลี่ยนไปโดยสมบูรณ์
หลังจากเรื่องนั้น ฟานจงหยานและข้าราชการคนอื่นๆ แอบร้องเรียนกับโอหยางโชวว่า ไป๋ฉีทำผิด
เขาสังหารผู้บริสุทธิ์จำนวนมาก ไม่เพียงแต่ฟานจงหยานเท่านั้น
เมิ่งจื้อและสมาชิกปราชญ์ของจื้อทั้งหมดต่างก็ตำหนิไป๋ฉี อย่างไรก็ตาม
เนื่องจากโอหยางโชวไม่ได้อยู่ในเมืองซานไห่ พวกเขาจึงไม่มีใครให้ร้องเรียน

มุมมองต่อไป๋ฉีของเหล่าข้าราชการพลเรือนลดลงอย่างมาก 'เพศฆาตเลือดเย็น'
นี่เป็นชื่อเล่นที่เหล่าข้าราชการมอบให้กับเขา

มีข้อดีก็ย่อมมีข้อเสีย ในกองทัพ ศักดิ์ศรีของเขาทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ชื่อของเทพสงครามผู้นี้
แผ่กระจายออกไปอย่างกว้างขวาง

ไป๋ฉีไม่ได้สนใจการโต้แย้งและคำกล่าวจากภายนอกมากนัก

โอหยางโซารู้ตัวว่า ไปฉินมีวิถีชีวิตและความคิดเป็นของตัวเอง คนอื่นๆไม่สามารถจะสั่นคลอนเขาได้
วิถีชีวิตของเขาไม่ใช่วิถีชีวิตแห่งการสังหารที่โลกภายนอกเข้าใจผิดกัน การสังหารเป็นเพียงสิ่งที่มองเห็นเท่านั้น

การคำนวณของไปฉินทั้งหมดใช้สำหรับสงคราม เพื่อชัยชนะแล้ว ไม่ว่าวิธีใดก็สามารถใช้การได้
เขาเป็นเหมือนกับ AI, เหมือนกับเครื่องจักร โยนทุกความรู้สึกทั้งหมดออกไปจากสนามรบ
สิ่งที่ยังเหลืออยู่จึงมีเพียงเหตุผลเท่านั้น

นี่เป็นเหตุผลที่คนภายนอกคิดว่าเขาเป็นคนเย็นชา และหัวใจของเขาก็คงจะยิ่งเหินห่างไป บางคนล้อเลียนเขาว่า
โง่อย่างมีอารมณ์มากกว่าไปฉินเสียอีก

โอหยางโซ่ไม่เห็นด้วยกับคำกล่าวดังกล่าว อย่างน้อย ก็กับคนที่ใกล้ชิด ไปฉินยังมีอารมณ์และเขาก็ยังเป็นคนดี
ความเย็นชาของเขา คือ ความโดดเดี่ยวและอ้างว้าง มันเป็นสิ่งที่คนภายนอกไม่เข้าใจ ที่จุดสูงสุด
คุณจะต้องอยู่เพียงลำพัง

สุดท้ายแล้ว โอหยางโซ่ก็มองไปที่หานสิน การแสดงเล็กๆของเขาในระหว่างสงครามเจ้าฉิง
ได้แสดงให้เห็นถึงวิธีการใช้กองกำลังของเขา เขาสามารถคว้าโอกาสและลงมือได้อย่างยอดเยี่ยม ครั้งนี้
โอหยางโซ่จะมอบงานสำคัญให้กับเขา

"ขุนพลหานสิน ท่านจงนำกองทัพเสือดาว, กองพลทหารองครักษ์ และองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์
รวมถึงกองพลทหารของซีหวนซู่และกองพลทหารของชานจู ที่อยู่ชายแดนเทือกเขาซีหวนต้าชาน
เพื่อเอาชนะกองทัพซีโหยว"

โอหยางโซ่จำเป็นต้องป้องกันการเคลื่อนไหวของนครรัฐหลินหนานและประเทศไท่ผิง
แต่ในการเผชิญหน้ากับซีโหยว เขาต้องการปลดปล่อยความไม่พอใจทั้งหมดของเขาออกมา
เป้าหมายของเขาก็คือ การทำลายกองทัพซีโหยว แล้วครอบครองจังหวัดหวู่โจว
พวกเขาจะต้องทำลายซีโหยวเท่านั้น ถึงจะสามารถควบคุมสถานการณ์ทั้งหมดได้

ไม่อาจจินตนาการได้เลยว่า นี่จะกลายเป็นสงครามที่รุนแรงเพียงใด ทุกคนต้องเข้าใจว่า
ซีโหยวยังไม่ได้เปิดเผยไฟลับของเขาออกมา

Chapter 489 เมืองขนาดใหญ่ระดับ 2

ในการเผชิญหน้ากับสถานการณ์อันตรายดังกล่าว โอหยางโซวได้แบ่งกองทัพซานไห่เป็น 3 กองกำลังหลัก

ซุนปิ่นรับผิดชอบเขตสงครามหลิงหนาน เขาจะรับผิดชอบทางตะวันออก, ไปฉินจะย้ายไปยังฐานที่มั่นมู่หลาน และบัญชาการกองกำลังทางเหนือ ส่วนหานสินจะเป็นผู้นำกองกำลังขนาดใหญ่ ไปเผชิญหน้ากับซีโหยว

แผนการทั้งหมดเตรียมพร้อมแล้ว ต่อไป พวกเขาจะเคลื่อนย้ายกำลังพลและเตรียมความพร้อมสำหรับสงคราม สำหรับด้านโลจิสติกส์ทางทหาร มันได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ ก่อนที่ศัตรูจะเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว

หลังจากการประชุมสิ้นสุดลง เหล่าขุนพลก็ออกไปทำหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมายที่ ซุนปิ่นนำกองกำลังของเขา ย้ายไปอยู่ที่เมืองเทียนชวง เพื่อสร้างศูนย์บัญชาการเขตสงครามหลิงหนาน ในเวลาเดียวกัน เขาก็สร้างแนวป้องกันทางตะวันออก แม้ว่าหยวนผิงจะสงสัยดัง แต่โอหยางโซวเชื่อว่า เขาไม่กล้าที่จะออกมาโจมตีอย่างโจ่งแจ้ง เขาคงระรอช้า ขณะดินแดนซานไห่กำลังต่อสู้กับเมืองซีโหยว แต่น่าเสียดาย โอหยางโซวไม่ได้คิดจะให้โอกาสเขาทำเช่นนั้น

เขตสงครามหลิงหนานที่ซุนปิ่นเป็นผู้บัญชาการ ไม่ได้มีเพียงแค่การป้องกันเท่านั้น หากเป็นไปได้ พวกเขาสามารถเริ่มการโจมตีจัดหัดเจียวโจวได้

ไปฉินนำกองพันทหารองครักษ์ของเขา เทเลพอร์ตไปยังเมืองมู่หลานโดยตรง แล้วพวกเขาก็เดินทางต่อไปยังฐานที่มั่นมู่หลาน ส่วนกองทัพมังกร พวกเขาจะเดินทางกลับไปยังจังหวัดเหลียนโจวผ่านทางทะเล โอหยางโซวไม่สามารถแบกรับค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาลจากการเทเลพอร์ตได้

กองกำลังของประเทศไท่ผิงก็ยังคงรอคอยเสียบยงอยู่ การสู้รบที่แท้จริงจึงยังจะไม่เกิดขึ้นในเร็วนี้

ห่านสินนากองกำลังของเขาไปที่ชายแดนจังหวัดเจ้าฉิ่ง เพื่อจัดตั้งศูนย์บัญชาการแนวหน้าขึ้น
ตามคำแนะนำของโอหยางโซว มันจะดีที่สุด ที่จะไม่ปล่อยให้สงครามขยายเข้ามาภายในจังหวัดเจ้าฉิ่ง

แต่ละกองกำลังมีขุนพลระดับพระเจ้าเป็นผู้นำ โอหยางโซวจึงไม่ได้เป็นกังวลมากนัก
ด้วยการมีกรมกิจการทหารคอยช่วยเหลือ ทุกอย่างจะดำเนินไปอย่างราบรื่น

โดยใช้ประโยชน์จากช่วงเวลาพักนี้ โอหยางโซวทะเลพอร์ตกลับมายังเมืองซานไห่
เขากลับมาเพื่อจัดการการอัฟเกรตให้เสร็จสิ้น ก่อนหน้านี้ ในวันที่ 1 ของเดือนที่ 10
เมืองซานไห่มีประชากรถึงขีดจำกัดที่ 500,000 คนแล้ว อย่างไรก็ตาม เนื่องจากโอหยางโซวอยู่ที่จังหวัดเจ้าฉิ่ง
เรื่องดังกล่าวจึงถูกเลื่อนออกไป โดยใช้โอกาสนี้ เขาต้องการอัฟเกรตดินแดนให้เรียบร้อย

การกลับมาเมืองซานไห่ของโอหยางโซวไม่ได้แจ้งเตือนใคร เขาสนทนาสั้นๆกับชงเจีย
ก่อนจะเข้าไปที่ห้องโถงหลักตามลำพัง โอหยางโซวได้ดำเนินการขั้นตอนการอัฟเกรตมาแล้ว 9 ครั้ง
เขาจึงค่อนข้างมีความเข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้

เขาเพิ่งพบว่า "อัฟเกรตดินแดน" จากนั้น แสงสีขาวก็เปล่งออกมา ที่กลางห้องโถงหลัก
แผ่นหินสีทองค่อยๆผุดขึ้นมาจากพื้น โอหยางโซววางมือขวาลงบนแผ่นหินดินแดน จากนั้น
เสียงแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้น

"แจ้งเตือนระบบ : ตรวจสอบเงื่อนไขการอัฟเกรตดินแดนซานไห่"

"เงื่อนไขที่ 1 : ประชากรถึงขีดจำกัด 500,000 คน คุณผ่านข้อกำหนดแล้ว!"

500,000 คน ยังคงอยู่ห่างไกลจากจำนวนสูงสุดที่เมืองซานไห่สามารถรองรับได้ จากการวางแผน
ถ้าพวกเขาเปิดเมืองอย่างเต็มที่ พวกเขาสามารถรองรับประชากรได้มากกว่า 5,000,000 คน ผลก็คือ
ประชากรในปัจจุบัน มีเพียง 1 ใน 10 ของที่เมืองซานไห่รองรับได้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม
การก่อสร้างเมืองซานไห่ก็ยังคงไม่เสร็จสิ้น

"เงื่อนไขที่ 2 : สิ่งก่อสร้างพื้นฐานที่จำเป็นทั้งหมด ได้รับการดำเนินการแล้ว คุณผ่านข้อกำหนดแล้ว!"

ฝ่ายก่อสร้างได้ก่อสร้างเหิงเจิง, สถาบันจิตกรรม และศูนย์กระจายสินค้าแล้ว
เหิงเจิงถูกออกแบบและสร้างพร้อมกับกำแพงเมือง, สถาบันจิตกรรม ตั้งอยู่ภายในมหาวิทยาลัยสีหนาน
สุดท้ายก็คือ ศูนย์กระจายสินค้า มันตั้งอยู่ที่พื้นที่กลาง ใกล้กับท่าเทียบเรือของเมือง

“เงื่อนไขที่ 3 : ลอร์ดมีตำแหน่งอย่างน้อย มาร์ควิสชั้น 2 คุณผ่านข้อกำหนดแล้ว!”

จากทั่วทั้งประเทศจีน มีเพียงโอหยางโซวเท่านั้น ที่เป็นมาร์ควิสชั้น 1 สำหรับมาร์ควิสชั้น 2 มีอยู่เพียง 2 คน คือ
ไปฮัวและเฟิงฉิวฮวง ตี๋เฉินและคนอื่นๆยังคงห่างไกลจากพวกเธอ ในเวลานี้
ความได้เปรียบด้านตำแหน่งของโอหยางโซว เป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถจะเทียบเคียงได้

อย่างไรก็ตาม ในตำแหน่งดยุค มันจำเป็นต้องมีคะแนนการกุศลมาถึง 1,000,000 แต้ม เพื่อจะก้าวขึ้นไปได้
ซึ่งคิดเป็นเกือบ 5 เท่า ของตำแหน่งมาร์ควิสชั้น 1 นั่นก็หมายความว่า ที่คอขวดนี้
ทุกคนสามารถจะติดตามเข้ามาจนชิดด้านหลังของเขาได้ ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้น
โอหยางโซวจะไม่สามารถเลื่อนไปได้ในระยะเวลาอันสั้น

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ดินแดนซานไห่ผ่านเงื่อนไขทั้งหมดแล้ว
คุณต้องการจะอัปเกรดหรือไม่?”

“อัปเกรด!”

แสงสีทองเปล่งออกมาจากแผ่นหินสีทอง พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า และแผ่ขยายออกไปทั่วอาณาเขตของดินแดน
ก่อนจะค่อยๆจางหายไป

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ในการอัปเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 2
คุณหาสน์ของลอร์ดได้รับการอัปเกรดโดยอัตโนมัติ โปรดตรวจสอบด้วยตัวเอง!”

โอหยางโซวไม่ได้สนใจอะไรมากนัก เกี่ยวกับคุณหาสน์ของลอร์ด
คุณหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงในปัจจุบัน ได้เกินขนาดที่ระบบกำหนดเอาไว้แล้ว

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นนี้เยว่ห่วยี่ สำหรับการอัปเดตดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 2 หลังจากอัปเดต สามารถเพิ่มประตูเทเลพอร์ตได้อีก 1 แห่ง โปรดเลือกสถานที่ที่จะสร้าง?”

ใครจะรู้ว่า การอัปเดตเมืองขนาดใหญ่ จะมีผลประโยชน์ดังกล่าวด้วย? ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวมีความเข้าใจเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับเมืองขนาดใหญ่ เขาจึงไม่รู้ว่า มีเหตุการณ์เช่นนี้อยู่ด้วย

สำหรับเมืองขนาดยักษ์อย่างเมืองซานไห่ การมีประตูเทเลพอร์ตเพิ่มเข้ามา มันมีความหมายเป็นอย่างมาก เพราะประตูเทเลพอร์ตในปัจจุบัน ตั้งอยู่ภายในเขตเมืองหลวง

ดังนั้น สำหรับประชาชนทั่วไปที่ต้องการจะใช้มัน หลังจากพิจารณาด้านความปลอดภัยแล้ว มันจึงไม่สะดวกอย่างมาก เมื่อมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น เขตเมืองหลวงก็จะถูกปิดล็อก ซึ่งมันจะรวมถึงประตูเทเลพอร์ตที่อยู่ภายในด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม อิทธิพลของเมืองซานไห่ในประเทศจีนนั้นสูงเกินไป ไม่ว่าจะเป็นเหล่านักวิชาการ, พ่อค้า หรือผู้มีความสามารถพิเศษ ทุกคนต้องการจะมาที่นี่ กองพลทหารองครักษ์จึงมีช่วงเวลาที่ยากลำบากในการเฝ้าระวังเขตเมืองหลวง

ตอนนี้ เขาได้รับโอกาสที่ดี การสร้างประตูเทเลพอร์ตแห่งใหม่ จะทำให้ทุกอย่างแตกต่างออกไป ต่อจากนี้ จะมีเพียงข้าราชการ, เจ้าหน้าที่ทหาร และประชาชนที่ถูกเชิญเท่านั้น ที่จะสามารถใช้ประตูเทเลพอร์ตในเขตเมืองหลวงได้

ประตูเทเลพอร์ตที่เพิ่มมาใหม่ จะปล่อยให้คนทั่วไปใช้ ด้วยวิธีนี้ เขาจะสามารถขจัดปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นได้ และกองพลทหารองครักษ์ก็จะผ่อนคลายได้มากขึ้นด้วย

โอหยางโซวคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ และตัดสินใจสร้างประตูเทเลพอร์ตแห่งที่ 2 ขึ้น ที่พื้นที่เหนือของเมือง ประการแรก พื้นที่เหนือเป็นประตูสู่เมืองและเป็นพื้นที่อยู่อาศัย มันจึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมมาก, ประการที่สอง พื้นที่กลางตั้งอยู่ด้านล่างของพื้นที่เหนือ มันจึงง่ายต่อการเดินทางไปยังพื้นที่อื่นๆ

ประการสุดท้าย กองพลทหารป้องกันเมือง อยู่ชนาบข้างพื้นที่เหนือ ดังนั้น ถ้ามีคนกล้าเล่นตลกกับประตูเทเลพอร์ตจริงๆ กำลังทหารที่อยู่ใกล้เคียงก็จะสามารถเข้ามาจัดการได้อย่างรวดเร็ว

อย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อประตูเทเลพอร์ตแห่งใหม่ถูกสร้างขึ้น
องค์กรข้อสรพิษหิมพ์และองค์กรกษานไให้ก็จะให้ความสำคัญกับมัน
พวกเขาจะจัดให้สมาชิกคอยตรวจสอบมันอยู่เสมอ

หลังจากที่เลือกสถานที่แล้ว เสียงแฉ่งเตือนจากระบบก็ดังขึ้น

"แฉ่งเตือนระบบ : ตำแหน่งประตูเทเลพอร์ตถูกเลือกแล้ว ประตูเทเลพอร์ตถูกสร้างขึ้นโดยอัตโนมัติ
โปรดตรวจสอบด้วยตัวเอง!"

"แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นนี้เยว่ห่วยี่ สำหรับการอัปเดตดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 2
หลังจากอัปเดต ลอร์ดสามารถเปลี่ยนแปลงภูมิประเทศของพื้นที่ได้เล็กน้อย
ระบบจะเป็นผู้ตัดสินระดับการเปลี่ยนแปลง, คำแนะนำ : การเปลี่ยนแปลงภูมิประเทศ
เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีอยู่เดิม ผู้เล่นไม่สามารถเลือกที่จะเปลี่ยนชนิดของแผ่นดินได้
ผู้เล่นสามารถเลือกการเปลี่ยนแปลงต่างๆได้ เช่น การขยายแม่น้ำ และการยกภูเขาให้สูงขึ้น!"

ดวงตาของโอหยางโซวเปล่งประกาย สิ่งนี้น่าสนใจเป็นอย่างมาก

การทำเช่นนี้ของโกอา คงจะเป็นการเรียงลำดับการชดเชยในกับผู้เล่น ขณะที่เลือกสถานที่สร้างหมู่บ้าน
พวกเขาจะพิจารณาเพียง 2 จุดเท่านั้น ในด้านภูมิประเทศ แน่นอนว่าทุกคนคงจะเสียใจ ตัวอย่างเช่นโอหยางโซว
ความเสียใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเขาก็คือ แอ่งเหลียนโจวซึ่งตัวเองจากโลกภายนอก มันมีเส้นทางผ่านหุบเขา เพียง
2 เส้นทางเท่านั้น แม้จะเคยเป็นข้อดี แต่ตอนนี้ มันกลับกลายเป็นข้อเสียไปแล้ว

โอหยางโซวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงด้านเงินหนาน หรือหุบเขาที่ฐานที่มั่นมุหลานตั้งอยู่ได้ ไม่อย่างนั้น
ฐานที่มั่นก็จะกลายเป็นไร่ประโยชน์ แล้วกองทัพของประเทศไท่ผิงก็จะสามารถเดินทัพเข้ามาได้ง่ายๆ

โอหยางโซวคงจะไม่ฆ่าตัวตายอย่างแน่นอน ดังนั้น เขาจึงเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงหุบเขาแม่น้ำทางใต้ เขาหวังว่า
การเปลี่ยนแปลงนี้ จะช่วยให้เรือขนาดใหญ่ สามารถเข้ามาเทียบท่าที่ท่าเทียบเรือเมืองซานไห่ได้โดยตรง

"ขยายแม่น้ำมิตรภาพ, แม่น้ำนิวชุย รวมถึงหุบเขาที่แม่น้ำทั้งสองสายมาบรรจบกันด้วย"

“แจ้งเตือนระบบ : ยืนยันการเปลี่ยนแปลง ขยายแม่น้ำให้กว้างขึ้นและลึกขึ้นตลอดเส้นทางน้ำ”

“แจ้งเตือนระบบ : การเปลี่ยนแปลงเสร็จสิ้นแล้ว ขยายแม่น้ำทั้งสองสาย จนมีความกว้าง 100 เมตร, ขยายหุบเขาที่แม่น้ำทั้งสองมาบรรจบกัน จนมีความกว้าง 200 เมตร ความลึกของแม่น้ำเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก!”

สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ แม่น้ำทั้งสองสาย ถูกขยายให้กว้างกว่าขนาดเดิมมากกว่า 2 เท่า ประชาชนที่อยู่ฝั่งแม่น้ำ ไม่ได้รู้สึกใดๆ เหมือนกับเวลาถูกหยุดนิ่งเอาไว้ แล้วแม่น้ำก็ขยายออกอย่างฉับพลัน เมื่อเห็นฉากดังกล่าว ผู้คนก็คุกเข่าลงกับพื้น แล้วสวดภาวนาในกับสวรรค์ ในความคิดของพวกเขา เทพแห่งสายน้ำ กำลังใช้พลังอำนาจออกมา

ณ จุดนี้เอง แม่น้ำนิวซุยและแม่น้ำมิตรภาพ จึงมีเทพแห่งสายน้ำให้ผู้คนเคารพบูชา ผู้คนได้สร้างวัดของเทพแห่งสายน้ำไว้ที่ริมทั้งสองฝั่งของแม่น้ำ และสวดภาวนาให้กับพวกเขาอย่างสม่ำเสมอ

หลังจากที่แม่น้ำกว้างและลึกขึ้นแล้ว เรือขนาดใหญ่อย่างเรือเทอร์โบ ก็สามารถที่จะเข้ามาได้ ด้วยเหตุนี้ เรือพ่อค้าขนาดใหญ่ จึงไม่จำเป็นต้องขนถ่ายสินค้าที่ท่าเรือเปย์ให้อีกต่อไป มันทำให้การขนส่งทางเรือและการค้าทางทะเลกลายเป็นเรื่องสะดวกสบายสำหรับเมืองซานไห่

แน่นอนว่า การป้องกันเมืองก็จะเผชิญกับความท้าทายที่มากขึ้นด้วยเช่นกัน เพราะถ้าเรือเทอร์โบสามารถเข้ามาได้ เรือโจรสลัดก็สามารถเข้ามาได้เช่นกัน กองเรืออ่าวเปย์ไ้จะยังมีความสำคัญมากขึ้น

แน่นอนว่า โอลิมเปียสที่เสี่ยง สำหรับเมืองซานไห่ที่จะกลายเป็นเมืองหลวง มันไม่สามารถจะขังตัวเองได้ เมืองหลวงในอนาคต จะต้องมึลักษณะที่คล้ายๆกันนี้ มันไม่ควรจะมีอคติแบบเด็กๆ

ณ จุดนี้ การอัพเกรดดินแดนได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว ประกาศจากระบบจึงดังขึ้น

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นนี้เยว่หู่ยี่ สำหรับการเป็นลอร์ดคนแรกของประเทศสิน ที่อัพเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 2, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 4,400 แต้ม!”

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นนี้เยว่ห่วยี่ สำหรับการเป็นลอร์ดคนแรกของประเทศจีน
ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 2, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 4,400 แต้ม!”

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นนี้เยว่ห่วยี่ สำหรับการเป็นลอร์ดคนแรกของประเทศจีน
ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 2, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 4,400 แต้ม!”

การอัฟเกรดของดินแดนซานไห่ ไม่ได้ก่อให้เกิดความวุ่นวายใดๆในเวลานี้ เพราะทั่วทั้งประเทศจีน
เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวายอยู่แล้ว เหล่าลอร์ดต่างก็ให้ความสนใจกับสนามรบที่เกิดขึ้น

Chapter 490 การวางแผนสำหรับอุตสาหกรรมเหล็กกล้า

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 9

ณ เมืองซานไห่, คุณหาสน์ขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง

แม้ว่าการอัฟเกรดของดินแดนซานไห่จะเสียบสงบและไม่ก่อให้เกิดคลื่นใดๆในโลกภายนอก
แต่สำหรับเมืองซานไห่แล้ว มันเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ ไม่ใช่เพราะสาเหตุอื่นใด
แต่มันเป็นเพราะการเพิ่มขึ้นของประตูเทเลพอร์ตและการขยายแม่น้ำให้กว้างขึ้น
เหล่านี้จะส่งผลกระทบอย่างมากต่อการพัฒนาของเมืองในอนาคต ใครจะรู้ว่า
โกอาเตรียมสิ่งที่น่าสนใจอะไรไว้ในการอัฟเกรดครั้งต่อไป

ภายในห้องโถงหลัก แผ่นหินดินแดนค่อยๆจมลงไปในพื้นอีกครั้ง
โอหยางโซวโซ่โอกาสนั้นตรวจสอบสถานะของดินแดน

ดินแดน : รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง

ลอร์ด : ขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง, ลอร์ดแห่งเหลียนโจว ฉีเยว่ห่วยี่ (มาควิสชั้น 1)

ฉายาหลัก : เมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลก (ชื่อเสียงของดินแดนเพิ่มขึ้น 50%)

ฉายารอง : บ้านแห่งศิลปะการต่อสู้, แผ่นดินแห่งปรัชญา, แผ่นดินมงคลแห่งช่างฝีมือ

เขตปกครอง : เมืองซานไห่ (เมืองขนาดใหญ่ระดับ 2)

ประชากรในดินแดน : 500,000/1,000,000

อัตราการอพยพเข้า : $500 \times (1 + 50\%) = 750$ คน/วัน

อัตราการอพยพเข้าที่แท้จริง : $750 + 700 + 700 = 2150$ คน/วัน

พื้นที่ของดินแดน : 800,000 ตารางกิโลเมตร

ลักษณะของดินแดน : ดึงดูดผู้คนมาตั้งถิ่นฐาน เพิ่มขึ้น 50%, ดึงดูดผู้มีความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 25%, ผลผลิตทางการเกษตรเพิ่มขึ้น 50%, กำลังการผลิตของผู้อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น 25%, ประสิทธิภาพทหารเพิ่มขึ้น 20%, การพัฒนาความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 10%

ดัชนีการเมือง : 80/100 (ตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพการบริหาร และขวัญกำลังใจในการทำงานของประชาชน)

ดัชนีเศรษฐกิจ : 85/100 (ตัวบ่งชี้ความมั่งคั่งทางการค้า และความสามารถในการจ่ายภาษี)

ดัชนีวัฒนธรรม : 88/100 (ตัวบ่งชี้ระดับการศึกษา และคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัย)

ดัชนีเทคโนโลยี : 50/100 (ตัวบ่งชี้ระดับเทคโนโลยีและต้นไม้เทคโนโลยี)

ทหาร : 78/100 (ตัวบ่งชี้กำลังทหาร และความมั่นคง)

พื้นที่ในเครือ : จังหวัดเหลียนโจว, จังหวัดเลียวโจว, จังหวัดฉีโจว, จังหวัดเจ้านิง, เมืองเจิ้นหนาน

สถาบันการเงิน : ธนาคารสี่สมุทร

สถานศึกษา : มหาวิทยาลัยสีหนาน(ผู้อำนวยการ เจียงซาง), สถานศึกษาทางทหาร(ผู้อำนวยการ ชุนหวู่)

ปรัชญา : ปรัชญาทางทหาร, ปรัชญากฎหมาย, ปรัชญาการเกษตร, ปรัชญาการทูต, ปรัชญาม่อจื๊อ

หอการค้าของดินแดน : หอการค้าขุ่ย, หอการค้าซ่ง, บริษัทการค้าไป

ผลิตภัณฑ์พิเศษในดินแดน : เหล้าสามดอกไม้เหลียนโจว, ผ้าไหมหลากสี, ชาขาว

สิ่งก่อสร้างขั้นพิเศษ : หอเก็บหนังสือ

สิ่งก่อสร้างขั้นซ่อนเร้น : วัดหม่าโจ้ว, อาคารรับสมัครงาน, วัดจักรพรรดิเหลือง

สิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดใหญ่ระดับ 2 :

สถาบันกู่ฉิน : สถานที่สำหรับดูแลกู่ฉิน นอกเหนือจากการวิจัยเพลงแล้ว

มันยังฝึกอบรมผู้ฝึกสอนและเหล่าศิษย์ด้วย

เงื่อนไขการก่อสร้าง : แบบแปลนสถาบันกุนิน, ไม้ 20,000 หน่วย, อิฐ 20,000 หน่วย, หิน 10,000 หน่วย,
ระยะเวลาในการก่อสร้าง : 20 วัน (หมายเหตุ : ก่อสร้างแล้ว)

ตลาดค้าส่ง : ตลาดสำหรับผู้ขาย ขายส่งสินค้าหรือบริการของรัฐบาล

เงื่อนไขการก่อสร้าง : สินค้าและช่องทางการค้าส่ง, ไม้ 30,000 หน่วย, อิฐ 50,000 หน่วย, หิน 30,000 หน่วย,
ระยะเวลาในการก่อสร้าง : 20

อินเทอร์เน็ตของเมืองขนาดใหญ่ระดับ 2 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก
การเปลี่ยนแปลงที่น่าตกใจมากที่สุดก็คือ การเพิ่มเข้ามาของดัชนีเทคโนโลยี
นี้แสดงให้เห็นถึงความคืบหน้าขั้นต่อไปของเกมส์ มาตรฐานเทคโนโลยี จะมีความสำคัญมากขึ้น
ดัชนีเทคโนโลยีของดินแดนซานไห่อยู่ที่ 50 จุด มันยังห่างไกลจากดัชนีอื่นๆอีกมาก

สำหรับขั้นต่อไป โอหยางโซเตรียมจะลงทุนกับการวิจัยเทคโนโลยีเป็นหลัก

ในเดือนที่ 9 แม้ว่าเขาจะไม่ได้อยู่เมืองซานไห่ กรมการเงินก็ยังคงส่งรายงานทางการเงินมาให้เขาอ่าน
เมื่อเทียบกับเดือนก่อนหน้า ผลกำไรรวมของดินแดนเพิ่มขึ้นอีกครั้ง และมันพุ่งทะลุ 200,000 เหรียญทองไปแล้ว
แน่นอนว่า พวกเขายังไม่ได้หักค่าใช้จ่ายสำหรับการฟื้นฟูจังหวัดเจ้าฉิง
รวมถึงค่าใช้จ่ายทางทหารที่ขยายเพิ่มด้วย

หลังจากหักค่าใช้จ่ายปริมาณมหาศาลเหล่านั้นแล้ว ผลกำไรรวมคงเหลืออยู่ประมาณ 100,000 เหรียญทอง
สำหรับวิธีการใช้เงินก้อนนี้ โอหยางโซคิดไว้คร่าวๆแล้ว ไม่นานจากนี้
เขาจะเรียกขลุ่ยหึงหยามาพูดคุยเกี่ยวกับมัน

นอกเหนือจากดัชนีของดินแดนแล้ว ส่วนอื่นๆมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย เมื่อเทียบกับเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1
ขีดจำกัดประชากรสูงสุดเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า
เมืองสาขาอย่างเมืองมิตรภาพและเมืองฉิวซู่ได้อัพเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่แล้ว ดังนั้น
อัตราการอพยพรวมของเมืองซานไห่จึงเป็น 2150 คน/วัน

ด้วยความเร็วปกติ พวกเขาจะใช้เวลาราว 200-300 วัน ในการไปถึงขีดจำกัดประชากร
ถ้าพิจารณาที่ประชาชนทั่วไปจากเมืองหลวงย้ายเข้ามาด้วยแล้ว เวลาที่จะลดสั้นลงอีก โอหยางโซคาดการณ์ว่า
ในเดือนที่ 5-6 ของปีที่ 3 เมืองซานไห่จะสามารถอัพเกรดได้อีกครั้ง

เดิม โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังอะไรกับการอัปเดตในครั้งนี้มากนัก เพราะรางวัลคะแนนการกุศลเพียง 4,400 แต้ม ไม่ได้น่าสนใจอะไรสำหรับเขาเลย

มันยังไม่ได้เป็นการยืนยันว่า ดินแดนซานไห่จะยังคงอยู่ในตำแหน่งอันดับหนึ่งของโลก หากต้องการจะยืนยัน มันจะต้องผ่านการต่อสู้แข่งขันจนเลื่อนเป็นเมืองหลวงแห่งแรกของโลกในอนาคตให้ได้ ซึ่งมันจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วก็อีก 2 ปีข้างหน้า

โอหยางโซวจำได้ว่า ในชีวิตที่แล้วของเขา แม้ว่าจะผ่านไปแล้ว 5 ปี ก็ยังคงไม่มียุคปรากฏขึ้นในเกมส์ ใครจะรู้ว่า เขาจะทำลายสถิตินั้นได้หรือไม่

หลังจากอัปเดตแล้ว โอหยางโซวก็ตระหนักว่า ไกอ่าให้รางวัลมากมาย มันทำให้เขามีความกระตือรือร้นที่จะอัปเดตดินแดนในครั้งต่อไปมากขึ้น

นอกเหนือจากขีดจำกัดประชากร ขนาดของดินแดนก็เปลี่ยนไป และสิ่งอื่นๆอย่างปรัชญา ก็ปรากฏขึ้นมาด้วย

นอกจากนี้ ดินแดนยังมีสิ่งก่อสร้างใหญ่ แต่สิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดใหญ่ระดับ กลับมีเพียง 2 ประเภทเท่านั้น ในด้านสถานบันกุงฉิง คงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงมากนัก พวกเขาจับซีเหวินที่เป็นปรมาจารย์นักดนตรีได้ในระหว่างสงครามเลยโจว หลังจาก สงครามสิ้นสุดลงไม่ถึงครึ่งเดือน พวกเขา ก็ได้สร้างสถานบันกุงฉิงขึ้นในมหาวิทยาลัยสีหนาน

ส่วนที่ยากก็คือ ตลาดการค้า สิ่งก่อสร้างนี้ไม่มีความต้องการในการใช้แบบแปลน แต่พวกเขาจำเป็นต้องตอบสนองความต้องการอื่นของมัน

ประการแรก เนื่องจากเป็นตลาดค้าส่ง มันจึงควรมีสินค้าที่เหมาะสม เฉพาะสินค้าที่แพร่หลายและมีเป็นจำนวนมากเช่น ข้าว, เหล้า และเครื่องหนังเท่านั้น ที่จะนำมาขายที่นี่ได้

ประการที่สอง พวกเขาจำเป็นต้องสร้างช่องทางการค้าที่สมบูรณ์แบบขึ้นมา ในการขายสินค้าตามปกติ พ่อค้าหรือหอการค้าจะซื้อสินค้าโดยตรงจากแหล่งผลิตต่างๆของประชาชน ถ้าพวกเขาสร้างตลาดค้าส่งขึ้นมา มันก็มีความหมายว่า พวกเขาได้เพิ่ม 1-2 วิธีทำการค้าเข้ามา

เหล่าพ่อค้าไม่จำเป็นต้องวิ่งพล่านไปทั่ว เพื่อซื้อสินค้าอีก

โดยผู้ขายในท้องถิ่นจะนำสินค้ามาขายในตลาดค้าส่งแทน พ่อค้าคนกลางจะได้รับกำไรเล็กน้อย ขณะที่หอการค้าจะประหยัดเวลาและกำลังคนของพวกเขาได้ ทั้ง 2 ฝ่าย จะจบลงด้วยความสุข เมื่อจัดการความต้องการทั้งสองได้แล้ว พวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องการสร้างตลาดค้าส่งอีก

อย่างไรก็ตาม สำหรับความต้องการทั้งสอง ดินแดนยังต้องปรับปรุงอีกมาก ดังนั้น มันจึงต้องรออีกซักพักหนึ่ง ก่อนที่พวกเขาจะสร้างตลาดค้าส่งขึ้นมาได้

หลังจากที่ตรวจสอบสถานะแล้ว โอหยางโซวก็ออกจากห้องโถงหลักไป และกลับไปห้องอ่านหนังสือของเขา เนื่องจากเขายังคงพอมีเวลาอยู่บ้าง เขาจึงตัดสินใจจัดการเรื่องต่างๆ ก่อนที่จะกลับไปยังเมืองหวู่หลง

ขณะที่หลิงโมเดินเข้าไปในคฤหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง ความสงสัยก็เต็มอยู่ในหัวใจของเขา

มองไปที่น้องชายร่วมสาบาน หลิงโมรู้สึกเคียดแค้นอยู่ในใจ เขาไม่ได้คาดหวังว่า โอหยางโซวที่ดูอ่อนน้อมในโลกจริง จะเป็นคนที่น่าอัศจรรย์อย่างมากในเกมส์

หลิงโมใช้เวลาไปกับการวิจัยปืนและปืนใหญ่ตลอดเวลา เขาจึงไม่ได้สนใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายนอกมากนัก อย่างไรก็ตาม ประกาศจากระบบที่ดั่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง ก็ได้แจ้งเตือนเขาว่า ดินแดนซานไห่ยังคงพัฒนาอย่างบ้าคลั่ง ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่ต้องการที่จะล่าหลัง

ในด้านของการวิจัยปืน ขณะที่เขาร่วมมือกับแมกนัส พวกเขา กำลังมีความคืบหน้าบางอย่างที่สำคัญ หลิงโมสงสัยว่า ที่เขาเรียกไปพบ จะเป็นเพราะสาเหตุนั้นหรือไม่

ขณะที่หลิงโมพลิกประตูเข้าไปในห้องอ่านหนังสือ โอหยางโซวกำลังพูดคุยเรื่องบางอย่างกับชู่หยิงหยูอยู่ ขณะที่โอหยางโซวกล่าว ชู่หยิงหยูตั้งใจฟังและจดบันทึกมันอย่างจริงจัง

“ฝ่ายอุตสาหกรรมต้องวางแผนเรื่องการต่อเรือให้ดี วัตถุประสงค์จะต้องสร้างตามมาตรฐานนี้ โดยมันจะถูกสร้างเพิ่มขึ้นอีก 3 แห่ง แห่งแรกจะถูกสร้างที่เมืองเจิ้นไห่ ซึ่งสามารถสร้างเป็นเรือต่อเรือขนาดใหญ่ได้

และเมืองหยานลั่วก็ด้วยเช่นกัน อีกแห่งจะถูกสร้างขึ้นที่จังหวัดฉงโจว ในอนาคต
ไม่ว่าจะเป็นเรือพ้อค้าหรือเรือรบ ความต้องการจะเพิ่มขึ้นอย่างมาก”

“ข้าเข้าใจแล้ว!”

“แม้ว่าการขยายกองทัพจะใช้เงินเป็นจำนวนมาก แต่มันก็มีวิธีชดเชยอยู่ ติดต่อเจ้ากรรมตุ
แล้วรวบรวมอาวุธและอุปกรณ์ทั้งหมดที่โละออกจากกองทัพ รวมถึงที่ได้รับมาจากในสนามรบ จากนั้น
ส่งพวกมันไปขายที่เมืองหยานซาน ด้วยวิธีนี้ พวกเรายังสามารถประหยัดค่าภาษีการขายได้อีกด้วย
ข้าคาดการณ์ว่า อาวุธและอุปกรณ์ทั้งหมดเหล่านี้ คงจะขายได้ไม่น้อยไปกว่า 300,000 เหรียญทอง
เมืองหยานซานในปัจจุบันเต็มไปด้วยผู้เล่นนักผจญภัย
และพวกเขาก็มีความต้องการอาวุธและอุปกรณ์ดังกล่าวสูงมาก”

เมื่อชู่หยิงหยูได้ยื่นแผนการของเขา ดวงตาของเธอก็เปล่งประกายขึ้น ดูเหมือนว่าตอนนี้
เธอกำลังคิดถึงผลกำไรจำนวนมหาศาล

“แน่นอนว่า สำหรับอุตสาหกรรมทางทหาร พวกเราจำเป็นต้องเพิ่มการสนับสนุนเข้าไปด้วย
ข้าจะให้สถานีข่าวกรองในเมืองหลวงต่างๆ ทำงานร่วมกับกรมการเงิน เพิ่มเริ่มต้นการรับสมัครครั้งใหญ่
เสนอค่าตอบแทนสูงและสวัสดิการที่ดี เพื่อดึงดูดช่างตีเหล็กและช่างตัดเย็บเข้ามาทำงานในดินแดนซานไห่
นอกจากนี้ โรงผลิตทางทหารในจังหวัดต่างๆเอง ก็ต้องได้รับการสนับสนุนเช่นกัน”

อุตสาหกรรมทางทหาร เป็นคนงานหลักสำหรับการขยายกองทัพครั้งนี้ หากปราศจากช่างฝีมือจำนวนมาก
ดินแดนซานไห่จะสามารถผลิตอาวุธและอุปกรณ์จำนวนมากให้แก่ทหารของพวกเขาได้อย่างไร?
ทำไมพวกเขาไม่ขายอาวุธและอุปกรณ์ที่โละทิ้งไป แล้วนำเงินไปเพิ่มการสนับสนุนอุตสาหกรรมทางทหาร?
ผลที่ตามมาคือ ช่างฝีมือในโรงผลิตทางทหารต่างๆ ได้รับการปฏิบัติที่ดีที่สุด

ในระหว่างการวางแผนเมืองซานไห่ พวกเขาได้ตั้งชื่อพื้นที่ใต้ว่า เป็นพื้นที่ทางทหารโดยตรง
นอกเหนือจากการตอบสนองความต้องการการขยายของโรงผลิตทางทหารแล้ว
พวกเขายังให้มีผลประโยชน์ต่างๆต่อเหล่าช่างฝีมือในโรงผลิตทางทหารด้วย
โดยเมืองซานไห่จะรับผิดชอบการก่อสร้างบ้านสำหรับพวกเขา
ช่างฝีมือที่ทำงานในโรงผลิตทางทหารจะได้รับที่อยู่อาศัยฟรี เพียงแค่ผลประโยชน์นี้
มันก็ทำให้คนรอบข้างอิจฉาพวกเขาเป็นอย่างมากแล้ว

Chapter 491 การซื้อถ่านหินอย่างบ้าคลั่ง

“พี่ชายหลิวโม!” โอหยางโซวเงยหน้าขึ้น และเห็นหลิวโมยืนอยู่ที่ประตู

“เชิญเข้ามาก่อน!” โอหยางโซวยื่นขึ้น และพาหลิวโมไปนั่งบนที่นั่ง แม้ว่าผู้เชี่ยวชาญอาวุธร้อนผู้นี้จะถ่อมตัวเป็นอย่างมาก แต่ในอนาคต เขาจะทำหน้าที่เป็นแกนหลักในด้านเทคโนโลยีของดินแดน

“ที่ข้าเชิญพี่ชายมาในครั้งนี้ ก็เพื่อปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องการสร้างโรงงานเหล็กกล้า”

โอหยางโซวไม่ได้สนใจมารยาทใดๆ กับหลิวโม เขาเข้าหัวข้อหลักในทันที

“ท่านลอร์ด ท่านต้องการจะสร้างโรงงานเหล็กกล้าเพิ่มอีกแห่งหรือ?” หลิวโมยังคงสงบ

นักวิจัยเทคโนโลยีส่วนใหญ่มักจะเป็นเช่นนี้ เขากล่าวต่อว่า “พวกเราทำความเข้าใจเทคโนโลยีในขั้นแรกได้แล้วตอนนี้ จึงสามารถที่จะขยายเพิ่มได้แล้ว”

“ไม่” โอหยางโซวส่ายหัว แล้วกล่าวว่า “ไม่ใช่เพียงแค่ 1 แห่ง แต่เป็น 10 แห่ง”

“10 แห่ง?” คำกล่าวของโอหยางโซวทำให้เขาประหลาดใจ อย่างช่วยไม่ได้

เขาลุกขึ้นจากที่นั่งของเขาอย่างฉับพลัน แม้แต่ชุดหยิกหยูที่นุ่งอยู่ข้างๆ ก็ตาเบิกกว้างอย่างไม่อยากจะเชื่อ เธอมองไปที่โอหยางโซว และสงสัยว่าเขาบ้าไปแล้วหรือไม่

“สำหรับการใช้เหล็กกล้าในปัจจุบันของดินแดน แม้มันจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ 10 แห่ง

ไม่ดูเกินจริงไปหน่อยหรือ” หลิวโมมองไปที่โอหยางโซว และเตือนเขาว่า “ไม่ควรจะขยายมันเหมือนคนตาบอด

โอหยางโซวหัวเราะออกมาเบาๆ ขณะที่เขาโบกมือเพื่อให้หลิวโมสงบลง เขายิ้มและกล่าวว่า

“ให้ข้ากล่าวให้จบก่อน การสร้างโรงงานเหล็กกล้า 10 แห่งในครั้งเดียวนั้น ไม่ใช่การตัดสินใจด้วยอารมณ์ชั่ววูบ แต่มันเป็นสิ่งที่ข้าวางแผนไว้นานแล้ว”

แน่นอนว่า โอหยางโซวมีความคิดอยู่ในหัวของเขา เกี่ยวกับความต้องการของดินแดน
เหตุผลที่เขาต้องการสร้างโรงงานเหล็กกล้าเพิ่มขึ้นอีก 10 แห่ง
เกี่ยวข้องกับการอัปเดตของระบบที่จะเกิดขึ้นในครั้งต่อไป

ในระหว่างการอัปเดตครั้งที่ 3 ไกอากะยกเลิกส่วนการซื้อขายในตลาดโดยสิ้นเชิง ซึ่งมันก็หมายความว่า
ผู้เล่นจะไม่สามารถขนย้ายสินค้าใดๆในเกมส์ ผ่านระบบได้อีกต่อไป
สินค้าทั้งหมดจะต้องขนย้ายผ่านรีเลย์หรือทะเล

โรงงานเหล็กกล้าต้องการอะไรมากที่สุด? แร่เหล็กและถ่านหิน! ทรัพยากรทั้งสองนี้
เป็นสิ่งที่ดินแดนซานไห่ขาดแคลนอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ่านหิน มันไม่มีอยู่ในดินแดนเลย
สำหรับแหล่งทรัพยากรเฉพาะนี้ พวกเขาต้องซื้อมาจากดินแดนหงส์สาบสูญเท่านั้น

เมื่อส่วนการซื้อขายถูกยกเลิกไป
มันจะกลายเป็นหายนะสำหรับการขนส่งถ่านหินจากดินแดนหงส์สาบสูญมายังดินแดนซานไห่ อย่างน้อยที่สุด
พวกเขาก็ไม่สามารถทำข้อตกลงใหม่และทำการขนย้ายได้ในระยะเวลาสั้นๆ

โอหยางโซวจึงตัดสินใจ ใช้ประโยชน์จาก 2 เดือนสุดท้ายนี้ สร้างโรงงานเหล็กกล้าขึ้นมา ในเวลาเดียวกัน
เขาจะใช้เงินทุนมหาศาลกว้านซื้อถ่านหินและแร่เหล็กอย่างบ้าคลั่ง ความต้องการของโอหยางโซวก็คือ
การซื้อถ่านหินเพียงครั้งเดียว สำหรับการใช้ในดินแดนได้นานซัก 2-3 ปี

การกระทำนี้ เหมือนกับการที่เขาทำการซื้อขนาดใหญ่ ก่อนการอัปเดตครั้งแรก แต่ในตอนนี้
มันจะบ้าคลั่งมากยิ่งขึ้น เงินที่จะถูกใช้ในครั้งนี้ จะมีมูลค่าหลายแสนหรืออาจจะถึงหลักล้านเหรียญทอง

อย่างไรก็ตาม เขาไม่สามารถจะอธิบายเรื่องดังกล่าวให้หลิวโมและซุ่ยหยิงหยูฟังได้ ตอนนี้
เขาทำได้เพียงฟังศักดิ์ศรีและความไว้วางใจที่เขาสร้างขึ้นมามาได้เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งซุ่ยหยิงหยู
ในสายตาของเธอ โอหยางโซวเป็นเหมือนกับพระเจ้าที่กลับมาเกิดใหม่ เขามองการณ์ไกลและเต็มไปด้วยความรู้

การตัดสินใจใดๆต่อดินแดนที่เขาทำ ล้วนได้รับการพิสูจน์แล้วว่าถูกต้อง
และมันเป็นการกระทำจากการมองการณ์ไกลที่ยอดเยี่ยม

ตัวอย่างเช่น ก่อนวิกฤตการขาดแคลนธัญพืช เขาได้ทำการซื้อธัญพืชขนาดใหญ่ ผลก็คือดินแดนผ่านช่วงวิกฤตการขาดแคลนธัญพืชมาได้ โดยไม่ประสบปัญหาใดๆ และยังทำกำไรจากมันได้อย่างมหาศาลอีกด้วย

อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือ ขณะที่คนอื่นๆสนใจเพียงเขตทุรกันดาร ในเวลาเดียวกันนั้น โอหยางโชวหันไปสนใจในท้องทะเล แล้วเขาก็สามารถหาความร่ำรวยจากมันได้อย่างมหาศาล

มีตัวอย่างมากมายที่น่าตกตะลึง ดังนั้น เมื่อได้เห็นถึงความแน่วแนของโอหยางโชวแล้ว ขุนหยิงหยุกก็เก็บความสงสัยของเธอไว้ เธอตัดสินใจที่จะเชื่อมั่นในตัวเขา และยืนเคียงข้างเขา

เมื่อหลิวโมเห็นเช่นนั้น เขาก็ทำได้เพียงหัวเราะอย่างเฉื่อยชาออกมาเท่านั้น “บางทีเพื่อที่จะสามารถกลายเป็นผู้นำคนสำคัญของโลก จำเป็นจะต้องมีการมองการณ์ไกลที่ไม่สามารถอธิบายได้ถึงแม้ว่าข้าจะไม่เข้าใจ แต่ตราบนานเท่าที่ท่านมั่นใจ สถาบันวิจัยที่ 7 ก็ยินดีจะทำตามที่ท่านต้องการอย่างเต็มที่”

หากพวกเขาต้องการจะสร้างโรงงานเหล็กกล้า แน่แน่นอนว่าสถาบันวิจัยที่ 7 จะต้องเข้ามามีส่วนร่วมอย่างไม่ต้องสงสัย ถ้าพวกเขาต้องการที่จะสร้างโรงงานเหล็กกล้าถึง 10 แห่งในครั้งเดียว นักวิจัยทั้งหมดคงจะต้องหยุดงานของพวกเขาชั่วคราวในช่วง 2 เดือนข้างหน้า พวกเขาจะต้องออกไปรอบๆ เพื่อสอนวิธีการสร้างโรงงานเหล็กกล้าให้แก่ช่างก่อสร้าง

โรงงานเหล็กกล้า เป็นสิ่งก่อสร้างที่ค่อนข้างจะพิเศษ มันมีอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการผลิตเหล็กกล้าจำนวนมาก เนื่องจากไม่มีแบบแปลน พวกเขาจึงสามารถทำได้เพียง ให้สมาชิกในสถาบันวิจัยเข้ามาช่วยได้เท่านั้น

การบอกให้พวกเขาหยุดการวิจัยของพวกเขาเป็นเวลานานถึง 2 เดือน มันเป็นเรื่องเหมือนกับขโมยชีวิตของพวกเขาไป อย่างไม่ต้องสงสัย ในขณะที่หลิวโมประกาศเรื่องนี้ออกไป พวกเขาจะตั้งฉายาให้กับโอหยางโชวว่า ‘นายทุนเลือดเย็น’ เพื่อให้โอหยางโชวรู้สึกละอายเล็กน้อย

จริงๆแล้ว เขาไม่ได้มีการมองการณ์ไกลเป็นพิเศษ เขาเพียงแค่พึ่งพาความทรงจำในชีวิตที่แล้วของเขาเท่านั้น

โอหยางโฆารู้สึกอบอุ่นภายในหัวใจ หลังจากที่ได้รับการสนับสนุนจากหลิวโม
แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ติดต่อกันมากนัก แต่ทั้งสองก็ได้สร้างความเป็นพี่น้องกันไว้แล้ว

“ยอดเยี่ยม ด้วยมีทั้งสองคอยสนับสนุน ข้าเชื่อว่ามันจะดำเนินการไปได้ด้วยดี” โอหยางโฆะสงบตัวเองลง
แล้วกล่าวต่อว่า “จากโรงงานเหล็กกล้าทั้ง 10 แห่ง ข้าวางแผนไว้ดังนี้ ในจังหวัดเหลียนโจว
จากทั้งฝั่งแม่น้ำมิตรภาพและแม่น้ำฉิวซุ่ย จะสร้างขึ้นฝั่งละแห่ง
โดยมันจะคล้ายกับโรงงานเหล็กกล้าของเมืองซานไห่ เราจะสร้างเป็นเครือข่ายอุตสาหกรรมขึ้นมา”

ไม่ว่าดินแดนจะเปลี่ยนไปมากเพียงใด จังหวัดเหลียนโจว ก็ยังคงเป็นหัวใจของดินแดน
และเป็นจังหวัดที่มีความต้องการเหล็กกล้ามากที่สุด แม้จะมีโรงงานเหล็กกล้า 3 แห่งที่นี่ ในอนาคต
มันจะต้องถูกใช้งานทั้งหมดอย่างแน่นอน

การสร้างโรงงานเหล็กกล้าไว้ที่ริมแม่น้ำ จะช่วยแก้ปัญหาเรื่องแหล่งน้ำและการขนย้ายออกสู่ทะเลได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่ยัฟเกรตดินแดนแล้ว แม่น้ำขยายขึ้นอย่างมาก
มันทำให้เรือขนาดใหญ่สามารถเดินทางเข้ามาได้แล้ว

ไม่นานมานี้ ผู้เผ่าซุนและเจิ้งต้าไห่ ได้เริ่มการวิจัยเรือบรรทุกสินค้า
ซึ่งออกแบบมาเพื่อขนส่งเหล็กกล้าและแร่เหล็กโดยเฉพาะ เมื่อพวกเขาทำมันได้สำเร็จ
พวกเขาก็จะสามารถแก้ไขปัญหาเรื่องการขนส่งแร่เหล็กได้

ในด้านการต่อเรือ ผู้เผ่าซุนมีความรู้อย่างมาก ภายใต้คำแนะนำของเขา ประเภทของเรือที่ต่อเรือสร้างได้นั้น
เกินกว่าคู่มือเทคโนโลยีไปแล้ว

ประเภทของเรือในดินแดนซานไห่ มีความหลากหลายเป็นอย่างมาก มีทั้งเรือลากจูง ที่รับผิดชอบการขนส่ง,
เรือประมงแบบใหม่ และอื่นๆอีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับปรุงเรือรบ มันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

เรือเทอร์โบรุ่นใหม่ของดินแดนซานไห่ ได้ลำนำไปไกลกว่ามาตรฐานของราชวงศ์หมิงแล้ว
ไฉ่เตียในการปรับปรุงและพัฒนาของผู้เผ่าซุนได้ระเบิดขึ้น
หลังจากที่เขาได้รับคู่มือเทคโนโลยีการต่อเรือของราชวงศ์หมิงไป

เรือเทอร์โบ เป็นหนึ่งในเรือที่ได้รับการปรับปรุงมากที่สุด จนตอนนี้ มันแตกต่างออกไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง หลังจากที่มีไอดี้อยู่แล้ว ก็ต้องพยายามที่จะทำมัน ความเป็นจริงได้พิสูจน์แล้วว่า ไอดี้อย่างๆของเขานั้นเป็นไปได้ แต่ก็ยังมีบางไอดีที่โกอาตตสันว่าสูงเกินไป มันจึงไม่ยอมให้พวกเขาทำได้

.....

“นอกเหนือจากนั้น อู่ต่อเรือใหม่ทั้ง 3 แห่ง ก็จะมีโรงงานเหล็กกล้าตั้งอยู่ใกล้ๆด้วยเช่นกัน, ที่เมืองเปย์ไห่เองก็จะมี 1 แห่ง, ส่วนที่เหลืออีก 4 แห่ง มันจะถูกสร้างขึ้นที่จังหวัดเจ้าฉิง จังหวัดเลียวโจว และจังหวัดฉีอ๋องโจว”

การสร้างโรงงานเหล็กกล้าไว้ใกล้กับอู่ต่อเรือ มันจะช่วยสนับสนุนความทะเยอทะยานของโอหยางโชน ในอนาคต ถ้าเขาต้องการวิจัยและผลิตเรือรบหุ้มเกราะ พวกเขาก็จะมีความต้องการเหล็กกล้าจำนวนมาก นี่เป็นเหตุผลที่เขาสร้างโรงงานเหล็กกล้าไว้ใกล้กับทะเล

หลิวโม่มีความรู้สึกไวต่อปัญหาทางเทคนิคนี้ เขาจึงเข้าใจความตั้งใจของโอหยางโชนได้ทันที เมื่อคิดเกี่ยวกับมัน ความรู้สึกของความผิดชอบในหัวใจของเขาก็เพิ่มมากขึ้น

เพื่อสร้างเรือรบหุ้มเกราะ การทะลวงคอขวดที่ใหญ่ที่สุดจะขึ้นอยู่กับสถาบันวิจัยที่ 7 ในการสร้างเรือรบหุ้มเกราะ ระบบการขับเคลื่อนของเรือจะต้องข้ามผ่านใบเรือไปเป็นเครื่องยนต์ไอน้ำ ปัญหาก็คือ ในเวลานี้ แม้แต่ในสถานที่ที่ให้กำเนิดการปฏิบัติอุตสาหกรรมอย่างอังกฤษ ก็ยังวิจัยเรื่องนี้ไม่สำเร็จ การอาศัยเพียงแม็กนัสที่เป็นชาวยุโรป จึงยังคงห่างไกลจากความสำเร็จอยู่มาก

ความเร็วในการวิจัยเครื่องยนต์ไอน้ำของดินแดนซานไห่ ยังคงห่างไกลกับอังกฤษอยู่มาก และยิ่งห่างไกลอย่างมากแม้แต่กับประเทศทั่วไปในยุโรป ถนนในอนาคต ยังคงยาวไกลเป็นพิเศษ

โอหยางโชนมองไปที่ชู่หยิงหยู พร้อมกับออกคำสั่งออกไป “กรมการเงินจะต้องแก้ไขงบประมาณใน 3 เดือนข้างหน้านี้ พวกเราจะต้องออกเงินทุนเพื่อซื้อแร่เหล็กและถ่านหินจำนวนมาก โดยเฉพาะถ่านหิน พวกเราจะต้องซื้อมาส้ารองไว้ในโกดังของโรงงานเหล็กกล้าทั้ง 10 แห่ง”

เมื่อชู่หยิงหยูได้ยินเช่นนั้น เธอก็ยิ้มออกมาอย่างขมขื่น คำสั่งของโอหยางโชน ทำให้แผนการเงินก่อนหน้านี้ของกรมการเงิน ต้องถูกล้างและทำใหม่ทั้งหมด “พี่ใหญ่ ท่านพอจะบอกข้าได้หรือไม่ว่า พวกเราควรจะซื้อมากเพียงใด?”

โอหยางโฆกล่าวอย่างเนียบขาดว่า “ไม่ว่าในตลาดจะมีมากเพียงใด พวกเราจะเชื่อมั่นทั้งหมด”

อย่างช่วยไม่ได้ ชุ่ยหิงหยูทำได้เพียงพนมหายใจเย็นๆออกมาเท่านั้น

“ถ้าจำเป็น พวกเราสามารถขอกู้เงินจากหอการค้าต่างๆได้” โอหยางโฆกล่าวเพิ่ม
แผนการของเขาจะต้องดำเนินการอย่างเต็มที่ ในความคิดของเขา การกู้เงินไม่ใช่เรื่องที่น่าอับอาย
การกู้เงินแล้วใช้เงินนั้น ทำให้ได้เงินกลับมามากขึ้น มันเป็นความสำเร็จที่น่าทึ่งไม่ใช่หรือ?

“ข้าเข้าใจแล้ว!” ชุ่ยหิงหยูพยักหน้า เธอพร้อมจะเชี่ยวชาญดินในไม่กี่เดือนข้างหน้าแล้ว
พวกเขาจะต้องลดค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆของดินแดนลง เท่าที่จะทำได้

“ต่อไปก็คือ พวกเราจำเป็นต้องพยายามขายสินค้าที่มีจำนวนมากอย่าง เกลือและผ้าไหมออกไป
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกลือ ขายพวกมันให้หมดก่อนสิ้นปีนี้”

หลังจากที่พวกเขาครอบครองจังหวัดฉงโจวและจังหวัดเล่โจวแล้ว
ดินแดนก็กลายเป็นผู้ผลิตเกลือรายใหญ่ที่สุดของประเทศจีน ผ้าไหมหลากสีก็ถูกผลิตเพิ่มขึ้นถึง 10 เท่า

ในอนาคต สินค้าทั้งสองนี้ จะสามารถขายได้เฉพาะในฉวนโจว ผ่านเส้นทางเดินเรือเท่านั้น ปัญหาก็คือ
ฉวนโจวอยู่ริมทะเล มันจึงผลิตเกลือได้เองเป็นจำนวนมากอยู่แล้ว
อนาคตของอุตสาหกรรมเกลือของดินแดนซานไห่จึงจะต้องเผชิญกับปัญหา ที่ไม่สามารถจะขายออกไปได้

สำหรับดินแดนซานไห่แล้ว เกลือมีความหมายที่ลึกซึ้ง ในช่วงเริ่มต้นการพัฒนาดินแดน
พวกเขาพึ่งพาผลกำไรจากนาเกลือเขตเหนือ เพื่อรักษาการเจริญเติบโตของพวกเขา

ปัญหาก็คือ โอหยางโฆไม่สามารถคิดวิธีแก้ไขมันได้ เขาสามารถทำได้เพียงค่อยๆแก้ปัญหาที่ละขั้นเท่านั้น
หากพวกเขาไม่สามารถจะขายมันออกไปได้จริงๆ มันจะกลายเป็นภาระใหญ่ทางการเงินของดินแดน

ชุ่ยหิงหยูไม่ได้เตรียมจะถามในเรื่องนี้ เธอเพียงพยักหน้า เพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอเข้าใจเท่านั้น

เมื่อถึงตอนนี้ โอหยางໂໜวก็ได้กล่าวสิ่งที่เขาต้องการจะกล่าวออกไปทั้งหมดแล้ว

Chapter 492 โรงเรียนปรัชญาธุรกิจ

ไกออา ปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 10

ในขณะที่ได้พบกับไปเซวเป็นครั้งแรก โอหยางໂໜวรู้สึกตกตะลึงเป็นอย่างมาก เธอมีเสน่ห์และงดงามอย่างมาก

“ท่านหญิงไปเซว ยินดีต้อนรับสู่เมืองซานไห่” โอหยางໂໜวยืนอยู่หน้าประตูทางเข้าห้องโถงหลัก
ขณะที่ต้อนรับเจ้าของบริษัทการค้าไป

การกระทำดังกล่าวของเขา ทำให้เธอรู้สึกยินดีและประหลาดใจ

หลังจากที่พูดคุยกับชู่หยิงหยูเรื่องการซื้อขายแล้ว เป้าหมายต่อไปของโอหยางໂໜวก็คือ
การโน้มน้าวให้หอการค้าชู่และบริษัทการค้าไป ย้ายสำนักงานใหญ่มายังเมืองซานไห่

ขณะที่การอัพเกรดระบบเริ่มขึ้น และส่วนการซื้อขายถูกลบออกไป หอการค้าต่างๆในเมืองหลวง
นอกเหนือจากหอการค้าเหอฉวนจี้แล้ว พวกเขาจะไม่มีวิธีติดต่อกับดินแดนซานไห่
โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เสี่ยงหยาง ดินแดนของพันธมิตรหยานหวงก็ติดขวางเส้นทางการค้าอยู่
มันจึงเป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะเปิดเส้นทางการค้าขึ้นได้ โอหยางໂໜวจึงต้องวางแผนล่วงหน้าเกี่ยวกับเรื่องนี้

หอการค้าชู่มีความตั้งใจที่จะย้ายมาแล้ว

ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลชู่และดินแดนซานไห่กำลังลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ในหมู่คนรุ่นเยาว์ของตระกูลชู่
นอกเหนือจากชู่ໂໜวซือ(ชู่ໂໜวสี)แล้ว มีอีก 2 คน ที่กลายเป็นผู้ว่าราชการเมืองภายใต้ดินแดนซานไห่

ปฏิเสธไม่ได้ว่า ตระกูลชู่มีอิทธิพลอย่างมากทั้งในด้านการเมืองและธุรกิจของดินแดน

เมื่อพิจารณาข้อดีข้อเสียแล้ว ดินแดนซานไห่หน่าสนใจยิ่งกว่าต้าหลี่
อนาคตของตระกูลชู่ในดินแดนซานไห่หน่าจะรุ่งโรจน์มาก ดังนั้น
หลังจากที่โอหยางโซวเปิดเผยข่าวบางอย่างกับพวกเขา ผู้นำตระกูลจึงตัดสินใจ เริ่มต้นการย้ายทันที

หอการค้าชู่ได้ดำเนินธุรกิจในเมืองซานไห่หน่าเป็นหอการค้าแรก
พวกเขาจึงมีที่ดินขนาดใหญ่ในพื้นที่ตะวันตกของเมือง ดังนั้น การย้ายเข้ามาของตระกูลชู่
จึงไม่ได้ประสบปัญหาใดๆ และเป็นไปได้ว่า ผู้นำตระกูลได้วางแผนการนี้ไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว

แน่นอนว่า การอพยพมาทั้งตระกูลไม่ใช่เรื่องง่าย พวกเขาจำเป็นต้องขายและเก็บร้านบางส่วนในต้าหลี่ไว้
โดยพวกเขาจะดำเนินการมันต่อไป เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับคนที่ต้องการอยู่ที่นี่
พวกเขาต้องจัดการคนงานและผู้จัดการจำนวนมากที่ได้ว่าจ้างเอาไว้
คนที่เต็มใจจะถูกพามายังเมืองซานไห่หน่าพร้อมกับพวกเขาด้วย สำหรับคนที่ไม่เต็มใจ พวกเขาจะไม่บังคับใดๆ
พวกเขาจะแยกจากกันอย่างเป็นสุข

สำหรับความสัมพันธ์กับผู้คนในต้าหลี่ พวกเขาจะยังดำเนินมันต่อไป ผู้นำตระกูลชู่มองการณ์ไกล
เขารู้ดีว่าอนาคตของลอร์ดแห่งเหลียนโจว นั้นไร้ขีดจำกัด เป็นไปได้ว่า อีกไม่กี่ปีข้างหน้า
ทั้งต้าหลี่อาจจะตกอยู่ภายใต้การปกครองของดินแดนซานไห่

เรื่องที่ยากจะจัดการก็คือ การโน้มน้าวบริษัทการค้าไป แม้ว่าไปเซวจะเป็นนายหญิงน้อยแห่งบริษัทการค้าไป
แต่พ่อของเธอ ไปกุ้ย ยังคงอยู่ เขาเป็นเจ้านายที่แท้จริงที่อยู่เบื้องหลัง
และเป็นผู้ที่ถือครองชะตากรรมของบริษัทการค้าไปตัวจริง

ไปกุ้ยเป็นคนที่โอหยางโซวไม่สามารถจะพบได้ชั่วคราว ดังนั้น วิธีเดียวของเขาในตอนนั้นก็คือ
การโน้มน้าวไปเซวที่อยู่ตรงหน้าของเขา ในการเจรจากับนักธุรกิจผู้นี้
โอหยางโซวไม่ต้องการใช้ความสัมพันธ์ของเขากับเว่ยหยาง เพื่อบีบบังคับเธอ

มีบางคนกล่าวไว้ว่า บางอย่างสามารถทำได้จริง และบางอย่างไม่สามารถทำได้
บริษัทการค้าไปและหอการค้าชู่ยังมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน
หอการค้าชู่มีพื้นฐานเป็นกลุ่มอำนาจของชาวพื้นเมืองในพื้นที่หลัก
และความสัมพันธ์ของพวกเขาในต้าหลี่มีรากฐานที่ฝังลึก แน่นอนว่า อิทธิพลของหอการค้าชู่
จำกัดเฉพาะในต้าหลี่เท่านั้น

บริษัทการค้าไปนั้นต่างออกไป พวกเขาได้ปรากฏขึ้นอย่างฉับพลัน หลังจากที่ยุคเลียดก็เข้าสู่เกมส์ ดังนั้น ในเรื่องรากฐานและความสามารถของบริษัทการค้าไปนั้น โอหยางโซวจึงรู้น้อยมาก ดูผิวเผิน พวกเขาคล้ายกับหอการค้าทั่วไป ที่ตั้งอยู่เสียนหยาง

ความเป็นจริง มันเป็นเรื่องยากที่คนภายนอกจะรับรู้ ตามประวัติศาสตร์ บริษัทการค้าไปเป็นสัตว์ประหลาดยักษ์ในด้านการค้าและข้อมูล

โอหยางโซวคิดว่า ไปกู่ตั้งใจส่งลูกสาวของเขามาที่นี่และเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับฟานหลี่ เพื่อใช้มันเป็นหนังสือแนะนำสำหรับโอหยางโซว

จากการกระทำทั้งหมดเหล่านี้ มีอะไรบ้างที่เป็นแผนการของไปกู่?
นักปรัชญาจากโรงเรียนปรัชญาธุรกิจผู้นี้คิดจะต่อสู้เพื่อความร่ำรวยหรือไม่? ระหว่างไปกู่และฟานหลี่ พวกเขาทำความเข้าใจกันและวางแผนร่วมกันหรือไม่? ทั้งหมดนี้ยังคงลึกลับมาก

ถึงแม้ว่าการอภิปรายของนักปรัชญาจะสิ้นสุดลงแล้ว แต่การต่อสู้ระหว่างโรงเรียนปรัชญาเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฉินเป็นต้นมา มีเหล่านักปรัชญามากมาย สันสังเหียงเวทีแห่งประวัติศาสตร์ ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ พวกเขาทำมันอย่างเปิดเผยในยุคเลียดก็ก และทำมันในที่มืดหลังจากยุคนั้น

การโต้แย้งระหว่างปรัชญา จะยังคงดำเนินตลอดช่วงที่เหลือของเกมส์ ในเกมส์ กลุ่มและโรงเรียนปรัชญาต่างๆที่ไม่แพร่หลายในประวัติศาสตร์ อาจจะถูกดึงดูดจากดินแดนอื่นๆในเซตทริกกันดาร์ โรงเรียนปรัชญาธุรกิจเป็นตัวอย่าง

ในเซตทริกกันดาร์ ไม่ได้มีเพียงโอหยางโซวเท่านั้น ที่มุ่งเน้นการพัฒนาธุรกิจและการพาณิชย์ มีข่าวลือกระจายออกมาว่า บรรยาอากาศทางธุรกิจของเมืองตานหยางนั้น อาจจะเทียบได้กับเมืองซานไห่ ไม่ว่าอย่างไร ตระกูลของซุนเซินจุนก็เป็นตระกูลชั้นสูงด้านธุรกิจ ธุรกิจคือสิ่งที่พวกเขาจัดการได้ดีที่สุด

นอกเหนือจากซุนเซินจุนแล้ว ลอร์ดคนอื่นๆก็ไม่ได้โง่ และไม่จำกัดเฉพาะความคิดสมัยโบราณ พวกเขาไม่ได้ทำอะไรโง่ๆอย่างการมุ่งเน้นการเกษตรและการค้า ดังนั้น โรงเรียนปรัชญาธุรกิจจึงเป็นที่ต้องการอย่างมาก

นอกจากนี้ ในระหว่างราชวงศ์ต่างๆ โรงเรียนปรัชญาธุรกิจก็มีบุคคลที่มีชื่อเสียงมากมาย ไม่ว่าจะเป็น
เช่น หวานसान, เฉียวจี้หยง หรือ ฮูเซว่หยาน ถ้าพวกเขาเข้ามาอยู่ในสังคมสมัยใหม่
พวกเขาคงจะเป็นเหมือนกับการดำรงอยู่ของสัตว์ประหลาดขนาดยักษ์
นั่นเป็นเหตุผลที่ไป๋กู่ยี้และฟานหลี่ไม่อาจเก็บเงียบได้ พวกเขาจะต้องปรากฏตัวออกมาอย่างแน่นอน

แฉดวงลึกลับของบุคคลทางประวัติศาสตร์

ไม่ใช่สิ่งที่ห้องครีเอทีฟและองค์กรวิชาชีพและองค์กรวิชาชีพจะให้แทรกซึมเข้าไปได้

โกอาได้วางแผนไว้อย่างเห็นได้ชัดกับความพยายามดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครรู้ว่า

เป้าหมายสุดท้ายของโกอาคืออะไร

โอหยางโซวเซียวไปเซว่มาพบกับเหตุผล 2 ประการ ประการแรก

เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับโอกาสที่บริษัทการค้าไปจะย้ายเข้ามา, ประการที่สอง เพื่อทดสอบความแข็งแกร่งของพวกเขา
และเพื่อดูว่าไป๋กู่ยี้กำลังวางแผนอะไรอยู่

ขณะที่ทั้งสองเข้าไปในห้องโถงหลักและนั่งลง พวกเขาก็ตัดสินใจกันและกัน

ดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วยการสืบสวนอีกฝ่าย

โอหยางโซวเซียวอยากรู้เกี่ยวกับไป๋กู่ยี้และฟานหลี่

ไปเซว่อยากรู้เกี่ยวกับโอหยางโซว

หลังจากทุกอย่างที่เธอได้เห็น ไปเซว่จะไม่อยากจะรู้จักโอหยางโซว?

เธอเป็นคนที่เข้าใจลักษณะนิสัยสามิของเธอดี ถ้าเขาไม่ได้พบกับผู้นำที่สามารถเปลี่ยนแปลงโลกได้
เขาจะไม่ยอมทำงานให้ใครง่ายๆ

ในประวัติศาสตร์ เว่ยหยางเดินทางไปทั่วแผ่นดิน และเขาปฏิเสธคำเชิญมากมาย สุดท้าย

เขาก็เลือกที่จะตั้งถิ่นฐานในแคว้นฉิน ซึ่งในตอนนั้นมันอ่อนแอและใกล้จะล่มสลาย

หนึ่งในเหตุผลที่เขาตัดสินใจเช่นนั้นก็คือ ฉินเสียวง

คนประเภทไหน ที่มีเสน่ห์มากพอจะทำให้เว่ยหยางติดตามเขาด้วยความจงรักภักดีได้?

ดูผิวเผิน โอหยางโซวเป็นคนง่าย ๆ สงครามและการสู้รบอย่างต่อเนื่อง ทำให้เขามั่นคงและยึดหยุ่น ใบหน้าของเขาเป็นเหมือนกับมิดที่มีชีวิต มันแข็งแกร่งดั่งและเย็นชา แม้ว่าเขาจะพยายามควบคุมมันเอาไว้ แต่ร่างกายของโอหยางโซวก็ยังคงปลดปล่อยกลิ่นอายสังหารและกลิ่นอายจักรพรรดิออกมา ทั้งสองกลิ่นอายที่แตกต่างกันนี้ ผสานเข้าด้วยกันอย่างลึกซึ้งในร่างกายของเขา

ทั้งเส้นทางแห่งการสังหารและเส้นทางแห่งความเมตตา มันผิดเปลี่ยนกันไปในเส้นทางแห่งจักรพรรดิ พวกมันไม่ได้ผสานเข้าด้วยกันจริงๆ ดังนั้น แม้ว่าโอหยางโซวจะดูอบอุ่นและอ่อนโยน แต่ก็ไม่มีใครกล้าที่จะเล่นตลกกับเขา

ไปเซวไม่กล้าประมาทคนที่อยู่ข้างหน้าเธอ อย่างไรก็ตาม เธอไม่เข้าใจเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังคำเชิญของเขา ตามหลักเหตุผล ในฐานะแขกที่มาเยือนเมืองซานไห่ เธอควรจะไปเยี่ยมเยือนโอหยางโซวที่เป็นลอร์ด เพียงแค่ขณะที่เธอมาถึงนั้น โอหยางโซวยังอยู่ในจัดหวัดเจ้าฉิง การกลับมาของเขา เป็นสิ่งที่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ เมื่อคืนนี้ องค์ครีษจากคฤหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการ ได้ไปยังคฤหาสน์ของเว่ยหยาง เพื่อแจ้งว่าลอร์ดต้องการพบกับไปเซวในตอนเช้า

“ข้าสงสัยว่า บริษัทการค้าไป่ คิดอย่างไรกับตลาดของเมืองซานไห่?” หลังจากทักทายกันอย่างสุภาพแล้ว โอหยางโซวก็เข้าหัวข้อหลัก แม้ว่าโอหยางโซวจะต้องการสืบสวนใครก็ตาม เขาก็ไม่จำเป็นต้องเอาชนะพุ่มไม้รอบๆอีกต่อไป

“ธุรกิจของดินแดนซานไห่มีความเจริญรุ่งเรือง รัฐบาลให้การสนับสนุนหอการค้า ในด้านนี้ แม้แต่เสียนหยางก็ไม่สามารถจะเทียบได้” เมื่อไปเซวได้ยื่นคำถามของเธอ เธอก็ตอบคำถามตามที่ได้เตรียมเอาไว้

ขณะที่เธออยู่กับเว่ยหยาง เธอได้กล่าวติดตลกว่า เธอต้องการจะให้เว่ยหยางช่วยเหลือ จัดตั้งบริษัทการค้าไป่ขึ้นมาในเมืองซานไห่ แต่ในความเป็นจริงแล้ว เธอไม่เคยคิดที่จะใช้ประโยชน์ใดๆจากเขาเลยแม้แต่น้อย เห็นได้ชัดว่าเธอเข้าใจลักษณะนิสัยสามิของเธอย่างลึกซึ้ง

เว่ยหยางทำทุกอย่างตามหลักกฎหมาย จึงแน่นอนว่าเขาจะไม่ละเมิดอำนาจของตัวเองเพื่อเธอ ดังนั้น เมื่อเธอได้พบโอหยางโซวแล้ว เธอจึงต้องการคว้าโอกาสไว้ トラบเท่าที่ลอร์ดเอ่ยปาก บริษัทการค้าไป่ก็จะได้รับความนิยมในดินแดนซานไห่อย่างแท้จริง ถ้าไม่อย่างนั้น

พวกเขาจะไม่สามารถแม้แต่จะสร้างร้านค้าได้ซักแห่ง
ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงที่ดินที่มากพอสำหรับการสร้างโรงผลิตขึ้นมา

เมืองซานไห่ในปัจจุบัน แตกต่างจากช่วงเวลาที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง ขณะที่เว่ยเหวียนเป็นผู้ดำเนินการมัน
เขาได้ดึงดูดหอคการค้ามากมายมาที่นี่ เขาเปิดประตูเพื่อต้อนรับทุกคน
ขายที่ดินและกำหนดนโยบายตามความต้องการของพวกเขา การกระทำนั้น
ได้สร้างรากฐานการพัฒนาของเมืองซานไห่ขึ้นมา

ตอนนี้ มันแตกต่างออกไปจากเดิม เมืองซานไห่ได้ผ่านช่วงเวลาที่เปิดกว้างการพัฒนาของพวกเขาแล้ว
หลังจากที่จางเหวินจิงได้รับการแต่งตั้ง เขาก็เริ่มควบคุมการขายที่ดิน

เมื่อการวางผังเมืองแบบ 3x3 ถูกผลักดันออกไป มันยังเป็นเรื่องยากสำหรับหอคการค้าที่จะซื้อที่ดินในเมืองซานไห่
มีเพียงพื้นที่ตะวันออกและตะวันตกเท่านั้น ที่อนุญาตให้หอคการค้าต่างๆสร้างโรงผลิตของพวกเขาขึ้นมาได้
สำหรับพื้นที่กลาง การแข่งขันนั้นรุนแรงเกินไป

หอคการค้าต้องใช้วิธีต่างๆเพื่อให้ได้ที่ดินเพียงส่วนหนึ่งของท่าเทียบเรือมา ทุกคนจะคาดคิดว่า
มันจะเป็นเรื่องยากเพียงใด สำหรับหน้าใหม่อย่างบริษัทการค้าไป ที่จะตั้งหลักที่นี่

หลังจากทั้งหมด หอคการค้าต่างๆเช่น หอคการค้าเหอฉวนจี้
ได้เข้ามาสนับสนุนการพัฒนาดินแดนซานไห่ตั้งแต่เริ่มต้น
พวกเขาช่วยเหลือขณะที่ดินแดนซานไห่อยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก
โดยเฉพาะในการก่อสร้างและฟื้นฟูจังหวัดเล่โจว มันเป็นสิ่งที่หอคการค้าหลายแห่งเข้ามามีส่วนร่วม ดังนั้น
จึงเป็นธรรมดาที่ฝ่ายธุรกิจจะให้ผลประโยชน์บางอย่างแก่พวกเขา

สำหรับบริษัทการค้าไป? อย่างน้อยที่สุด ดินแดนซานไห่ก็ยังไม่สามารถเห็นคุณค่าใดๆของมันได้
ไปเซว่คาดเดาว่า ถ้าเธอไม่ได้นำชาวกรองของฟานหลี่มาด้วย เธออาจไม่แม้แต่จะได้รับความสนใจจากฝ่ายธุรกิจ
หากปราศจากความช่วยเหลือของเว่ยหยาง มันทำให้ไปเซว่เอาใจใส่การพบปะกันครั้งนี้เป็นอย่างมาก

แน่นอนว่า เว่ยหยางจะไม่ปฏิเสธเธอ อย่างไรก็ตาม ไปเซว่เป็นหญิงสาวที่มีอิสระในตัวเอง
และเธอปรารถนาที่จะทำธุรกิจของเธอด้วยตัวเอง การเข้ามายังเมืองซานไห่
อาจจะเป็นบททดสอบที่พอของเธอเตรียมไว้ให้ ไปเซว่ไม่ต้องการที่จะล้มเหลว

Chapter 493 องครักษ์เงา

“เมื่อเป็นเช่นนั้น บริษัทการค้าของท่าน จะพิจารณาการย้ายสำนักงานใหญ่มาที่นี่หรือไม่?”

โอหยางโซวตอบกลับคำกล่าวของเธอ ด้วยเป้าหมายของเขาโดยตรง

“ย้ายสำนักงานใหญ่?” คำกล่าวของโอหยางโซว ทำให้ไปเซวตกตะลึง

“ถูกต้อง!” โอหยางโซวพยักหน้า “ถ้าบริษัทการค้าไปยินดีจะย้ายสำนักงานใหญ่มาที่นี่ พวกท่านจะได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับหอการค้าขุ่ย ท่านคิดว่าอย่างไรล่ะ?”

โอหยางโซวรู้ว่าไปเซวต้องการอะไรมากที่สุดในตอนนี้อย่างไรก็ตาม เขาก็ยืนยันว่าเขาจะให้สิทธิพิเศษเพื่อล่อลวงเธอ ถ้าไปเซวไม่เห็นด้วย โอหยางโซวก็จะยอมแพ้ และไม่ยกเรื่องนี้ขึ้นมากล่าวอีก

สงครามกำลังก่อตัวขึ้น และซีโหยวกำลังซัดบามาที่ดินแดนของเขา

โอหยางโซวจึงไม่สามารถอยู่ที่เมืองซานไห่ได้นานนัก ดังนั้น ก่อนที่เขาจะกลับไป

เขาจำเป็นต้องจัดการเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการอพยพเดระบบในครั้งต่อไป ให้เรียบร้อยเสียก่อน

ไม่อย่างนั้น เขาจะเสียประโยชน์จากความได้เปรียบของเขาอย่างมาก

ในความเป็นจริงแล้ว คำกล่าวของโอหยางโซวล่อลวงไปเซวอย่างมาก

หากบริษัทการค้าไปได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับหอการค้าขุ่ย

การยื่นขึ้นบนดินแดนซานไห่ของพวกเขาจะไม่ประสบอุปสรรคใดๆอีก แต่น่าเสียดาย

การย้ายสำนักงานใหญ่ไม่ใช่สิ่งที่จะสามารถตัดสินใจได้

“ข้ารู้สึกได้ถึงความจริงใจของท่านลอร์ดภายในหัวใจของข้า อย่างไรก็ตาม นี่เป็นเรื่องใหญ่มาก

ข้าจึงต้องถามท่านพ่อของข้าเสียก่อน ข้าถึงจะสามารถตอบท่านได้ ท่านจะยอมรับหรือไม่?”

โอหยางโซวพยักหน้า เขาคาดหวังคำตอบเช่นนี้ ตามที่คาดเอาไว้ การตัดสินใจทั้งหมดยังคงอยู่ในมือไปกุ่ย

“แน่นอน อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอของข้ามีอายุถึงสิ้นปีนี้เท่านั้น หลังจากปีใหม่แล้ว แม้ว่าบริษัทการค้าไปอินเดียจะย้ายเข้ามา มันก็คงจะเป็นเรื่องยากอย่างมากในตอนนั้น ช่วยบอกท่านพ่อของท่านสำหรับเรื่องนี้ด้วย”

“ข้าเข้าใจแล้ว!” ไปเขรมีข้อสงสัยบางอย่าง แต่เธอก็ยังคงตอบรับอย่างไม่ลังเล เธอรู้สึกได้ว่าที่พ่อของเธอส่งเธอมาที่นี่ เป็นเพราะเขาถูกล่อลวงในการย้ายสำนักงานใหญ่มายังเมืองซานไห่อย่างแท้จริง ดังนั้น การตัดสินใจในครั้งนี้ คงจะไม่ใช้เวลานานนัก

ณ คฤหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง, มุมตะวันตกเฉียงใต้, ตำแหน่งที่ดูธรรมดาแห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนี้ไม่มีชื่อ มันถูกล้อมรอบด้วยหญ้าและน้ำ มันเงียบสงบและปราศจากผู้คน ในอนาคต เหล่าข้าราชการในดินแดนจะหวาดกลัวสถานที่แห่งนี้ สถานที่แห่งนี้ก็คือ สำนักงานใหญ่ขององค์กรกษัตริย์ซานไห่

หลังจากใช้เวลาในการสร้างอยู่นาน ด้วยการสนับสนุนของเมืองซานไห่ โครงสร้างองค์กรกษัตริย์ซานไห่ก็เสร็จสมบูรณ์ในที่สุด ตอนนี้ พวกเขาเริ่มดำเนินงานได้แล้ว

ก่อนสิ้นปี กรมการปกครองจะดำเนินการอย่างเปิดเผย ขณะที่องค์กรกษัตริย์ซานไห่จะเคลื่อนไหวในที่มืด ทั้งสองจะให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน ดำเนินการตรวจสอบเหล่าข้าราชการทั้งหมด โอหยางโจวตั้งชื่อปฏิบัติการนี้ว่า ‘ปฏิบัติการคมกระบี่’ เมื่อกระบี่ถูกชักออกจากฝัก จะมีเลือดไหลนองออกมา

หลังจากที่ส่งไปเขรออกไปแล้ว โอหยางโจวก็แอบไปที่ตำแหน่งนั้น ด้านหลังของเขา เดินตามมาด้วยชายหนุ่มที่ดูเย็นชา ชุนเทียนฉี

ชุนเทียนฉีและคนอื่นๆได้ผ่านการฝึกอบรมที่ฐานการฝึกอบรมกองกำลังพิเศษแล้ว เขาจบการศึกษาจากฐานเป็นอันดับ 1 ในการสอบ เมื่อโอหยางโจวรู้ข่าวนี้ เขาก็เรียกชุนเทียนฉีมาที่คฤหาสน์เพื่อมอบหน้าที่ใหม่ให้

หลังจากที่ผ่านการฝึกอบรมกองกำลังพิเศษแล้ว ชุนเทียนฉีก็เติบโตขึ้นและสงบเสถียรมากขึ้น ให้ความรู้ว่าคนแปลกหน้าไม่ควรจะเดินเข้าไปใกล้เขา จอมยุทธ์รุ่นเยาว์ได้กลายเป็นนักฆ่าโดยสมบูรณ์แล้ว

ถูกต้องแล้ว นักฆ่า เป็นชาและเลือดเย็น บุคลิกของชุยเทียนฉี เหมาะสมที่จะเป็นนักฆ่าที่สุดแล้ว ครึ่งล่าสุด
โอหยางโหว่สั่งให้เขาลอบสังหารชุนฉิน แล้วเขาก็ทำหน้าที่ได้อย่างหมดจด
เขาไม่ได้ทำให้โอหยางโหว่ผิดหวังจริงๆ

ครั้งนี้ โอหยางโหว่ต้องการให้ชุยเทียนฉีทำงานในองค์กรชานไห่

ขณะที่เฉินปู้ไห่ได้เห็นชุนเทียนฉี เขาไม่ได้รู้สึกตกใจใดๆ เมื่อครั้งที่พวกเขาเริ่มก่อตั้งองค์กรชานไห่ขึ้นมา
โอหยางโหว่ได้เปิดเผยต่อเฉินปู้ไห่แล้วว่า เขาตั้งใจที่จะสร้างหน่วยพิเศษขึ้น
เพื่อดูแลภารกิจลอบสังหารโดยเฉพาะ หน่วยนี้จะมีชื่อว่า องค์กรชานไห่

องค์กรชานไห่จะทำหน้าที่เป็นเงาขององค์กรชานไห่ นอกเหนือจากเฉินปู้ไห่ที่เป็นผู้บัญชาการองค์กรชานไห่
และผู้ดูแลข้อมูลของพวกเขาแล้ว ไม่มีใครอื่นอีก ยกเว้นโอหยางโหว่ที่รู้เรื่องการดำรงอยู่ของพวกเขา

ผู้ที่จะดูแลองค์กรชานไห่ จะมีตำแหน่งต่ำกว่าผู้บัญชาการองค์กรชานไห่ อย่างไม่ต้องสงสัย
โอหยางโหว่เลือกชุยเทียนฉี

สมาชิกองค์กรชานไห่ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ และพวกเขาจะใช้หน้าไม้เช่นปีเป็นอาวุธ
พวกเขาจะรับผิดชอบการลอบสังหารสายลับของดินแดนอื่นๆ รวมถึงการลอบสังหารข้ามดินแดนด้วย

จากปฏิกิริยาของเฉินปู้ไห่ เพียงแค่ในดินแดนชานไห่ ก็มีหนูแอบหลบซ่อนตัวอยู่มากมายแล้ว
เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะต้องกวาดล้างสายลับเหล่านี้ออกไปทั้งหมด

นอกเหนือจากการกวาดล้างดังกล่าวแล้ว
องค์กรชานไห่ยังเป็นผู้รับผิดชอบในการลอบสังหารเหล่าคนทรยศของดินแดนอีกด้วย
ดินแดนชานไห่ได้ขยายออกไปผ่านสงคราม จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า ยังคงมีสิ่งชั่วร้ายจากดินแดนเดิมตกค้างอยู่
องค์กรชานไห่จะไม่แสดงความเมตตาใดๆต่อคนเหล่านี้

หากพวกเขาส่งทหารไปเพื่อพยายามหรือสงบสถานการณ์ มันจะทำให้ผู้คนตกใจได้ง่ายๆ
แต่การส่งองค์กรชานไห่ไปนั้นแตกต่างออกไป เพราะพวกเขาสามารถแก้ปัญหาได้โดยที่ไม่มีใครรู้ตัว ดังนั้น
องค์กรชานไห่จึงเป็นคมกระปี่ที่โอหยางโหว่ซ่อนไว้ในที่มืด ขณะที่เขาใช้มัน จะมีเลือดไหลนองออกมา

แน่นอน องค์กรฯเงาหรือแม้แต่องค์กรฯชนให้
มันมีแนวคิดที่แตกต่างออกไปจากองค์กรฯชุดใหม่ของราชวงษ์หมิง
องค์กรฯชนให้มีความสามารถในการสืบสวนเท่านั้น พวกเขาจะมีความสามารถในการจับกุมและสอบปากคำค่อนข้างจำกัด

อำนาจในการจับกุมและสอบปากคำที่แท้จริง จะอยู่ภายใต้กรมกิจการภายใน

โอหยางโซวต้องการสืบสวนผู้คน ไม่ได้ต้องการสร้างสัตว์ประหลาดที่ไม่สามารถควบคุมได้ ในการวางแผน ระบบ,
การควบคุม และการยับยั้ง พวกมันเป็นสิ่งที่ควรจะมี

หลังจากมอบขุ่ยเทียนฉีให้เซินปู้ให้จัดการแล้ว โอหยางโซวก็กลับออกมา ปัจจุบัน
ขุ่ยเทียนฉีไม่จำเป็นต้องให้โอหยางโซวสอนสิ่งอีกแล้ว เขาสามารถทำทุกอย่างได้อย่างอิสระ

จากนั้น โอหยางโซวก็ไปเยี่ยมขุ่ยเทียนฉี ก่อนจะไปหาปิงเอ๋อ เพื่อช่วยเธอทำการบ้าน
หลังจากได้พบกับซ่งเจี๋ยแล้ว เขาก็เดินทางออกไปจากเมืองชนให้อีกครั้ง การเดินทางนี้ของเขานั้นรีบเร่งมาก

แรงกดดันที่ซีโหยวปลดปล่อยออกมานั้น รุนแรงมากเกินไป

.....
โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 12

โอหยางโซวเดินทางกลับมายังเมืองหวู่หลง ในวันเดียวกันนั้น
หวังเฟิงนำองค์กรฯสงครามศักดิ์สิทธิ์เทเลพอร์ตจากเมืองเงินไห้ มาพบโอหยางโซวที่เมืองหวู่หลง
ก่อนที่จะพวกเขามา กองพลทหารรักษาการณ์เมืองเงินไห้ถูกจัดตั้งขึ้นพร้อมแล้ว

จากนั้น โอหยางโซวก็ไม่ได้อยู่ที่เมืองหวู่หลงอีก เขานำกองกำลังของเขาไปที่แนวหน้า ก่อนจะออกไป
โอหยางโซวได้ทำลายประตูเทเลพอร์ตของเมืองหวู่หลงลงด้วย

ประตูเทเลพอร์ตนี้ทำหน้าที่ของมันสมบูรณ์แล้ว เขาจึงไม่คิดจะปล่อยมันเอาไว้ต่อไป
โอหยางโซวไม่ต้องการให้มีอุบัติเหตุใดๆเกิดขึ้น

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 10 วันที่ 14

โอหยางโชนำองค์รัชสงครามศักดิ์สิทธิ์ ไปถึงศูนย์บัญชาการที่ห่านสินจัดตั้งขึ้นที่ชายแดน สถานที่ที่เขาเลือกเป็นเมืองเล็กๆห่างจากชายแดนราว 20 กิโลเมตร

ก่อนหน้านี้ ห่านสินได้นำกองทัพเสือดาว รวมถึงกองพลทหารองครักษ์มาเตรียมความพร้อมที่นี่เสร็จสมบูรณ์แล้ว เสบียงจำนวนมากก็ถูกขนส่งมาแล้วเช่นกัน

ใกล้ชายแดน เติ่นท์ของกองทัพตั้งอยู่อย่างเป็นระเบียบ ธงถูกปักลงบนพื้นดิน และหอกถูกตั้งตรงขึ้นชี้ฟ้า

นอกจากพวกเขาแล้ว กองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพมังกร และกองพลทหารที่ 3 แห่งกองทัพพยัคฆ์ก็เตรียมพร้อมอยู่ที่เทือกเขาซีหวนต้าซานแล้ว เมื่อศูนย์บัญชาการมีคำสั่ง กองพลทหารทั้งสองจะลอบโจมตีทันที

ในเวลาเดียวกันนี้ กองทัพคนเถื่อนภูเขา 100,000 นาย ของซีโหยวก็กำลังเคลื่อนพลเข้ามาใกล้จัดหวัดเจ้าฉิงอย่างช้าๆ

หน่วยสอดแนมของทั้ง 2 ฝ่าย ได้พบกันในเขตทุรกันดารและต่อสู้กัน ในทุกๆวัน เมื่อพระอาทิตย์ตก หน่วยสอดแนมจะกลับมาพร้อมกับศพเพื่อนร่วมงานของพวกเขา

หน่วยสอดแนมของกองทัพซานไห่ ได้รับการฝึกอบรมจากฐานการฝึกอบรมกองกำลังพิเศษทั้งหมด ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังคงถูกสังหาร ด้วยสิ่งนี้ ทุกคนจะเห็นได้ว่า กองทัพของซีโหยวนี่ไม่ธรรมดาเลย

เพลงเพลงแห่งสงครามได้ถูกจุดขึ้นแล้ว สงครามที่แท้จริงกำลังจะเกิดขึ้น ในสงครามครั้งนี้ กองทัพซานไห่ส่งกำลังพลมาถึง 8 กองพลทหาร เมื่อรวมกับองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์แล้วพวกเขามีกำลังพลรวมกว่า 110,000 นาย นี่เป็นครั้งแรกที่กองทัพซานไห่มีกำลังพลมากกว่าศัตรู

แต่ในสนามรบหลัก กองทัพซานไห่มีกำลังพลรวม 86,000 นายเท่านั้น ซึ่งน้อยกว่ากองทัพของซีโหยวที่มี 100,000 นาย แม้ว่าจะมีความได้เปรียบด้านกำลังพล แต่สงครามครั้งนี้ก็ยังเป็นเรื่องยากสำหรับกองทัพซานไห่ ไม่มีใครคาดเดาได้ว่า สงครามหวิโจวนี้ จะยากกว่าสงครามเจ้าฉิงที่เพิ่มสิ้นสุดลงไปหรือไม่ ไม่ใช่เพราะสาเหตุอื่นใด แต่เป็นเพราะ ศัตรูของพวกเขาก็คือ อสูรร้ายซีโหยว และกองทัพคนเถื่อนญูเขา

แม้ว่าฝ่ายชาวกรองจะไม่สามารถแทรกซึมเข้าไปได้ แต่หลักจากที่พวกเขาตรวจสอบอยู่นาน พวกเขาก็สามารถบอกได้ว่า กำลังพลทั้ง 100,000 นายนี้ เป็นกองกำลังที่มีอาวุธและอุปกรณ์ชั้นสูงทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อหน่วยสอดแนมรายงานข่าวนี้เข้ามาอย่างต่อเนื่อง มันจึงยืนยันเรื่องนี้ได้

ซีโหยวได้ใช้เวลาไปกว่า 1 ปีครึ่ง ในจังหวัดหวิโจว และเขาก็ฝังรากลึกลงไป ในจังหวัดนี้ คนเถื่อนญูเขาไม่ใช่คนเถื่อนจริงๆอีกต่อไป นี่เป็นเหตุผลที่ประเทศไท่ผิงไม่อยากจะต่อสู้กับเมืองซีโหยว

ความแข็งแกร่งของกองทัพคนเถื่อนญูเขา เป็นสิ่งที่โอหยางโขวมองเห็นได้ชัดกว่าคนอื่นๆ กรมทหารคนเถื่อนญูเขาที่นำโดยเอ้อหลาย เป็นดั่งฝันร้ายของศัตรูในระหว่างสงครามจูหลู่ เพียงแค่คิดก็น่าหวาดกลัวแล้ว

ในทางตรงกันข้าม กองทัพเสือดาวภายใต้การนำของหานสิน นอกเหนือจากกองพลทหารที่ 1 แล้ว กองพลทหารอื่นๆเพิ่งจะถูกจัดตั้งขึ้นเมื่อเร็วๆนี้ สิ่งที่จะเกิดขึ้นในสนามรบจึงยากที่จะบอกได้

นี่คือเหตุผลที่โอหยางโขวนำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์และกองพลทหารองครักษ์ของเขามาด้วย ในช่วงเวลาที่สำคัญที่สุด พวกเขาจะใช้ไฟลับเหล่านี้ของเขาออกไป

แตกต่างจากสงครามอื่นๆ สงครามหวิโจวเกิดขึ้นในเขตทุรกันดาร กองทัพซานไห่จะเป็นฝ่ายป้องกัน แต่โอหยางโขวจะไม่อนุญาตให้พวกเขาข้ามชายแดนมา กองทัพซีโหยวจะเป็นฝ่ายโจมตี แต่ด้วยลักษณะนิสัยของซีโหยว เขาจะไม่ลืมการป้องกันของเขา ด้วยเหตุนี้ ทั้ง 2 ฝ่าย จึงจะต่อสู้กันในเขตทุรกันดาร

เมฆดำทะมึนของการต่อสู้ ปกคลุมไปทั่วท้องฟ้า มันทำให้ผู้ที่พบเห็นแทบจะหายใจไม่ออก

Chapter 494 การต่อสู้ของเหล่ามังกร

เดือนที่ 10 นี้ เป็นเดือนแห่งความวุ่นวายของเซตทูกันดาร์ ไม่ว่าจะเป็นลอร์ดหรือชาวพื้นเมือง พวกเขากำลังเตรียมพร้อมสำหรับสงครามครั้งใหญ่ ก่อนที่จะถึงฤดูหนาว ผู้ชนะจะได้เป็นราชา ในขณะที่ผู้แพ้จะกลายเป็นสุนัข

ในเซตทูกันดาร์ กลิ่นอายสังหารแพร่กระจายออกไปทั่วทุกพื้นที่ ถ้าสวรรค์ต้องการเลือด เหล่าท้องฟ้าและดวงดาวก็จะเคลื่อนไหว ถ้าโลกต้องการเลือด เหล่าสรรพพืชและมังกรก็จะปรากฏขึ้น และเมื่อมนุษย์ต้องการเลือด แผ่นดินก็จะเต็มไปด้วยเลือด

จิตสังหารที่มองไม่เห็น แทรกซึมออกมาจากคนกลุ่มต่างๆ และมันทำให้เมฆถึงกับเปลี่ยนสี เมฆสีแดงเข้มเต็มอยู่บนท้องฟ้า มันเป็นสัญญาณที่น่ากลัวอย่างมาก

ในพื้นที่แห่งหนึ่งของเซตทูกันดาร์ ตัวแทนโรงเรียนปรัชญาหยินหยาง โจวหยาน มองไปที่เมฆสีแดงบนท้องฟ้า ปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ยากแม้แต่ในยุคเลียดก๊กก็ตาม โจวหยานสามารถมองเห็นได้มากกว่าคนทั่วไป เขาเพิ่งมองเห็น รวบรวมว่าเขาสามารถมองเห็นได้ไกลนับแสนกิโลเมตร ในท้องฟ้า ทั้งทางเหนือ, ทางตะวันออก และทางใต้ มีมังกรอยู่มากมาย โดยมังกรที่อยู่ทางใต้ มีจิตสังหารมากที่สุด และโดดเด่นมากที่สุด ไม่ไกลจากมังกรขนาดยักษ์นั้น มีมังกรขนาดเล็กอยู่เป็นจำนวนมาก นี่คือนี่ที่เรียกว่า รูปแบบการต่อสู้ของมังกร

เมฆที่ก่อตัวขึ้นเป็นมังกร มันเป็นรูปสัญลักษณ์ของโซควาสนาและแก่นแท้ โซควาสนาและแก่นแท้ของลอร์ดและดินแดน รวมตัวกันจนรูปร่างเช่นนี้ นอกเหนือจากมังกรแล้วยังมีสัตว์ร้ายอื่นๆอยู่บนท้องฟ้าอีก เช่น เหล่าหงส์, หมี, พญาค้างคาว และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ รูปสัญลักษณ์ที่โซควาสนาและแก่นแท้ก่อตัวขึ้นนี้ เป็นตัวแทนของลอร์ด

ในช่วงท้ายของไกอापปีที่ 2 แม้แต่โอหยางโซวก็สามารถปลดปล่อยให้โซควาสนาและแก่นแท้ของตัวเองก่อตัวเป็นรูปสัญลักษณ์ได้ ปรากฏการณ์เช่นนี้ไม่ค่อยปรากฏขึ้นนัก เพราะจิตสังหารที่รุนแรงเช่นนี้ ไม่ค่อยจะมีให้เห็น

ช่วงเวลาที่มีนัยไป ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะหายไปพร้อมๆกัน ดังนั้น ช่วงเวลาในปัจจุบันนี้ จึงเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดสำหรับสมาชิกโรงเรียนปรัชญาหยินหยาง ที่จะดูโซควาสนาและแก่นแท้ของเหล่าลอร์ด ในขณะที่คนทั่วไปมองไปบนท้องฟ้า พวกเขาจะมองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากก้อนเมฆ

“เวลาแห่งสงคราม เวลาแห่งความวุ่นวาย!” โจวหยานพึมพำ และหายตัวไปในเขตทुरกันดารที่เขาไม่เลือกดินแดนชานไห่ อาจจะเป็นเพราะเขาไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวกับสงครามนี้ จิตสังหารของมนุษย์เริ่มต้นจากมนุษย์ และมีอิทธิพลต่อมนุษย์

ในเขตทुरกันดาร เมื่อเหล่าทหารได้เห็นเมฆสีแดง พวกเขาจะเต็มไปด้วยความรู้สึกของความกระหายเลือด และพวกเขาก็ยังรู้สึกได้ว่า เลือดของพวกเขากำลังเดือดพล่านด้วยความปรารถนาที่จะต่อสู้

จิตสังหารจึงยิ่งก่อตัวเพิ่มขึ้นในเหล่าเมฆอีกครั้ง จิตสังหารทั้งสองได้ผลักดันกันและกัน และมันส่งผลให้เมฆสีแดงบนท้องฟ้าเติบโตและสั่นสะเทือนมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ และสีแดงสดใสที่เปล่งออกมา ก็ดูราวกับเป็นสีของพลังอำนาจแห่งจักรพรรดิ ในเขตทुरกันดาร เหล่าลอร์ดนับพันไม่ยินดีที่จะอยู่เฉยอีกต่อไป

แม้แต่พีชก็ไม่สามารถจะอดทนอยู่ภายใต้กลิ่นอายสังหารได้ พวกมันค่อยๆเหี่ยวแห้งและร่วงหล่นลงสู่พื้นดินจากเหนือจรดใต้ เขตทुरกันดารทั้งหมดดูราวกับเข้าสู่ฤดูหนาวก่อนเวลา ไม่มีร่องรอยของชีวิตใดๆ

ท้องฟ้าสีแดงสดใสและพื้นดินที่เหี่ยวเฉา กลายเป็นฉากที่พบเห็นได้ยาก ฤดูหนาวปีนี้มาเร็วกว่าปกติ และมันหนาวเย็นยิ่งกว่าปกติมาก

หลังจากนี้ ใครจะอยู่รอดและใครจะถูกฝังลงที่เขตทुरกันดาร ทุกอย่างยังคงไม่ชัดเจน แม้แต่ไกอาผู้ซึ่งวางแผนทั้งหมดเองก็ตาม มันทำได้เพียง ทำหน้าที่เป็นคนนอกที่เฝ้าดูอย่างสงบได้เท่านั้น

แผ่นดินเป็นดังกระดานหมากรุก และผู้คนก็เป็นดังตัวหมาก เกมส์ถูกตั้งค่าให้กับผู้คนมากมาย มันจึงไม่ใช่สิ่งที่ใครจะสามารถเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของเกมส์ได้เพียงลำพัง

ทั้งประเทศจีน ไม่มีพื้นที่ไหนเลยที่เงียบสงบ ทุกคนที่พยายามจะอยู่อย่างสงบจะถูกกวาดออกไป มีเพียงผู้ที่โยนตัวเองเข้าสู่คลื่นโลหิตเท่านั้น ถึงจะมีโอกาสอยู่รอดได้ นี่เป็นผลมาจากจิตสังหารที่รวมตัวกันระหว่างสวรรค์และโลก มันจำเป็นต้องถูกปลดปล่อยออกมา

ที่แรกที่ระเบิดขึ้นก็คือ มณฑลจหยวน เงินเซ่งนำแคว้นจางฉู่ ซึ่งมีแคว้นฉู่ตะวันตกเป็นพันธมิตร
เผชิญหน้ากับพันธมิตรดินแดนทั้งห้า จาก 5 มณฑลใกล้เคียง หลังจากผ่านไปครึ่งเดือนของการเตรียมพร้อม
ในที่สุด สงครามครั้งใหญ่ก็เริ่มต้นขึ้น ผู้คนมากมายไปรวมตัวกันที่นั่น

คนแรกที่เริ่มการโจมตีก็คือ กองทัพพันธมิตร 100,000 นาย ที่นำโดยเพียวหลิงฮวน กองกำลัง 100,000 นี้
ได้บุกเข้าไปยังชายแดนทางตะวันตกเฉียงใต้อย่างฉับพลัน

เมืองหลวงของแคว้นจางฉู่ เมืองเงิน ตั้งอยู่ทางตะวันออกของมณฑลจหยวน
การป้องกันทางตะวันตกของพวกเขาจึงอ่อนแอมากที่สุด

ดังนั้น กองทัพของเพียวหลิงฮวนจึงไม่ได้เผชิญหน้ากับการต่อต้านมากนัก ในขณะที่พวกเขาเดินทัพเข้าไป
ชัยชนะนี้ได้จุดประกายจิตวิญญาณของคนอื่นๆ

เมื่อมีคนหนึ่งเคลื่อนไหว คนอื่นๆก็จะเริ่มเคลื่อนไหว ในขณะที่เดียวกับที่พวกเขาเคลื่อนไหว
พันธมิตรแห่งสงครามก็เริ่มหมุน

ตามหลังเพียวหลิงฮวนมาอย่างใกล้ชิด ชุนเซิ่นจุนนำกองทัพพันธมิตร 180,000 นาย โจมตีทางใต้ของมณฑล
ขณะที่พวกเขาเข้ามา พวกเขาพุ่งไปทางพื้นที่หลักของแคว้นจางฉู่โดยตรง
กองทัพทั้งสองเป็นเหมือนกับคมกริไร แทบเข้าไปในใจกลางของแคว้นจางฉู่

มีเพียงกองทัพพันธมิตร 150,000 นาย ที่นำโดยเฟิงฉิวฮวงเท่านั้น ที่ยังคงไม่เคลื่อนไหวใดๆ
พวกเขายังคงอยู่ที่ชายแดน

เมืองหลวงลั่วหยาง ตั้งอยู่ใกล้กับดินแดนหงส์สาบสูญในมณฑลหยวน ดังนั้น ในทางเหนือ
เมื่อแคว้นจางฉู่รู้ถึงการคงอยู่ของลั่วหยางแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้สร้างภัยคุกคามมณฑลหยวนมากนัก

ในเวลาเดียวกัน แม้ว่าเฟิงฉิวฮวงและคนอื่นๆจะยึดทางเหนือของมณฑลจหยวนได้
แต่เมื่อพิจารณาถึงการดำรงอยู่ของลั่วหยางแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่สามารถดำเนินพื้นที่ใหม่ได้อย่างสงบแน่นอน

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโฆวจึงส่งข้อความไปให้เฟิงฉิวฮวง 2 ประโยค

ถ้าศัตรูไม่เคลื่อนไหว ก็อย่าได้เคลื่อนไหว

ถ้าศัตรูโหมตี ข้าจะระเบิดพวกมันอย่างฉับพลัน

โอหยางโฆวเชื่อว่า ด้วยสติปัญญาของเธอ เธอจะเข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร

เงินเชิงไม่ใช่คนที่ไร้ความสามารถ ไม่อย่างนั้น

เขาคงจะไม่สามารถยึดครองมณฑลจหยวนทั้งหมดได้ในเวลาเพียงแค่ครึ่งปีอย่างแน่นอน ภายใต้เขานอกจากเสียงหยานที่เข้ามาช่วยเหลือแล้ว ยังมีขุนพลที่มีชื่อเสียงอีกมา เช่น หวู่กวง, หวู่เฉิน, จางเอ๋อ และเฉินหยู

หวู่เฉิน, จางเอ๋อ และเฉินหยู ทั้งสามมีส่วนในสงครามจูลู่

นอกจากนี้ ด้วยกำลังพลถึง 600,000 นาย ของแคว้นจางฉู่ พวกเขายังไม่สามารถจะถูกลมองข้ามได้

หลังจากที่ได้รับข่าวการเคลื่อนไหวของศัตรู เงินเชิงก็เริ่มเคลื่อนย้ายกำลังพลและขุนพลของเขา เขาสั่งให้ขุนพลใหญ่เสียงหยาน นำกำลังพล 200,000 นาย ลงไปทางใต้ เพื่อต่อสู้กับขุนเฉินจุน, หวู่กวงนำกำลังพล 150,000 นาย ไปเผชิญหน้ากับเพียงหลิงฮวนทางตะวันตก

ขุนพลจางเอ๋อนำกำลังพล 200,000 นาย ขึ้นไปทางเหนือ เพื่อป้องกันการโจมตีจากเฟิงฉิวฮวง ในเวลาเดียวกัน ก็ป้องกันตีเงินที่สามารถจะเคลื่อนพลมาโจมตีได้ตลอดเวลาด้วย

เมืองหลวง จึงมีกำลังพลเหลืออยู่เพียง 50,000 นายเท่านั้น และมีเฉินหยูเป็นผู้นำ สำหรับสงครามครั้งนี้ เงินเชิงทำได้เพียงทุ่มทุกกำลังทั้งหมดออกไปเท่านั้น ถ้าเขาชนะ เขาก็จะได้รับเวลา ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมาก สำหรับแคว้นจางฉู่ของเขา ในช่วงพักฤดูหนาวนี้ เขาจะมีเวลามากพอในการจัดการส่วนต่างๆในมณฑลให้เรียบร้อยได้

เมื่อถึงปีใหม่ แคว้นจางฉู่ก็จะไม่กลัวความท้าทายใดๆอีกต่อไป แต่แน่นอนว่า ถ้าพวกเขาพ่ายแพ้ พวกเขาก็จะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง เงินซึ่งได้รับชีวิตที่สองมา แล้วเขาจะยอมล้มเหลวอีกครั้ง?

สงครามที่จะระเบิดขึ้นในมณฑลจางหยวน จุดประกายสงครามในส่วนอื่นๆของแผ่นดิน หลังจากนั้นไม่นาน สงครามในภาคตะวันออกเฉียงใต้ก็เริ่มขึ้น

หวงเฉามีความทะเยอทะยาน ในขณะที่จางหลางและคนอื่นๆก็มีความแน่วแน่

จากทั้ง 2 ฝ่าย มีเพียงฝ่ายเดียวที่จะอยู่รอดในไกออาปีที่ 2 นี้

จางหลางรวบรวมกำลังพล 100,000 นาย ที่ทางเหนือของมณฑลหวนหนาน เตรียมพร้อมที่จะมุ่งหน้าลงใต้แน่นอน เขาระมัดระวังและหลีกเลี่ยงแคว้นฉู่ตะวันตก จางหลางและคนอื่นๆไม่กล้าที่จะรบกับเจ้าโลกผู้นั้น

ในความเป็นจริง ขณะที่เมืองเผยปรากฏตัวขึ้น ผู้ที่เป็นกังวลมากที่สุดก็คือจางหลาง เพราะดินแดนโลหิตสีขาวของเขา อยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ร้อยกิโลเมตรเท่านั้น พวกเขาจึงเป็นเพื่อนบ้านที่ชวนให้กังวลอย่างมาก

ระหว่างแคว้นฉู่ตะวันตกและดินแดนโลหิตสีขาว สงครามจะต้องเกิดขึ้นแน่นอน มันเพียงแค่ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

แต่ตอนนี้ จางหลางไม่ได้กังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้นมากนัก เรื่องที่เขากังวลมากที่สุดในตอนนี้ก็คือ การกวาดล้างกลุ่มกบฏหวงเฉา ไม่อย่างนั้น ถ้าพวกเขาเกิดไปเป็นพันธมิตรกับเสียงหยา ผลที่ตามมาจะน่ากลัวเป็นอย่างมาก

ในเวลาเดียวกันนี้ เสียงหยาไม่ได้มีเจตนาที่จะโจมตีดินแดนโลหิตสีขาว เป้าหมายทางยุทธศาสตร์แรกของเขาก็คือ ขึ้นไปทางเหนือ และครอบครองมณฑลหลู่ตง

เหล่าลอร์ดในมณฑลหลุดงได้เห็นถึงความตั้งใจของเขาอย่างเด่นชัด
พวกเขาทั้งหมดจึงเต็มไปด้วยความหวาดกลัว ในเวลานี้พวกเขาจึงได้สร้างกองทัพพันธมิตรที่มีกำลังพล
200,000 นาย ขึ้นมา

ระหว่างทั้งสอง สงครามจะมาถึงจุดแตกหักในไม่ช้าอย่างแน่นอน คำถามก็คือเมื่อไหร่
และมันจะส่งผลกระทบต่อสงครามในมณฑลจหยุนหรือนิ?

ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ นอกเหนือจากงานกลางแล้ว ส้องป่าก็เป็นอีกคนที่เคลื่อนไหว เช่นเดียวกับงานกลาง
ส้องป่านำกองทัพพันธมิตร 150,000 นาย จากทางใต้ ขึ้นมาทางเหนือ
ทั้งสองจะช่วยกันปิดล้อมกองทัพของหวงเฉาไว้

ในเวลาเดียวกันนั้น กงเจิงซีนำกองทัพพันธมิตร 80,000 นาย มุ่งหน้าไปทางใต้ของมณฑลหวนหนาน
สถานการณ์ของเขาเต็มไปด้วยความอัดอั้นใจ ราวกับว่า สงครามในปัจจุบัน ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา

ในสถานการณ์เช่นนี้ พลังของตระกูลที่ทรงอำนาจเริ่มเปิดเผยออกมา

ไม่ว่าจะเป็นการเชื่อมโยงหรือติดต่อ พวกกงเจิงซีไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับพวกเขาได้เลย ไม่อย่างนั้น
ไปฮัวก็คงจะไม่เผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ยากลำบากเช่นนี้ในมณฑลหวนหนาน
เธอไม่มีพันธมิตรเข้ามาช่วยเหลือเลย

แน่นอนว่า มันมีเหตุผลอีก 1 ประการ
ที่เหล่าลอร์ดในมณฑลหวนหนานไม่เต็มใจจะส่งกำลังพลไปช่วยต่อสู้กับประเทศไทผิง เหตุผลนั้นก็คือ
ดินแดนซานไห่ ทุกคนรู้ว่าดินแดนซานไห่นั้นก้าวร้าวอย่างมาก

โดยไม่ต้องกล่าวถึงมณฑลหวนหนาน แม้แต่มณฑลหลิงหนานที่มีพันธมิตรแดนใต้ตั้งอยู่
ก็ถูกดินแดนซานไห่เข้าครอบครองไปเกือบครึ่งแล้ว ดังนั้น เหตุใดพวกเขาถึงจะต้องช่วยดินแดนซานไห่
ที่จะเข้ามารุกรานมณฑลหวนหนานในอนาคตด้วยเล่า?

ในสายตาของพวกเขา การโจมตีประเทศไท่ผิง เป็นการช่วยดินแดนشانไห่ พวกเขาจะเหมือนกับแกะที่รอให้ถูกเสือกินในภายหลัง และที่สำคัญ พวกเขาไม่มีกำลังมากพอที่จะเข้ายึดครองจังหวัดทั้งสามที่อยู่ภายใต้ประเทศไท่ผิง

เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำไมพวกเขาไม่ยินยอมเป็นคนนอกล่ะ? ทำไมพวกเขาไม่เพียงแค่นั่งอยู่บนภูเขา แล้วดูเสือต่อสู้กัน? เพียงแค่ปล่อยให้ดินแดนشانไห่และดินแดนสอดคล้องต่อสู้กับประเทศไท่ผิงไป ความจริงนี้ ทำให้ดินแดนสอดคล้องของไปฮั่ว ถูกผลักดันไปสู่ขอบเหว

Chapter 495 องครักษ์โลหิตซีโหยว

สถานการณ์ที่ดินแดนสอดคล้องกำลังเผชิญในปัจจุบัน โอหยางโชวต้องการจะให้ความช่วยเหลือ แต่เขายังไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้ ในปัจจุบัน โอหยางโชวไม่มีเวลาและกำลังมากพอที่จะไปกังวลเรื่องภายนอกสนามรบหลักของเขา ในขณะที่ กองทัพของซีโหยว 100,000 นาย ได้ปรากฏขึ้นห่างจากศูนย์บัญชาการกองทัพشانไห่ไปเพียง 10 กิโลเมตร

10 กิโลเมตร ทหารรายสามารถเดินผ่านระยะดังกล่าวได้ใน 2 ชั่วโมง สำหรับทหารม้าเกราะเบา พวกเขาสามารถเดินผ่านได้ง่ายๆเพียงครึ่งชั่วโมง ราวกับจะบอกว่า ด้วยระยะทางดังกล่าวนี้ ทั้ง 2 ฝ่าย สามารถจะเริ่มสงครามกันได้ทุกเมื่อ สงครามที่แท้จริงของทั้ง 2 ฝ่าย กำลังจะเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว

หานสินเริ่มวางแผนจัดขบวนทัพของเขา ตั้งจางหานเป็นขุนพลซ้าย นำกองพลทหารที่ 1 และ 4 ของกองทัพเสือดาว ไปประจำที่ปีกซ้าย และตั้งตี้ฉิงเป็นขุนพลขวา นำกองพลทหารที่ 3 และ 5 ของกองทัพเสือดาว ไปประจำการที่ปีกขวา

หานสินจะดูแลกองกำลังกลาง และนำกองพลทหารที่ 2 เอง โดยกองพลทหารองครักษ์ก็จะอยู่ภายใต้เขาชั่วคราวด้วยเช่นกัน และมันจะทำหน้าที่เป็นกองกำลังกลางของกองทัพ

โอหยางโชวนำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ เป็นกองกำลังสำรองของกองทัพ

ทหารกว่า 80,000 นาย กระจายตัวไปตามชายแดนยาวหลายกิโลเมตร

เมื่อ 2 วันก่อน ซีหวนซุ่ยและซ่านจูได้รับคำสั่งของหานสิน

พวกเขาต้องหลีกเลียงหน่วยลาดตระเวนและหน่วยสอดแนมของจังหวัดหวู่โจว เพื่อลอบโจมตีกองทัพของซีไหวยจากด้านหลัง

หานสินไม่พร้อมที่จะโจมตีเมืองซีไหวยโดยตรง เขาจึงทำได้เพียงโจมตีกองทัพของซีไหวย ขณะที่พวกเขาอยู่นอกเมืองซีไหวยเท่านั้น

เมื่อไม่มีพวกเขา เมืองซีไหวยก็จะกลายเป็นเพียงเมืองที่ว่างเปล่า ดังนั้น

การโจมตีเมืองซีไหวยจึงไม่มีประโยชน์โดยสิ้นเชิง ถ้าพวกเขาเริ่มโจมตี ไม่ว่าพวกเขาจะยึดเมืองได้หรือไม่ก็ตาม ซีไหวยจะนำกองทัพตอบโต้ทันที

ในทางกลับกัน หากพวกเขาสามารถขยี้กองทัพ 100,000 นาย ของซีไหวยได้ สงครามหวู่หลงก็จะสิ้นสุดลงทันที นี่เป็นเพียงการคำนวณง่ายๆ

หานสินผ่านจุดนั้นไปแล้ว ตอนนี้ เขาพร้อมที่จะมุ่งเน้นความสนใจทั้งหมดไปที่การโจมตีกองทัพซีไหวยแล้ว

ในตอนนี ซีไหวยกำลังทำอะไรอยู่? ณ ชายแดน บนภูเขาที่มีความสูงไม่ถึง 100 เมตร

เต็นท์ของซีไหวยตั้งอยู่บนจุดสูงสุด ผู้คนเรียกจะสถานที่นั้นว่า เนินอสูรร้าย ซึ่งมีความหมายว่า สถานที่ที่อสูรร้ายซีไหวยตั้งเต็นท์ของเขาเอาไว้

แม้ว่าภูเขาสูง แต่ต้นไม้ก็ยังคงอวกาม ที่น่าประหลาดใจก็คือ ต้นหอมหมื่นลี้ที่ยอดเขานี้ เดือนที่ 10

เป็นช่วงเวลาที่ดอกหอมหมื่นลี้จะเริ่มเบ่งบาน น่าเสียดาย ด้วยความตึงเครียดและกลิ่นอายสังหารในเขตทุรกันดาร มันได้ทำลายทัศนียภาพที่สวยงามนั้นไป ต้นหอมหมื่นลี้ทั้งหมดบนภูเขาจึงได้เหี่ยวเฉาลง

ดอกหอมหมื่นลี้ร่วงหล่นจากบนกิ่งก้านของต้นไม้ลงสู่พื้นดิน

หลังจากที่คนเถื่อนภูเขาเหยียบย่ำพวกมันอย่างต่อเนื่อง พวกมันก็ไม่เหลือสภาพเดิมให้เห็นอีกต่อไป

พวกมันทั้งหมดได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของดินไปแล้ว สัญญาณที่บ่งบอกถึงการคงอยู่ของพวกมัน มีเพียงกลิ่นอ่อนๆที่พัดไปตามสายลมเท่านั้น เมื่อลมฤดูใบไม้ร่วงพัดผ่าน

อากาศยังคงหลงเหลือกลิ่นหอมของดอกหอมหมื่นปีอยู่เล็กน้อย

ซึ่งมันไม่เข้ากับความตึงเครียดในเขตทรกัณดารเลยแม้แต่หน่อย ซีโหยวอาจจะเลือกสถานที่นี้เพราะเหตุผลนี้

สำหรับโลกภายนอก ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาเป็นพวกไร้อารยธรรม ผู้นำของพวกเขา ซีโหยว

เป็นคนที่หยาบกระด้าง, โง่เง่า, ชั่วร้าย และน่าเกลียด เขาเป็นอสูรร้ายที่แท้จริง! คนเหล่านั้นหวาดกลัวเขา แต่พวกเขาไม่ได้เคารพบูชาเขา ทั้งหมดนี้เป็นอคติและความเข้าใจผิด

อย่างน้อยที่สุด โอหยางโซวก็ไม่ได้คิดเช่นนั้น ในฐานะหนึ่งในลอร์ดไม่กี่คนที่ติดต่อกับชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา โอหยางโซวไม่เชื่อว่าพวกเขาเป็นชนเผ่าที่โง่เง่าและไร้อารยธรรม

ในหมู่พวกเขา มีคนที่ยอดเยี่ยมและน่าทึ่งอยู่มากมาย ไม่ว่าจะเป็นหมอผีใหญ่แห่งเผ่าชนเหนียว, เลย์ฟาน, ซีฮู หรือซีเปา พวกเขาทิ้งความประทับใจไว้ภายในใจของโอหยางโซว

ผู้นำเผ่าเลย์เตียน เลย์ฟาน ใช้ความสามารถของเขา จนได้รับตำแหน่งเป็นผู้ว่าราชการอำเภอดาบหัก ทั้งด้านการปกครองและการทหาร ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาสามารถทำได้ดีทั้งหมด

ในทางตรงกันข้ามกับกลไกและการหลอกลวงของชนพื้นราบ

ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขามีความน่าเชื่อถือและซื่อสัตย์มากกว่า แล้วผู้นำจิตวิญญาณของพวกเขาอย่าง ซีโหยว จะเป็นคนโง่ได้อย่างไร? ในสมัยโบราณ ชนเผ่าจิวหลี่ของซีโหยว มีเทคโนโลยีที่ล้ำหน้าอย่างมากในช่วงเวลานั้น

สิ่งนี้ได้พิสูจน์แล้วว่า เขาเป็นคนที่ฉลาดอย่างแท้จริง ไม่อย่างนั้น เขาคงไม่สามารถควบคุมพื้นที่ขนาดใหญ่ และกลายเป็นมหาอำนาจในเขตทรกัณดารได้ ในเวลาเดียวกันนี้ จักรพรรดิเหลืองและจักรพรรดิไฟที่มาจากยุคเดียวกับเขา ยังไม่เปิดเผยตัว

แน่นอน แม้ว่าเขาจะฉลาด แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่า เขาจะเป็นคนมีเมตตา ความป่าเถื่อนของซีโหยวเป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้

ทุกคนที่ทำหน้าที่ปกป้องยอดเขา ปลดปล่อยกลิ่นอายสังหารที่รุนแรงออกมา พวกเขาเป็นองครักษ์ชั้นสูงของซีโหยว 'องครักษ์โลหิตซีโหยว'

เมื่อเทียบกับนักรบชาวฮั่น นักรบคนเถื่อนภูเขามีความสูงมากกว่าเล็กน้อย
แต่พวกเขาเหล่านี้น่าตกตะลึงอย่างมาก พวกเขาสูงกว่านักรบคนเถื่อนภูเขาทั่วไปมาก
แต่ละคนมีความสูงมากกว่า 2 เมตร กล้ามเนื้อของพวกเขาบวมเต่ง และมันเต็มไปด้วยพลัง
สิ่งที่น่าแปลกประหลาดมากที่สุดก็คือ ดวงตาสีแดงโลหิตของพวกเขา แม้แต่ในเวลากลางคืน
ดวงตาของพวกเขาก็ยังเรืองแสงสีแดงออกมา นี่คือเหตุผลที่พวกเขาได้รับชื่อว่า องครักษ์โลหิตซีไหว

องครักษ์โลหิตแต่ละนาย เป็นเครื่องจักรสังหารมนุษย์ พวกเขาไม่รู้สึกละเจ็บปวดใดๆ
พวกเขารู้เพียงแค่วิธีสังหารเท่านั้น

การพัฒนาองครักษ์โลหิตเป็นความลับสุดยอด แม้แต่ภายในเมืองซีไหวเอง
ก็มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ถึงการคงอยู่ของพวกเขา

ภายในเมืองซีไหว เขาได้สร้างลานอันเงียบสงบขึ้น เพื่อฝึกรบมองครักษ์โลหิต
กำแพงของลานนั้นสูงมากและแยกพวกเขาออกจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิง
ประชาชนในเมืองได้ยินเพียงเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดจากภายใน
ความเจ็บปวดถูกฝังเข้าไปในกระดูของพวกเขา เสียงกรีดร้องของพวกเขาดูราวกับสัตว์ร้าย
และมันดูก็สิ้นหวังและเศร้าหมองในเวลาเดียวกัน ไม่มีใครรู้ว่า ความเจ็บปวดที่พวกเขาได้รับ
มีประสบการณ์มาจากอะไร

ทุกๆวัน ศพแล้วศพเล่าถูกนำออกมาฝัง แม้แต่ศพเหล่านั้นก็ยังคงถูกคลุมเอาไว้
จึงไม่มีใครสามารถมองเห็นใบหน้าที่แท้จริงของพวกเขาได้

เมื่อเวลาผ่านไป ความลับบางอย่างก็ไม่ใช่ความลับอีกต่อไป ในที่สุด ก็มีใครบางคนได้เห็นใบหน้าของศพ
คนเถื่อนภูเขาคนนั้นตกใจมาก จนเขาเกือบจะช็อกตาย

มันดูราวกับเป็นนอสรู้อย่างน่ากลัว! ใบหน้าของศพเบลอไม่ชัดเจน, เส้นเลือดทั่วร่างระเบิด
และเลือดก็ไหลออกมาจากศพจนหมด มันเป็นเพียงศพที่เหี่ยวแห้งและดูน่ากลัวเท่านั้น ไม่มีใครรู้ว่า
ซีไหวใช้วิธีไหนฝึกรบมองครักษ์โลหิตเหล่านี้

นอกจากนี้ ผู้คนยังเห็นชาวฮั่นกลุ่มใหญ่ ถูกส่งเข้าไปในลาน คนที่ไร้เดียงสาเหล่านี้
ไม่มีใครเลยที่เคยเห็นพวกเขา กลับออกมา แม้กระทั่งสงครามเริ่มขึ้น ลานก็ยังคงถูกปิดไว้
และไม่มีใครเห็นพวกเขา กลับออกมา

การฝึกอบรมที่ยาวนาน ทำให้ซีโหยวดูโหดเหี้ยมขึ้น ดวงตาของเขาดูคล้ายกับองค์กรกษัลโลหิต
มันกลายเป็นสีแดงโลหิตอย่างสมบูรณ์แล้ว

ผ่านไปหนึ่งปีครึ่ง นักรบคนเถื่อนภูเขาส่ง 10,000 นาย ที่ถูกส่งเข้าไป สุดท้ายแล้ว
พวกเขาได้รับองค์กรกษัลโลหิตมาเพียง 1,000 นายเท่านั้น ส่วนที่เหลืออีก 9,000 นาย
กลายเป็นเพียงศพที่เหี่ยวแห้งไปแล้ว และทั้งหมดถูกฝังไว้ที่สุสาน

อัตราการตายที่สูงขนาดนี้ อาจจะทำให้เกิดปัญหาภายในชนเผ่าได้ หากไม่ใช่ว่าเขามีชื่อเสียงและศักดิ์ศรีสูง
อาจจะมีคนพยายามจะโค่นล้มเขาก็เป็นได้

ต้องรู้ก่อนว่า นักรบคนเถื่อนภูเขาที่ถูกส่งเข้าไปนั้น ถูกคัดเลือกมาจากนักรบชั้นสูงนับหมื่นๆ ที่พวกเขามี
อัตราการตายที่สูงเช่นนี้ จึงเป็นสิ่งที่น่ากลัวเป็นอย่างมาก

เหล่าทหารที่รอดชีวิตจากการฝึกอบรมนรกนี้มาได้ ดูไม่เหมือนกับเป็นทหารบนโลกนี้อีกต่อไป
ขณะที่พวกเขาเปลี่ยนไป พวกเขาสูญเสียสติของตัวเอง พวกเขาจำไม่ได้แม้แต่อดีตของตัวเอง
พวกเขาไม่รู้จักรักใคร่ของพวกเขากัน และพวกเขาก็ไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ
พวกเขาเหลืออยู่เพียงการเชื่อฟังและสัญชาตญาณในการสังหารผู้คนเท่านั้น

พวกเขาจะเชื่อฟังเจ้านายของพวกเขา ซีโหยว และสังหารทุกสิ่งทุกอย่างที่กล้าขวางทางเขา องค์กรกษัลโลหิต
1,000 นายนี้ เป็นไฟหลักที่แข็งแกร่งที่สุดของซีโหยว

นอกจากนี้ มีความเปลี่ยนแปลงกับนักรบของชนเผ่ารอบๆ
เมืองซีโหยวถูกสร้างขึ้นโดยกลุ่มชนเผ่าคนเถื่อนหลากหลายกลุ่ม ตอนเริ่มต้น พวกเขาเป็นพันธมิตรชนเผ่า
โดยมีซีโหยวเป็นผู้นำพันธมิตร

กองทัพซีโหวในประวัติศาสตร์ ถูกสร้างขึ้นในลักษณะเดียวกันนี้ มีข่าวลือว่าซีโหวมีพี่น้อง 81 คน
ในความเป็นจริงแล้ว มันคือเผ่าที่แตกต่างกัน 81 เผ่า

ในสงครามโจวหลู ซีโหวพ่ายแพ้ย่อยยับ ดังนั้น หลังจากที่เขาปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งในเขตทงกัณดาร
เขาก็เรียนรู้บทเรียนของเขา เขาเป็นคนฉลาด เขาจึงทำความเข้าใจวิธีการใช้กองกำลังของเหลาลอร์ด

ซีโหวสั่งให้ทหารของเผ่าต่างๆมารวมตัวกัน เพื่อจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพ สุดท้าย
ซีโหวก็จัดทหารเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 10,000 นาย จากนั้น แต่ละกลุ่มก็จะแบ่งเป็นกลุ่มย่อยอีก 10 กลุ่ม กลุ่มละ
1,000 นาย และแบ่งกลุ่มเช่นนี้ไปเรื่อยๆ จนเหลือเพียงกลุ่มละ 10 นาย

การจัดระเบียบกองทัพของซีโหว คล้ายคลึงกับที่ชนเผ่าเร่ร่อนในทุ่งหญ้าใช้ วิธีการจัดระเบียบดังกล่าว
ง่ายและดี มันไม่จำเป็นต้องใช้ความสามารถของผู้บัญชาการมากนัก ในจุดนี้ พวกเราสามารถจะมองเห็นได้ว่า
ซีโหวนั้นเป็นคนฉลาดเพียงใด เขาสามารถเรียนรู้และใช้ความรู้ใหม่ๆได้

หลังจากสร้างกองทัพขึ้นมาแล้ว ทหาร 100,000 นาย ก็กลายเป็นกองทัพที่แข็งแกร่งของเขา
พวกเขาไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้นำเผ่าต่างๆอีกต่อไป ทั้งกองทัพอยู่ภายใต้การควบคุมของซีโหว

นอกจากนี้ ซีโหวยังได้แต่งตั้งพี่น้องของเขาอีก 10 คน เป็นผู้นำกลุ่มทหาร 1,000 นาย ด้วยวิธีนี้
มันทำให้ซีโหวควบคุมกองทัพได้อย่างสมบูรณ์ พี่น้องบางคนตายไปพร้อมกับเขา
พวกเขาทั้งหมดต่างก็จงรักภักดีต่อเขา

เผ่าต่างๆได้สูญเสียอำนาจทางทหารไปโดยสิ้นเชิง

นอกเหนือจากการจัดระเบียบกองทัพแล้ว ซีโหวยังได้ให้ความสำคัญกับการวิจัยอาวุธและอุปกรณ์เป็นอย่างมาก
ในประวัติศาสตร์ อาวุธทองแดงที่พวกเขาใช้ ดีกว่าอาวุธหินที่ใช้ในกองทัพของจักรพรรดิเหลือง
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ชนะสงคราม แต่มันก็ถือว่าพวกเขาได้เปรียบอย่างเห็นได้ชัด

ดังนั้น เมื่อเขาปรากฏตัวขึ้นในเขตทงกัณดาร เขาจึงให้ความสำคัญกับการวิจัยอาวุธเป็นอย่างมาก
เขาใช้ช่างฝีมือชาวฮั่น ที่อยู่ในเขตทงกัณดาร ร่วมกับเทคนิคลับของชนเผ่าโจวหลู
สร้างอาวุธและอุปกรณ์พิเศษขึ้นมา แม้ว่าอาวุธและอุปกรณ์เหล่านี้ จะไม่สามารถเทียบได้กับ

อาวุธและอุปกรณ์ชั้นยอดในประวัติศาสตร์อย่าง ขุดเกราะหมิงกงและดาบถั่ง แต่พวกมันก็ดีกว่าอาวุธและอุปกรณ์ทั่วไปมาก ดังนั้น ในด้านอาวุธและอุปกรณ์ กองทัพซานไห่จึงไม่ได้ได้เปรียบมากนัก

เหตุผลเหล่านี้ทำให้ซีโฮยมีความเชื่อมั่นเป็นอย่างมาก ซีโฮยมีความเชื่อมั่นว่า จะบดขยี้ศัตรูตรงหน้า และเข้าครอบครองทั้งมณฑลหลิงหนานได้

Chapter 496 บทเพลงศึกคนเถื่อน

แสงอาทิตย์ยามเช้า ส่องผ่านก้อนเมฆสีแดงหนา ลงไปยังพื้นดิน บนพื้นเขตทุรกันดาร หย้าป่าที่มีน้ำค้างอยู่ สะท้อนแสงสีแดงเล็ก ๆ ออกมา มันดูน่าขนลุกและสวยงามในเวลาเดียวกัน จากดังกล่าว ทำให้นึกถึงยุคของคนเถื่อนในสมัยโบราณ

เป้ง! เป้ง! เป้ง! พร้อมกับเสียงกลองที่ดังขึ้น กองทัพชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาเริ่มเคลื่อนไหว ภายในขบวนทัพ มีกลองหนังขนาดใหญ่ ตั้งอยู่บนเกวียน ในการตีกลองเหล่านี้แต่ละครั้ง จะต้องใช้พลล้มหกล้าน

กลุ่มทหาร 10,000 นาย 10 กลุ่ม กระจายตัวกันออกไป เหล่าทหารเดินตามจังหวะเสียงกลองอย่างพร้อมเพรียง ขั้นตอนนี้ของพวกเขาก็ทำให้ภูเขาเขาสั่นสะท้าน และแม่น้ำก็หยุดไหล

กองทัพคนเถื่อนภูเขา เป็นกองทัพทหารราบทั้งหมด และกว่า 70% ของพวกเขา ก็ใช้ขวานและดาบเป็นอาวุธ ดาบและขวานเป็นอาวุธที่ซีโฮยชำนาญมากที่สุด ภายใต้อิทธิพลของซีโฮย อาวุธที่เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขาใช้มากที่สุด จึงเป็นทั้งสองอย่างนี้ ดาบจะเป็นดาบขนาดใหญ่ ในขณะที่ขวานจะเป็นขวานยักษ์ ไม่ว่าจะเป็นดาบสงครามหรือขวานสงคราม พวกมันทั้งหนักและแข็งแรง ไปด้วยสไตร์ของคนเถื่อน

นอกเหนือจากทหารดาบ-ขวานแล้ว ยังมีทหารธนูและทหารขว้างหอกอีกเป็นจำนวนมาก พวกเขาทั้งหมดสวมชุดเกราะเหล็ก น้ำหนักหนักของชุดเกราะสำหรับทหารคนเถื่อนภูเขานั้น มันไม่มีผลอะไรเลย

แม้แต่ชุดเกราะเหล็กที่หนักกว่า 20 กิโลกรัม ก็ยังคงไม่มีผลอะไรเลยสำหรับพวกเขา ชุดเกราะเหล็กของพวกเขาถูกออกแบบให้ดูน่ากลัว มันมีลวดลายของสัตว์ร้ายยักษ์ที่ป่าเถื่อน ชุดเกราะเหล็กสีดำเหล่านี้มันได้สะท้อนแสงที่ดูเย็นชาออกมาภายใต้แสงสีแดง

เนื่องจากแร่เหล็กขาดแคลน ช่างฝีมือและช่างตีเหล็กก็มีไม่มากพอ ชุดเกราะของพวกเขาจึงไม่ได้ปกคลุมทั้งร่างกาย มันป้องกันเพียงข้อต่อ, หัว และหน้าอก ปกป้องเพียงส่วนที่สำคัญๆเท่านั้น ส่วนอื่นๆของพวกเขาถูกเปิดเอาไว้ และกล้ำเนื้อที่โป่งพองของพวกเขา ก็ดูแข็งแกร่งและงดงามอย่างมาก พวกเขาเป็นกองทัพที่มาจากยุคป่าเถื่อนอย่างแท้จริง ร่างกายของพวกเขาสะท้อนให้เห็นถึงความโหดร้ายและความไร้ปราณีของคนเถื่อน

พร้อมกับเสียงกลองศึก เหล่าทหารคนเถื่อนคว้าอาวุธของพวกเขา ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็อร้องเพลงศึกของพวกเขาออกมา เนื้อหาของเพลงนั้นเรียบง่าย มันเป็นเพียงการร้องซ้ำท่อนเดิมๆที่มีเพียงไม่กี่ท่อน ความหมายของมันก็ตรงไปตรงมา "อสูรร้ายซีโหยวรวบรวมทหารทั้งหมด แล้วนำพวกเขาเข้าสู่สงคราม สาดกระจายเลือดไปทั่วแผ่นดิน" บทเพลงศึกโบราณนี้ดังกระจายไปทั่วเขตทุรกันดาร แม้แต่โอหยางโซวที่อยู่ห่างไกลออกไป 10 กิโลเมตร ก็สามารถรู้สึกได้ถึงกลิ่นอายป่าเถื่อนที่กระจายออกมา

ในขบวนทัพ รถศึกของซีโหยวดูโดดเด่นมากที่สุด รถศึกนี้มีความสูงถึง 10 เมตร มันดูเหมือนกับสิ่งก่อสร้างที่เคลื่อนที่ได้ โดยมีมันถูกลากโดยสัตว์ร้ายพิศดาร 20 ตัว เคลื่อนไหวไปข้างหน้าช้าๆในกองทัพ องค์กรกษัตริย์ซีโหยว 1,000 นาย ล้อมรอบรถศึกได้ตั้งองค์กรกษัตริย์หลวงที่จงรักภักดี

ซีโหยวถือขวานยักษ์ไว้ในมือของเขา และเขากียังสวมชุดเกราะที่ดูป่าเถื่อน พร้อมกับมีผ้าคลุมสีแดงโลหิต เขายืนอยู่บนจุดสูงสุดของรถศึก เหมือนอสูรร้ายจากนรกที่มองออกไปยังเขตทุรกันดารอันกว้างใหญ่ ในเวลานี้ เขาเป็นดังราชาแห่งแผ่นดิน อยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง

กองทัพเดินไปข้างหน้า ขณะที่กลิ่นอายของพวกเขาดูเหมือนจะแข็งแกร่งมากขึ้น และมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นเสียงกลองศึกหรือบทเพลงศึก แต่ทุกอย่างดูเหมือนจะมีพลังวิเศษ มันทำให้เลือดของเหล่าทหารคนเถื่อนของเขาเดือดพล่าน และขวัญกำลังใจของพวกเขาก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า

เมื่อกองทัพทั้งสองมาเผชิญหน้ากัน ขวัญกำลังใจของพวกเขาก็ขึ้นไปสู่จุดสูงสุด
กลิ่นอายสังหารพุ่งออกไปและมันจะบดขยี้ศัตรูเป็นขุยผง ความลึกกลับของคนเถื่อนภูเขาไม่ได้ดูง่ายอย่างที่เห็น
อย่างน้อยที่สุด เหล่าลอร์ดก็ไม่ว่า เหตุใด บทเพลงธรรมดาๆของพวกเขาก็ได้มีพลังที่ลึกกลับเช่นนี้

เวลา 10.00 น. กองทัพคนเถื่อนภูเขา 100,000 นาย ปรากฏตัวขึ้นที่ชายแดน
กระแสน้ำสีดำปรากฏขึ้นอย่างช้าๆ ตอนแรก มันดูคล้ายกับรั้วสีดำ ไม่นานจากนั้น รั้วสีดำก็เริ่มกระจายออกไป
จนกลายเป็นกระแสน้ำ

มันเป็นสีดำบริสุทธิ์ ที่เต็มไปด้วยแรงกดดัน กระแสน้ำสีดำได้ข้ามชายแดนมาอย่างสมบูรณ์
และกระจายไปทั่วเขตทุรกันดาร พวกเขาโบกสะบัดธงของพวกเขาอย่างองอาจ
และพวกเขาก็อดับและขวานของพวกเขาตั้งตรง

ข้างหน้าพวกเขา กองทัพขานไห้ได้จัดขบวนทัพที่เคร่งครัด รอพวกเขาอยู่นานแล้ว ด้านหน้า
เป็นหลินยี่ที่น่ากองพลทหารองครักษ์มาอินเตรียมพร้อมอยู่ แสงสะท้อนสีทองของชุดเกราะหมิงกวง
เป็นสัญลักษณ์ของกองทัพขานไห้

ในสงครามครั้งนี้ โหหยางโฆยังไม่ได้ใช้องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ของเขา
พวกเขาคือคนตาบอดของกองกำลังกลาง จะถูกใช้เพื่อแทงศัตรูในเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น

โหหยางโฆก็คล้ายๆกัน เขายืนอยู่บนเวทีบัญชาการที่ตั้งขึ้นสูง มองออกไปข้างหน้า ด้วยสายตาของเขา
เขาสามารถมองเห็นใบหน้าของเหล่าทหารคนเถื่อนได้ ดวงตาของพวกเขาทั้งหมดเป็นสีแดง

โหหยางโฆมองไปที่ซีโหยว เมื่อเทียบกับในระหว่างสงครามโจวหลูแล้ว ซีโหยวในปัจจุบัน
ดูแข็งแกร่งและเต็มไปด้วยพลังมากยิ่งขึ้น ด้วยอิทธิพลนี้ สายเลือดเทพอสูรในร่างของเขาเริ่มเกรี้ยวกราด

โหหยางโฆรู้สึกตื่นตระหนก และได้หมั่นวนเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง
เพื่อทำการบ่มสายเลือดเทพอสูรเองไว้ สายเลือดเทพอสูรของเขานี้ เดิมทีแล้วมันมาจากตัวของซีโหยว
ทั้งสองจึงมีสายเลือดเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว สายเลือดของโอหยางโชวดูยิ่งกว่าระดับหนึ่ง คนหนึ่งเป็นต้นแบบ ส่วนอีกคนเป็นของลอกเลียน

เช่นเดียวกับที่โอหยางโชวรู้สึก ชิโฮยเองก็รู้สึกเช่นกัน ดวงตาของเขาสงบและไร้ความปรานี

โอหยางโชวรู้สึกสั่นสะท้านภายในหัวใจของเขา เหมือนมีบางสิ่งที่มองไม่เห็น แหงเข้ามาในดวงตาของเขา ทำเขารู้สึกว่าพวกมันกำลังถูกเผาไหม้ ชิโฮยแข็งแกร่งถึงเพียงนี้เชียวหรือ? ดวงตาของโอหยางโชวหลั่งเมื่อเทียบกับในระหว่างสงครามจุหลู ความแข็งแกร่งของเขาเพิ่มขึ้น 2-3 เท่า ความเร็วการเติบโตในแต่ละวันของเขานั้น รวดเร็วกว่ากับติดจรวด ด้วยความแข็งแกร่งในปัจจุบัน เขามีโอกาสที่จะต่อต้าน ขุนพลระดับจักรพรรดิได้

อย่างไรก็ตาม โอหยางโชวไม่สามารถมองเห็นชิโฮยได้ นั่นอาจจะหมายความว่า ระยะห่างระหว่างทั้งสองนั้น อาจจะมากกว่าหนึ่งระดับ

อสูรร้ายชิโฮยแข็งแกร่งขึ้นจริงๆ! โอหยางโชวสุดลมหายใจเย็นๆเข้ามา ความแข็งแกร่งของชิโฮย กลายเป็นปัจจัยที่ไม่แน่นอนในสงครามครั้งนี้ไปแล้ว นอกจากนี้ ทหารที่อยู่รอบๆรถศึกของเขา ก็เป็นที่สนใจของโอหยางโชวเช่นกัน พวกเขาก็คือ องครักษ์โลหิตชิโฮย

แม้ว่าโอหยางโชวจะไม่รู้ว่า พวกเขาถูกเรียกว่าอะไร แต่เขาก็รู้สึกได้ถึงจิตสังหารและกลิ่นอายสังหารที่เล็ดลอดออกมาจากร่างกายของพวกเขา

นับตั้งแต่ที่เขาฝึกฝนเพลงกระบี่สังหาร โอหยางโชวก็เติบโตขึ้นและสัมผัสไวต่อจิตสังหารมากยิ่งขึ้น ทหารที่ดูประหลาดเหล่านั้น จึงไม่สามารถหลบเลี่ยงสายตาของเขาได้

และยังมีอีกอย่างที่น่าประหลาด โอหยางโชวรู้สึกได้ว่า พลังและกำลังของนักรบเหล่านี้ สูงยิ่งกว่าองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสียอีก

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์คืออะไร? พวกเขาเอาชนะนักรบเจียงตง และได้รับรางวัลจากไกออา ถึงกระนั้น พวกเขาก็คงอ่อนแอกว่า

อสุรร้ายซีโหยว นำสัตว์ประหลาดแบบไหนมากัน? โอหยางโซวรู้ลึกถึงพลังในร่างของพวกเขา
เป็นแบบเดียวกับซีโหยว พวกเขามีพลังและกำลังที่ทรงพลังเช่นเดียวกัน ซีโหยวและทหารเหล่านี้
ฝึกอบรมจนเป็นหนึ่งเดียวกัน

ความรู้สึกเช่นนี้แปลกประหลาดเป็นอย่างมาก จากที่โอหยางโจวรู้ ในชีวิตที่แล้วของเขา
ไม่มีใครครอบครองความแข็งแกร่งส่วนตัวได้มากถึงขนาดนี้ เกมสั้่นมุ่งเน้นการทำงานเป็นทีมไม่ใช่หรือ?
โกอาพลักดันความแข็งแกร่งของซีโหยวไปในระดับใดกัน? หรือมันจะมีวิธีอื่นๆซ่อนอยู่ ความลับแบบไหนกัน
ที่โอหยางโจวยังไม่รู้ แม้แต่ในชีวิตที่แล้วของเขา? ในขณะนี้
โอหยางโจวรู้สึกไม่มั่นใจกับความรู้ในชีวิตที่แล้วของเขาอีกต่อไป

จากคำกล่าวที่ว่า ยิ่งคุณยืนสูง คุณจะยิ่งมองไปได้ไกล ในชีวิตที่แล้วของเขา เขาอ่อนแอมากเกินไป เขาจึงไม่สามารถมองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของโลกได้ ในตอนนี้
ความจริงของโลกค่อยๆเปิดเผยต่อหน้าของเขาแล้ว

เขาจะต้องระมัดระวังและเคารพยำเกรงมันอยู่เสมอ
โอหย่างโหวคิดถึงคำกล่าวที่ชายชรากล่าวกับเขาในชีวิตที่แล้วของเขาขึ้นมาได้ เคารพยำเกรง?
โอหย่างโหวมองไปที่กองทัพบกคนเถื่อนนุเขาและเงียบไป

ด้านข้างของเขา เป็นผู้บัญชาการในสงครามครั้งนี้ หานสิน
 หานสินเป็นขุนพลที่มีสไตร์หนักไปทางการบัญชาการ ทักษะศิลปะการต่อสู้ของเขาอยู่ในระดับเฉลิยเท่านั้น
 ดังนั้น เขาจึง ไม่ได้รู้สึกถึงอะไรแปลกๆเหมือนอย่างโอหยางโซ

สิ่งที่เขาเห็นนั้นแตกต่างจากที่โอหยางโชวเห็น สิ่งที่เขาเห็นก็คือ ขบวนทัพของศัตรู, อาวุธและอุปกรณ์ของศัตรู และขวัญกำลังใจของศัตรู ในสายตาของเขา ขบวนทัพของศัตรูดูอ่อนด้อยมาก

แม้แต่นายทหารที่เพิ่งจบจากสถานศึกษาทางทหารใหม่ก็ยังสามารถทำได้ดีกว่านี้

กองทัพคนเถื่อนภูเขานี้ มีประเภทของทหารไม่มากนัก และพวกเขาก็จัดกลุ่มอย่างสะเปะสะปะ ขวบนทัพเป็นรูปแบบกลุ่ม 10,000 นาย แต่ละกลุ่มของพวกเขาคาดชิงกลยุทธ์และยุทธวิธี

เมื่อการสู้รบเริ่มขึ้น เหล่าขุนพลจะเพียงแค่นำกองกำลังพุ่งเข้ามา แล้วพวกเขาก็จะไม่สามารถควบคุมกองกำลังของพวกเขาได้อีก ผุ่งผิงเป็นคำอธิบายที่เหมาะสมสำหรับกองทัพคนเถื่อนภูเขา

ในทางตรงกันข้าม กองทัพซานไห่มีผู้บัญชาการและขุนพลมืออาชีพ พร้อมกับระบบธงและระบบผู้ส่งสาร มันทำให้การบัญชาการของพวกเขาเป็นเรื่องง่าย หานสินได้เตรียมพร้อมทุกอย่างสำหรับสงครามครั้งนี้แล้ว ในเวลาเดียวกันนั้น อาวุธและอุปกรณ์ และขวัญกำลังใจของพวกเขา ก็ทำให้หานสินกลายเป็นเคร่งขรึม

ในประวัติศาสตร์ คนเถื่อนมักจะใช้เพียงความแข็งแกร่งของพวกเขา พวกเขาทำลายแม้แต่ชุมชนการเกษตรที่ย่อมจ้านน พวกเขาพึ่งพาเพียงความรุนแรง สำหรับขวัญกำลังใจของพวกเขา มันไม่เคยถูกกล่าวถึงในประวัติศาสตร์เลย กองทัพคนเถื่อนภูเขาในปัจจุบันมีพร้อมทั้ง 2 อย่าง

หานสินรู้ว่า กองทัพเสือดาวที่อยู่ภายใต้เขานี้ ก่อตัวขึ้นจากเชลยศึกและพวกเขายังอยู่ในจุดต่ำสุด ความเป็นหนึ่งเดียวกับดินแดนซานไห่ยังไม่ก่อตัวขึ้นในหัวใจของพวกเขา ในด้านขวัญกำลังใจ พวกเขาจึงอ่อนแออย่างมาก นี่จึงกลายเป็นสงครามที่ยากลำบาก หานสินคิดถึงการคาดการณ์ของลอร์ด ก่อนที่ใบหน้าของเขาจะดูเคร่งเครียดเป็นอย่างมาก

Chapter 497 หานสินใช้กองกำลัง

วูวว! เกือบจะพร้อมกัน ทั้ง 2 ฝ่าย เป่าแตรสงครามของพวกเขา เพื่อเป็นสัญญาณเริ่มต้นการสู้รบ เสียงแตรอันทรงพลัง ดูราวกับเป็นปืนสัญญาณ สนามรบที่เคยเงียบเหงา กลายเป็นอีกทีที่ครึกโครมในทันที กองทัพทั้งสองเริ่มเคลื่อนไหว ภายใต้การนำของเหล่าขุนพล

แม้แต่ก่อนเมฆสีแดงบนท้องฟ้า ก็ดูหนาแน่นมากขึ้น และเต็มไปด้วยกลิ่นอายสังหาร ถ้ามีสมาชิกโรงเรียนปรัชญาหยินหยางเห็นฉากนี้ พวกเขาจะมองเห็นมังกรขนาดยักษ์ ซ่อนอยู่ในชั้นเมฆ มังกรตัวนี้มีความยาวทอดยาวออกไปหลายกิโลเมตร และมันก็คำรามออกมา ที่ด้านตรงข้ามของมังกรขนาดยักษ์ เป็นอสูรร้ายสีแดงยืนอยู่

จิตวิญญาณทั้งสอง เชนิณห์หน้ากันและกัน ก้อนเมฆสีแดง ถูกใช้เป็นสนามรบของพวกมัน ขณะที่โซควาสนาและแก่นแท้ก็คือ อาหารของพวกมัน ในการต่อสู้แห่งโซควาสนาและแก่นแท้นี้ ผู้พ่ายแพ้จะถูกกลืนกินอย่างสมบูรณ์

ในสนามรบ ผู้ที่เริ่มการโจมตีก่อนก็คือ กองพลทหารองครักษ์ ที่สนามรบกลาง หลินยี่นำกองพลทหารองครักษ์ พุ่งออกไป ราวกับม้าป่าที่ได้รับอิสระ

“โจมตี!” หลินยี่โห่ร้อง

เหล่าทหารม้าได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี พวกเขายกทวนบนหลังม้าของพวกเขาขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกัน ในทันที พวกเขาได้สร้างเครื่องบดเนื้อขึ้นมา

แม้แต่นักรบคนเถื่อนที่แข็งแกร่งและกล้าหาญมากที่สุด ก็ไม่สามารถป้องกันการพุ่งโจมตีของทหารม้าเกราะหนักได้ หากพวกเขาไม่มีชุดเกราะหนักและโล่ยักษ์

เดิม กองพลทหารองครักษ์ไม่ได้ถูกพิจารณาเป็นกองกำลังทหารม้าเกราะหนัก อย่างไรก็ตาม ม้าฉิ่งฟู่ นั้นทรงพลังมากเกินไป นอกจากนี้ กองพลทหารองครักษ์ยังใช้ม้าฉิ่งฟู่ชั้นสูงอีกด้วย

ม้าฉิ่งฟู่ชั้นสูงสามารถพุ่งไปข้างหน้าได้อย่างรวดเร็ว แม้ว่าพวกมันจะไม่มีเกราะกำบังตัวก็ตาม ดังนั้น กองพลทหารองครักษ์จึงถูกเรียกว่า กองพลทหารม้าผสม พวกเขาทั้งมีความยืดหยุ่นและรวดเร็วเหมือนทหารม้าเกราะเบา และมีการป้องกันอันแข็งแกร่งของทหารม้าเกราะหนัก พวกเขาจึงเป็นดั่งฝันร้ายของศัตรู

หลินยี่ได้รับคำสั่งให้นำกองพลทหารองครักษ์ไปทำลายขบวนทัพของศัตรู พวกเขามีหน้าที่ในการทำลายระบบการบัญชาการของศัตรู พวกเขาจะต้องทำให้ด้านหน้าและด้านหลังของศัตรู ไม่สามารถจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ และทำให้ด้านซ้ายและด้านขวา ไม่สามารถทำงานร่วมกันได้

คนเถื่อนญูเขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับขบวนทัพ หานสินจึงตัดสินใจโจมตีในจุดนี้ เป้าหมายของเขาก็คือการทำลายระบบบัญชาการของพวกเขาในครั้งเดียว แล้วบีบให้พวกเขาต่อสู้เพื่อตัวเอง กองทัพเสือดาวจะเอาชนะพวกเขาได้ก็ด้วยความสับสนวุ่นวายนี้เท่านั้น

ใช้การโจมตีเป็นการเริ่มการป้องกัน นี่เป็นกลยุทธ์ของห่านสิน ถ้ามองจากด้านบน พวกเขาจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า กองพลทหารองครักษ์เป็นเหมือนกับกระแสน้ำสีทองที่ไหลไปรอบๆกองทัพคนเถื่อนภูเขา ท่ามกลางทหารนับหมื่นๆรอบๆ พวกเขาสังหารศัตรูทั้งหมดที่กล้าขวางทางพวกเขา

ไม่มีใครเลยที่สามารถหยุดพวกเขาได้ แม้ว่าซีไหยวจะส่งองครักษ์ไล่หิตของเขามา พวกเขาก็คงจะล้มเหลวในการหยุดกองพลทหารองครักษ์ ขณะที่ทหารม้าพุ่งด้วยความเร็วสูง พวกเขาสามารถเปิดเส้นทางข้างหน้าของพวกเขา ด้วยการบดขยี้ศัตรูที่ขวางทางจนเป็นขุยผงได้

นอกจากนี้ การฝึกอบรมที่ยอดเยี่ยมของกองพลทหารองครักษ์ ก็เป็นกุญแจสำคัญในชัยชนะนี้ กองพลทหารองครักษ์เคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ และมีการเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน พวกเขาสามารถแทนที่คนที่อยู่ด้านหน้าได้ตลอด เมื่อพวกเขาต้องเลี้ยวไปมา ด้วยเหตุนี้ ขณะที่พวกเขาพุ่งไปข้างหน้า พวกเขาจึงมีการผลัดเปลี่ยนสมาชิกอยู่ตลอด วิธีนี้ทำให้มั่นใจว่า พลังงานของพวกเขาจะไม่หมดลงในขณะที่กำลังต่อสู้

กลยุทธ์ดังกล่าว สามารถทำได้หลังจากที่ผ่านการฝึกอบรมที่ยากลำบากและยาวนานมาเท่านั้น ขณะที่เหล่าทหารม้ากำลังพุ่งไปข้างหน้า ผู้ที่นำอยู่ด้านหน้าเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดและพวกเขาจะเหนื่อยล้ามากที่สุด เพชฌัญหากับทหารคนเถื่อนภูเขานับหมื่นๆ พวกเขาต้องใช้ความกล้าหาญของพวกเขาออกมาอย่างเต็มที่ ผู้ที่นำหน้ากองกำลัง อาจจะเป็นหลินอี้หรือเหล่าผู้การก็ได้

กองพลทหารองครักษ์ไม่เคยขาดแคลนผู้มีความสามารถ พวกเขาเป็นไฟลับของกองทัพซานไห่ เป็นคมกระบี่ของดินแดน และนายพลของพวกเขาได้รับฉายาว่า ขุนพลฮูเว่ย

มองจากด้านบน จะเห็นได้ว่า กองพลทหารองครักษ์พุ่งตรงไป เมื่อพวกเขาเข้าไปท่ามกลางทหารคนเถื่อนภูเขา พวกเขาก็จะหันซ้ายทีขวาที ขยับไปมาอยู่ตลอด ส่งผลให้เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขา เริ่มถอยหนีและหลุดออกจากตำแหน่ง พวกเขายังคงเปลี่ยนทิศทางของพวกเขาไปเรื่อยๆ ทำให้ศัตรูตกอยู่ในความมึนงง และไม่สามารถตอบโต้ได้

ทหารม้ากว่าหมื่นนายนี้ ได้ตัดผ่านกองทัพคนเถื่อนภูเขา 100,000 นาย จุดที่พวกเขาหลีกเลียงก็คือ รถศึกของซีไหยว หยินยี่ยากจะเข้าไปสังหารซีไหยว แต่เขากลัวว่าจะโดนตำหนิหากไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

ซีโหยวเป็นดั่งจิตวิญญาณของศัตรู ถ้าพวกเขาโจมตีเขา ศัตรูจะกลายเป็นบ้าคลั่ง เมื่อหลินยี่คิดเกี่ยวกับมัน ทหารคนเถื่อนของเขาอาจจะหยุดการโจมตีและปิดล้อมกองพลทหารองครักษ์ของเขาได้ มันทำให้เขารู้สึกสิ้นส่านไปทั่วกระดูกสันหลัง

ถึงกระนั้น การโจมตีนี้ก็อาจจะถูกเรียกได้ว่า เป็นชัยชนะที่ยอดเยียมแล้ว กองพลทหารองครักษ์ได้พุ่งไปรอบๆรถศึกของซีโหยว และส่งกองทัพคนเถื่อนเข้าสู่ความสับสนวุ่นวาย การเคลื่อนไหวของพวกเขาทำให้ขบวนทัพและการเคลื่อนไหวทั้งหมดของกองทัพคนเถื่อนเขาถูกแซ่แซ่

ภายใต้การนำของจางหานและตี่จิ้ง ปีกซ้ายและขวา เริ่มใช้ทหารธนูกดดันแนวหน้าของศัตรู จากนั้น พวกเขาก็ส่งทหารม้าไปสร้างความวุ่นวาย แล้วใช้ทหารราบตามไปทำลายพวกเขา

การใช้กองกำลังต่างๆไหลลื่นราวกับการไหลของน้ำ นี่คือการแสดงที่แท้จริง ศิลปะสงครามที่แท้จริง เปรียบเทียบกันแล้ว กองทัพของซีโหยว เป็นเพียงกลุ่มทหารคนเถื่อนเขาที่หยาบกระด้างเท่านั้น

ในช่วงเริ่มต้น กองทัพขานไห้ได้รับความได้เปรียบและเป็นผู้เริ่มการสู้รบ จากจุดนี้ จะมองเห็นการควบคุมกองกำลังที่ยอดเยียมของหานสินได้

การสู้รบแบบหัวต่อหัวในเขตทุรกันดาร เป็นการทดสอบความสามารถของผู้บัญชาการ ในการสู้รบขนาดใหญ่ มันไม่มีกลยุทธ์พิเศษใดๆ เพียงแค่เข้าใจสถานการณ์การสู้รบเท่านั้น นอกจากนี้ สถานการณ์การสู้รบก็ไม่ได้เป็นเรื่องลึกลับ แต่มันมักจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ถ้าคุณหยุดให้ความสนใจแม้เพียงเล็กน้อย คุณก็อาจจะสูญเสียโอกาสที่จะโจมตี

ในฐานะผู้บัญชาการกองทัพ หานสินไม่เพียงแต่ต้องการชัยชนะเท่านั้น เขายังต้องทำให้แน่ใจว่า กองทัพของเขาจะไม่สูญเสียมากจนเกินไปด้วย ไม่อย่างนั้น เมื่อสงครามสิ้นสุดลง กองทัพก็จะพังทลายลงอย่างสิ้นเชิง หากเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น แม้ว่าดินแดนขานไห้จะมีรากฐานที่แข็งแกร่ง พวกเขาก็จะล้มเหลวในการรับมือศัตรูในอนาคต

เหตุผลที่ดินแดนขานไห้เติบโตและแข็งแกร่งขึ้น เป็นเพราะพวกเขาสามารถเอาชนะสงครามขนาดใหญ่ได้ โดยที่สูญเสียเพียงเล็กน้อย สงครามไม่กี่ครั้งที่ผ่านมา นี้ไปนิบรรลุเป้าหมายนั้นได้ทั้งหมด

นี่เป็นครั้งแรกที่ห่านสินได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพอย่างอิสระ และเขาก็ไม่ต้องการจะแพ้ไปฉะ

แม้ว่าเขาจะได้รับความได้เปรียบ แต่ก็ไม่มีร่องรอยแห่งความสุขอยู่บนใบหน้าของเขาเลย เขามองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ทหารราบของทั้ง 2 ฝ่าย จะเป็นกุญแจสำคัญในการสู้รบครั้งนี้ ความได้เปรียบของพวกเขา ยังไม่เพียงพอที่จะตัดสินผลแพ้ชนะได้

กองทัพคนเถื่อนทรงพลังมากเกินไป แม้หลังจากที่กองทัพซันไห่ได้ทำลายระบบบัญชาการของพวกเขาแล้ว ดวงตาสีแดงของเหล่าทหารคนเถื่อนก็ยังคงเปล่งประกาย ในขณะเดียวกันนั้น พวกเขาก็เดินตามจังหวะกองศึกไปข้างหน้า พวกเขาไม่ต้องการคำสั่งใดๆ และพวกเขาก็มีเพียงความคิดเดียวอยู่ในใจ-พุ่งออกไป!

พุ่งออกไปข้างหน้า : ฝ่าฟันลูกศรไป!

พุ่งออกไปข้างหน้า : อย่าได้เกรงกลัวดาบและหอก!

พุ่งออกไปข้างหน้า : ราชาของพวกเขากำลังเฝ้าดูพวกเขาสังหารศัตรู!

ทหารคนเถื่อนเขาทั้งหมดมีศรัทธา การหยุดพวกเขาไม่อาจจะผลักดันพวกเขาให้ถอยหลังได้ คำว่าการล่าถอย ไม่ได้มีอยู่ในพจนานุกรมของพวกเขา ดังนั้น ในขณะที่กองทัพทั้งสองเข้าปะทะกัน กองทัพซันไห่ก็ค่อยๆถูกผลักดันให้ถอยกลับ

ความพ่ายแพ้ในช่วงแรก ไม่ได้ส่งผลใดๆต่อขวัญกำลังใจของพวกเขา กลับกัน มันได้ปลุกสัญชาตญาณนักฆ่าของพวกเขา ทำให้พวกเขาปลดปล่อยพลังออกมาอย่างบ้าคลั่ง

ในที่สุด พวกเขาก็ได้เผชิญหน้ากับทหารราบของศัตรู สำหรับทหารคนเถื่อนเขา พวกเขาสามารถฟันและแทงศัตรูด้วยขวานและดาบได้ โดยที่ไม่มีความลังเลใดๆ มีเพียงเลือดและเนื้อเท่านั้นที่สามารถแลกเปลี่ยนเป็นเกียรติยศและศักดิ์ศรีได้

อย่างฉับพลัน ขวานและดาบนับหมื่นที่ฟันลงมา ก็สั่นสะเทือนไปทั่วแนวป้องกันของกองทัพเสือดาว บังคับให้พวกเขาทั้งหมดต้องก้าวถอยหลัง พลังอำนาจดังกล่าว น่าตกตะลึงอย่างมาก

แม้แต่ห่านสินก็ตกตะลึง ความแข็งแกร่งของศัตรูเกินกว่าที่เขาคาดการณ์เอาไว้ ในเวลาปัจจุบัน ห่านสินไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ เขาปล่อยให้เหล่านายทหารในแนวหน้าเป็นคนตัดสินใจด้วยตัวเอง

“มันคงไว้!”

“อย่าไปกลัว!”

“มันคงไว้!”

แม้ว่าเหล่านายทหารในแนวหน้าจะตกใจ แต่พวกเขาก็ไม่ได้กลัว
นายทหารเหล่านี้ถูกคัดเลือกมาจากกองพลต่างๆและรวมตัวกันเป็นพิเศษ
พวกเขาทั้งหมดจึงเป็นเหล่านายทหารที่มีประสบการณ์และความสามารถอย่างมาก

พวกเขาจะใช้ขบวนทัพในการตอบโต้ศัตรู ถ้าศัตรูของพวกเขาเป็นหิน พวกเขาจะตอบโต้อย่างไร?
การใช้หินปะทะหิน คงจะเป็นเรื่องที่ยากเกินไป หรือจะใช้น้ำ ใช้ความอ่อนโยนต่อสู้กับความแข็ง

ขบวนทัพของกองทัพเสือดาว ปฏิบัติตามแนวคิดดังกล่าว ภายใต้การนำของเหล่านายทหาร
ทหารคนเกือนๆถูกกลุ่มรุมสังหาร ที่ละนาย ทีละนาย ด้วยวิธีนี้
พวกเขาสามารถค่อยๆตัดกองทัพคนเกือนๆเป็นชิ้นเล็กๆได้

ด้วยเหตุนี้เอง แนวป้องกันของพวกเขาทั้งหมดจึงกลับมามีเสถียรภาพอย่างน่าอัศจรรย์
พร้อมกับที่ทหารม้าคอยวิ่งเข้าไปโจมตีรบกวน จังหวะทั้งหมดในการสู้รบจึงเข้าทางกองทัพขานให้

การแสดงออกที่ตึงเครียดของห่านสินผ่อนคลายลงเล็กน้อย ขบวนทัพที่เขาเลือกใช้
ถูกพิสูจน์แล้วว่ามีประสิทธิภาพ

ในการสู้รบของทหารราบ ศัตรูไม่เพียงแต่จะได้เปรียบด้านความแข็งแกร่งเท่านั้น
แต่ศัตรูยังมีกำลังพลมากกว่าด้วย ถ้าพวกเขาต่อสู้กันจริงๆ พวกเขาจะไม่สามารถหยุดยั้งศัตรูได้
และจะเป็นดังทรายดูด พวกเขาจะไม่สามารถทำอะไรได้อีกต่อไป ความแข็งแกร่งของขบวนทัพนี้
แสดงให้เห็นออกมาอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม ในเวลานั้น การเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ได้เกิดขึ้น ซีโหยวที่ยืนอยู่บนรถม้า จู่ก็ปรากฏตัวออกมา

“ค้องง!!!” เสียงคำรามของเขา ดังกระจายไปทั่วเขตทุรกันดาร ในสนามรบ
มันดูเหมือนว่าทหารคนเถื่อนๆเขาจะได้รับการฉีดยากระตุ้น ดวงตาของพวกเขาแดงขึ้น
และความแข็งแกร่งของพวกเขาก็ทะยานขึ้น

โอหยางโซวค้นเคยกับภาพดังกล่าว “สภาวะบ้าคลั่ง!” ‘บ้าเอ๊ย ซีโหยวใช้ความแข็งแกร่งของตัวเอง
ทำให้ทั้งกองทัพของเขาเข้าสู่สภาวะบ้าคลั่ง!’

มันน่ากลัวเกินไป เมื่อไหร่กันที่สภาวะบ้าคลั่งถูกเรียกใช้ออกมาได้ง่ายๆเช่นนี้? นี่มันอะไรกัน?
ลองจินตนาการว่า คนเถื่อนๆเขานับแสน เข้าสู่สภาวะบ้าคลั่งพร้อมๆกัน
แม้ว่าโอหยางโซวจะแสดงความสงบออกมา แต่ในความเป็นจริงแล้ว เขาสูญเสียความสงบไปอย่างสิ้นเชิง

กองทัพซานไห่อาจจะพ่ายแพ้สงครามครั้งนี้! ‘ซีโหยว อา... ซีโหยว ท่านเป็นสัตว์ประหลาดประเภทใดกัน
หรือจริงๆแล้วเป็นเทพเจ้ากัน?’

Chapter 498 การสู้รบกับความตาย

ในทันที ลมแห่งความบ้าคลั่งได้พัดผ่านทั่วทุกพื้นที่ หลังจากที่ทหารคนเถื่อนทั้ง 100,000 นาย
เข้าสู่สภาวะบ้าคลั่งแล้ว สถานการณ์ของสงครามหวิโจวก็เปลี่ยนไปอย่างสมบูรณ์
กองทัพซานไห่ไม่เคยถูกศัตรูบังคับให้ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากเช่นนี้มาก่อน

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับทหารคนเถื่อนๆเขาที่กำลังบ้าคลั่งนับแสน ความอ่อนแอของกองทัพก็เริ่มปรากฏออกมา
และพวกเขาถูกบังคับให้ถอยกลับอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นขบวนทัพที่แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม
มันจะไร้ประโยชน์หากกองกำลังที่ไร้ไม่แข็งแกร่งเพียงพอ

ทหารคนเถื่อนภูเขาเหล่านี้ เป็นเหมือนกับกลุ่มนักฆ่าที่ทรงพลัง
ขณะที่พวกเขากวัดแกว่งขวานยักษ์ของพวกเขาและทำลายขบวนทัพด้วยความรุนแรง
พวกเขาได้ทำการโจมตีโต้กลับอย่างรวดเร็วและเริ่มทำการสังหารทหารของกองทัพเสือดาบ บางครั้ง
ความป่าเถื่อนก็คือทางออก

ในฉับพลัน กองทัพเสือกก็สูญเสียอย่างหนัก และแนวป้องกันก็ถูกผลักดันไปยังขอบผา

“พวกเราไม่สามารถปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปได้!” โอหยางโชวเงยหน้าขึ้น และมองไปที่ซีโหยว
ด้วยความรู้สึกกลัวในหัวใจ เสียงคำรามของซีโหยว ทำให้โอหยางโชวตกใจโดยสิ้นเชิง

การปรากฏขึ้นของสภาวะบ้าคลั่งในดินแดนซานไห่ เกิดจากกองพลทหารที่ 3 ภายใต้การนำของเอ้อหลาย
ในระหว่างการสู้รบที่เมืองกุชาน เหตุการณ์ดังกล่าว เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ
มันเป็นผลมาจากสถานการณ์การสู้รบที่รุนแรง และความบ้าคลั่งของเอ้อหลาย

ในทางกลับกัน ซีโหยวก็สามารถควบคุมสภาวะบ้าคลั่งของทหารคนเถื่อนภูเขาได้ง่ายๆ
ความสามารถนี้มีความหมายอย่างลึกซึ้ง หลังจากที่เข้าสู่สภาวะนี้แล้ว
พลังต่อสู้ของทหารคนเถื่อนภูเขาจะทะยานขึ้นหลายเท่าตัว

โอหยางโชวต้องการจะรู้ว่า ซีโหยวใช้เทคนิคลับใดในการกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาเช่นนี้
ด้วยความรู้สึกที่เจ็บปวดของเขา เขารู้สึกได้ในทันทีว่า พลังและกำลังของซีโหยวลดลงไปครึ่งหนึ่ง
หลังจากที่เขาคำรามออกไป เห็นได้ชัดว่า การคำรามนั้น มีสิ่งแลกเปลี่ยน “ฟู”
โอหยางโชวถอนหายใจด้วยความโล่งอก

ถ้ามันไม่เป็นเช่นนั้น โอหยางโชวคงจะสงสัยว่า ไกอามีอคติกับเขาจริงๆ ขณะที่การสู้รบดำเนินต่อไป
สภาวะบ้าคลั่งอีกครั้ง คงจะเป็นขีดจำกัดของซีโหยวแล้ว แต่หากเขาใช้มันอีกครั้ง
เขาก็เสี่ยงที่พลังและกำลังจะเหือดแห้งไป

โอหยางโชวเชื่อว่า เมื่อสถานการณ์เลวร้ายลง ซีโหยวจะออกมาต่อสู้ด้วยตัวเอง อสูรร้ายตนนี้
ยังไม่ได้แสดงพลังที่แท้จริงของตนออกมาเลย แม้กระนั้น การคำรามของเขา
ก็มากพอจะทำให้กองทัพซานไห่เข้าสู่สถานการณ์ที่เลวร้ายได้ อสูรร้ายซีโหยว เขาสมควรได้รับชื่อนี้จริงๆ

“หวังเฟิง!” โอหยางโชวหันหน้าไปและเรียกขุนพลหนุ่มที่อยู่ข้างเขา

“ท่านลอร์ด!”

“รวบรวมกองกำลัง แล้วออกไปกับข้า!”

“ขอรับท่านลอร์ด!” หวังเฟิงไม่ได้ถามอะไร เขารับลงจากเวทีสูงไปอย่างรวดเร็ว

“ท่านลอร์ด?” เมื่อห่านสินได้ยืนเช่นนั้น เขาก็รู้สึกตกใจ การสู้รบเฟิงจะเริ่มขึ้น แต่เขากลับทำให้ลอร์ดต้องลงไปยังสนามรบด้วยตัวเอง เหตุการณ์นี้ทำให้เขารู้สึกอับอายอย่างแท้จริง

“ท่านขุนพลไม่จำเป็นต้องคิดมาก ไม่มีใครคิดว่าซีไหวจะแข็งแกร่งถึงเพียงนี้”

“แต่ท่านลอร์ด ร่างกายของท่านมีค่ายิ่งกว่าทองคำ ถ้าท่านทำเช่นนั้น...” ห่านสินพยายามอย่างที่สุด เพื่อโน้มน้าวโอหยางโชว “ให้ข้าได้คิดหนทางก่อน ไม่ว่าอย่างไร กองทัพของพวกเราก็ยังคงอยู่ห่างไกลจากการพังทลาย”

“ไม่ต้องกล่าวอะไรมากไปกว่านี้แล้ว” โอหยางโชวโบกมือ เจตนาของเขาแน่วแน่มาก

“สำหรับเรื่องการบัญชาการกองกำลังทั้งหมด ข้าจะปล่อยให้ท่านจัดการ” ขณะที่โอหยางโชวกล่าวจบ เขาก็รับลงมาจากเวทีสูงทันที

เมื่อห่านสินเห็นการกระทำของลอร์ด เขาก็ถอนหายใจอย่างหมดหนทาง เมื่อลอร์ดไปแล้ว เขาก็หันไปมอบรอบๆ จดจ่อกับการสู้รบ ในเวลานี้ ห่านสินรู้สึกถึงบทบาทของเขาในสงครามครั้งนี้อย่างชัดเจนแล้ว เขาจำเป็นต้องพิสูจน์ให้ลอร์ดที่ลงไปที่นี่เห็นว่า กองกำลังที่เขาเป็นผู้บัญชาการนั้น ไม่ใช่กึ่งที่อ่อนแอ ไม่อย่างนั้น ห่านสินคงไม่มีหน้าอยู่ในกองทัพขานไหต่อไป

โอหยางโชวไม่ได้เลือกที่จะนำกองกำลังออกไปเพราะความหึงผยอง แต่เขาตัดสินใจเช่นนี้ เพราะได้พิจารณาทุกอย่างแล้ว เขาเล็งเห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า ในเวลาปัจจุบันนี้

เหล่าทหารของเขาจำเป็นต้องได้รับขวัญกำลังใจในการสู้รบ ในปัจจุบัน
ไม่มีใครเหมาะที่จะไปมากกว่าเขาอีกแล้ว เขาจึงต้องนำตัวเองเข้าไปเสี่ยง

เดิม โอหยางโหวตั้งใจจะรอจนกว่าการสู้รบครั้งสุดท้ายจะมาถึง แล้วค่อยออกไป แต่สถานการณ์ในปัจจุบัน
มันบังคับให้เขาต้องรีบเคลื่อนไหว แน่نون เขาไม่ได้คิดว่า เพียงแค่ความแข็งแกร่งของเขา
จะเปลี่ยนสถานการณ์ทั้งหมดได้ เขาต้องการให้กองทัพเสือดาวทั้งหมด ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จากการล่มสลาย

ตราบเห่าที่พวกเราลากการสู้รบนี้ไปเรื่อยๆ จนกองกำลังของซีหานซูและซ่านจูมาถึง
พวกเขาก็ยังสามารถที่จะเอาชนะได้ โอหยางโหวไม่ต้องการให้การสู้รบครั้งนี้จบลง ก่อนที่กองกำลังเสริมจะมาถึง
ไม่อย่างนั้น ความพ่ายแพ้ในการสู้รบครั้งนี้ จะก่อให้เกิดปฏิกิริยาลูกโซ่

ขณะที่กองทัพโหยวได้รับชัยชนะ พวกเขาก็จะเข้าสู่จังหวัดเจ้าฉิงได้ เมื่อถึงตอนนั้น
กองกำลังของซุนปิงทางตะวันออก ก็จะต้องเผชิญกับการโจมตีปิดล้อม

มันจะไม่จบลงเพียงแค่นี้ พวกเขาจะสูญเสียจังหวัดเจ้าฉิงเท่านั้น เหตุการณ์ดังกล่าว
ยังจะทำให้ดินแดนซ่านไห่กลายเป็นสับสนวุ่นวาย เมื่อดินแดนซ่านไห่กลายเป็นเช่นนั้นแล้ว
สมาชิกพันธมิตรซ่านไห่ก็จะเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบาก ดินแดนซ่านไห่ คือ ธงของพันธมิตร

ในโลกแห่งความสับสนวุ่นวายนี้ คงจะไม่มีข่าวร้ายใด แย่ไปกว่าความล้มเหลวของดินแดนซ่านไห่อีกแล้ว
ไม่ต้องกล่าวถึงคนอื่นที่อยู่ห่างไกล อย่างน้อยที่สุด สถานการณ์ในดินแดนสอดคล้องของไปฮัว
จะยิ่งเลวร้ายลงไปอีก และถ้ามันยังลากยาวต่อไป มันก็อาจจะทำลายความฝันทั้งหมดของโอหยางโหว ด้วยเหตุนี้
โอหยางโหวจึงไม่มีทางยอมให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นได้ ดังนั้น เขาจึงต้องเข้าไปเสี่ยงด้วยตัวเอง

สถานการณ์เลวร้าย เป็นผลมาจากปัจจัย 2 ประการ ประการแรก สภาพแวดล้อมของประเทศจีน, ประการที่สอง
ดินแดนซ่านไห่ขยายตัวเร็วเกินไป มันส่งผลให้ดินแดนซ่านไห่เผชิญหน้ากับศัตรูในทุกๆด้าน
ถ้าเขาไม่ระมัดระวัง เขาอาจจะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไปได้

แนนนอน ถ้าเขาสามารถเอาชนะสงครามครั้งนี้ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลายเป็นสิ่งที่ดีสำหรับดินแดนซ่านไห่
นี่เป็นสงครามที่สำคัญที่สุด นับตั้งแต่เขาก่อตั้งดินแดนมา สงครามครั้งนี้ เป็นสงครามที่ดินแดนซ่านไห่
ไม่สามารถจะพ่ายแพ้ได้

เนื่องจากพวกเขาต้องลอบโจมตี กองกำลังของซีหวานซุ่ยและซานจู จึงไม่สามารถเคลื่อนที่เร็วเกินไปได้
ไม่อย่างนั้น หน่วยสอดแนมของซีโหว่ อาจจะตรวจพบพวกเขาได้ เมื่อคืน
เจ้าหน้าที่ข่าวกรองได้ส่งข่าวผ่านนกพิราบว่า กองกำลังของพวกเขาจะมาถึงเวลา 14.00 น.

โอหยางโซวเฒ่หน้าขึ้นมองพระอาทิตย์ มันควรจะห่างจากเวลาเที่ยงประมาณ 1 ชั่วโมง ซึ่งมันก็หมายความว่า
กองทัพเสือดาว จะต้องอดทนให้ได้ 3 ชั่วโมง มันเป็นงานที่ยากลำบากจริงๆ!

สภาวะป่าคั่งไม่สามารถจะคงอยู่ได้นานนัก ดังนั้น วิธีที่ดีที่สุดก็คือ
การสกัดกั้นการโจมตีที่แข็งแกร่งของพวกเขา และป้องกันไม่ให้กองทัพพังทลายลง

ถ้ากองทัพมังกรเป็นผู้เข้าร่วมสงครามนี้ โอหยางโซวจะไม่มี ความกังวลใดๆเลย กองทัพมังกร
เป็นกองกำลังอยู่มายาวนานมากที่สุดในดินแดน นอกเหนือจากกองพลทหารที่ 5 ที่เพิ่งจะจัดตั้งขึ้นใหม่แล้ว อีก 4
กองพลทหาร ผ่านการสู้รบมานับร้อยครั้ง แม้ว่าพวกเขาจะเผชิญหน้ากับสภาวะป่าคั่งของทหารคนเถื่อนภูเขา
พวกเขาก็ยังคงจะไม่หวาดกลัว

น่าเสียดาย ที่กำลังเผชิญหน้ากับกองทัพคนเถื่อนภูเขาอยู่ที่นี่ เป็นกองทัพเสือดาว
โอหยางโซวทำได้เพียงคาดหวังว่า พวกเขาจะเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วจากบททดสอบครั้งนี้

ด้านล่างเวทีสูง องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย มารวมตัวกันพร้อมแล้ว หลังจากลงมา
โอหยางโซวก็ไม่ได้กล่าวอะไร เขาขึ้นชิงฉิงเตียน และคว้าหอกเทียนโมของเขา “ไปกัน!” เขาชี้หอกไปข้างหน้า
และนำกองกำลังออกจากค่ายไป

“ฆ่า!!!” องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ติดตามหลังเขาไปอย่างใกล้ชิด ภายใต้แสงที่ส่องผ่านเมฆสีแดง
ผ้าคลุมสีแดงของพวกเขา เปล่งประกายมากยิ่งขึ้น พร้อมกับการปรากฏตัวขึ้นขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์
ธงของลอร์ดก็ได้โบกสะบัดในสนามรบ

“ท่านลอร์ด!”

“นั่นมัน ท่านลอร์ด!”

“ท่านลอร์ดอยู่ที่นี้!”

เมื่อได้เห็นธงสีทองจากที่ไกลๆ ทหารของกองทัพเสือดาวก็รู้สึกเดือดพล่าน

ใบหน้าของโอหยางโซยังคงเคร่งขรึม ขณะที่เขานำกองกำลังของเขา พุ่งตรงไปยังพื้นที่หลักของสนามรบ หอกของเขาแทงออกไป และสังหารทหารคนเถื่อนภูเขากำลังอยู่ในสภาวะบ้าคลั่งได้ในทันที ภายใต้คมหอกของเขา ทหารคนเถื่อนภูเขากำลังบ้าคลั่ง ก็เพียงได้เพียงทหารทั่วไปเท่านั้น

ขณะที่เขากวาดแกว่งหอกของเขาอย่างเกรี้ยวกราด เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขาก็กว้างหล่นลง ไม่มีใครสามารถทนรับการโจมตีจากหอกของเขาได้

บางที มันอาจจะเป็นเพราะก้อนเมฆสีแดง โอหยางโซรู้สึกได้ว่า หอกเหียนโม่มือของเขา กำลังมีชีวิตชีวาและกระหายเลือดมากขึ้น บนลำหอก มันถูกอาบด้วยเลือดสดๆของศัตรู มันดูราวกับเข็มฉีดยาที่เต็มไปด้วยเลือดสดๆ

โอหยางโซยิ้มเล็กน้อย ขณะที่เขาชี้แจงเตียน ไม่มีศัตรูคนใดสามารถจะหยุดเขาได้

ในเวลาเดียวกันนั้น องค์รัชสสงครามศักดิ์สิทธิ์ก็เป๋นตั้งพายุไต้ฝุ่น พวกเขานิเทศนามรบออกเป็นชั้นๆ

“สุดยอด!” เมื่อได้เห็นความน่าเกรงขามของลอร์ด ทหารของกองทัพเสือดาวที่อยู่รอบๆเขา ก็ได้รับขวัญกำลังใจอย่างเต็มเปี่ยม

การสังหารศัตรูไม่ใช่เป้าหมายของเขา ภารกิจของเขาก็คือ ทำให้ทหารของเขาสงบลง ดังนั้น เขาจึงแสดงทักษะของเขาออกมา และสังหารศัตรูในลักษณะที่น่าทึ่งและน่าอัศจรรย์มากที่สุดเท่าที่เขาจะสามารถทำได้

เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขา ดูราวกับเป็นเพียงเสือกระดาศ เมื่อต้องอยู่ต่อหน้าเขา โอหยางโซต้องการให้ทหารของเขาารู้สึกว่า คนเถื่อนภูเขาไม่ได้น่ากลัวแต่อย่างใด เขาตั้งใจจะขจัดความหวาดกลัวภายในใจของพวกเขาทิ้งไป

ตราบเท่าที่ไม่มีความกลัว พวกเขาก็สามารถสร้างปฏิกิริยาในสนามรบได้

โอหยางโซวนำกองกำลังของเขาวิ่งไปรอบๆ ทุกๆที่ที่เขาไป

เขาจะสังหารศัตรูอย่างโหดร้ายและแสดงความแข็งแกร่งของเพลงหอกตระกูลหยางออกมา ที่ใดก็ตามที่เขาไป
ทหารกองทัพนานไ้จะสงบลง

การกระทำของโอหยางโซว มีประสิทธิภาพอย่างน่าเหลือเชื่อ ความหวาดกลัวของพวกเขาจางหายไปแล้ว
พวกเขาจึงเริ่มรวมตัวกัน และใช้ขบวนทัพที่เตรียมเอาไว้ ต่อสู้กับศัตรูได้

ในเวลานี้ การปิดล้อมศัตรูเป็นเป้าหมายหลัก ส่วนการสังหารเป็นเพียงเป้าหมายรอง

พวกเขาปล่อยให้ทหารคนเถื่อนบุกเข้ามามีในขบวนทัพ จากนั้น พวกเขาก็จะปิดล้อมศัตรูเอาไว้

แต่พวกเขาไม่ได้สังหารศัตรู

เหล่าทหารคนเถื่อนบุกเข้าที่กำล้งบ้ำคลั่งรู้สึกเหมือนกำล้งใช้พลังทั้งหมดของพวกเขาไปกับการเจาะพองน้ำ

พวกเขารู้สึกหดหู่และไม่พอใจ เมื่อนักรบบ้ำคลั่งวิ่งพล่านไปทั่วสนามรบ

จึงหะการสู้รบก็กลับเข้าสู่ฝั่งของกองทัพนานไ้อีกครั้ง

ครึ่งชั่วโมง โอหยางโซวใช้เวลาเพียงครึ่งชั่วโมง ในการทำให้กองกำลังทั้งหมดสงบลง

บนเวทีสูง หานสินทั้งรู้สึกยินดีและเสียใจ ลอร์ดทำภารกิจเสร็จสมบูรณ์แล้ว ต่อไปก็เป็นตาของเขาแล้ว

หานสินยืนอยู่บนเวทีสูง มองดูทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในสนามรบ สมอของเขาคือเหมือนเครื่องคิดเลข

คำนวณสิ่งต่างๆอย่างรวดเร็ว

ชั่วครู่ต่อมา เขาก็เริ่มโบกธง เพื่อเคลื่อนย้ายกำลังพลและขุนพล ภายใต้คำสั่งของเขา

กองกำลังทหารม้าของกองพลต่างๆ ถูกปล่อยออกมา ทหารประเภทต่างๆจากทั้งปีซ้ายและขวา

ช่วยกันสร้างขบวนทัพขึ้น มันเป็นขบวนทัพเล็กๆหลายขบวนทัพ เชื่อมต่อกันจนกลายเป็นขบวนทัพขนาดใหญ่

ทหารคนเถื่อนบุกเข้ารู้สึกเหมือนพวกเขาเข้าไปในเขาวงกต

พวกเขาไม่สามารถจะบอกทิศทางที่พวกเขาเดินไปมาได้เลย

Chapter 499 เวียงจันทน์ในสนามรบ

พระอาทิตย์ลอยขึ้นไปถึงกลางท้องฟ้า ส่องแสงผ่านก้อนเมฆสีแดงลงมา ในเขตทุ่งกันดารอันกว้างใหญ่ กองทัพทั้งสองกำลังสังหารกันและกันอย่างดุเดือด

ต้องขอบคุณการทำงานหนักของโอหยางโซวและหานสิน
สถานการณ์กลับมายุ่งยากใต้การควบคุมของพวกเขาในที่สุด
พวกเขาดึงกองทัพเสือดาวกลับมาจากขอบเหวของการล่มสลายได้สำเร็จแล้ว
การสู้รบที่ยากลำบากอื่นๆกำลังจะเกิดขึ้นต่อไป สำหรับทั้ง 2 ฝ่าย การสู้รบครั้งนี้
เป็นการทดสอบความสามารถทางจิตใจและทางกาย

ตอนเที่ยง พระอาทิตย์ได้ขึ้นถึงจุดสูงสุดของท้องฟ้าแล้ว

การสังหารกันและกันในเขตทุ่งกันดาร ดูเหมือนว่ามันไม่มีเจตนาที่จะหยุดพักใด
และก็ไม่มีใครคิดจะพักรด้วยเช่นกัน เสียงกรีดร้องแห่งการสังหารและรำไห้ เต็มอยู่ในหูของทุกคน ดูเหมือนว่า
เหล่าทหารจะไม่รู้สึกรู้หา มีเพียงการสังหารเท่านั้นที่อยู่ในสายตาของพวกเขาตอนนี้
จิตสังหารของพวกเขาทำให้ก้อนเมฆสีแดงดูเหมือนจะใหญ่ขึ้นและหนาแน่นมากขึ้น

สภาวะบ้าคลั่งของทหารคนเกือบจะสิ้นสุดลงแล้ว พลัสต่อสู้ของพวกเขาจึงเริ่มตกลง
และผลกระทบจากสภาวะบ้าคลั่งก็เริ่มแสดงผลของมันเป็นออกมา กองทัพคนเกือบจะเลวร้ายถึงเรื่องสูญเสียอย่างหนัก

หานสินมีความสามารถด้านการคว่ำโอกาสในสนามรบระดับสูง เขาปรับขบวนทัพอีกครั้ง
และสั่งให้กองกำลังทั้งหมดทำการสังหารศัตรู กองทัพเสือดาวเป็นเหมือนกับเครื่องบดเนื้อขนาดยักษ์
ขณะที่พวกเขาส่งกองทัพคนเกือบจะเลวร้ายลงสู่ขุมนรก สังหารทหารคนเกือบจะเลวร้ายที่ละนายทีละนาย

บนรถศึกของเขา นี่เป็นครั้งแรกที่ซีโหยวตื่นตระหนก แม้ว่าเขาจะเรียนรู้สิ่งต่างๆจากชาวฮั่น
หลังจากที่ได้เข้ามาในเขตทุ่งกันดาร แต่เขาก็ยังไม่เข้าใจเรื่องขบวนทัพมากนัก ซีโหยวไม่ได้คาดหวังว่า
ขบวนทัพที่น่าเหลือเชื่อนี้ จะผลักดันกองทัพของเขาไปสู่ขอบฟ้าได้ อย่างไรก็ตาม ขณะที่เขามองไปที่ธงสีทอง
รอยยิ้มของเขาก็ปรากฏขึ้นที่มุมปากของเขา จากนั้น ซีโหยวก็หายตัวไป

หวาวว! เสียงแตรอันยิ่งใหญ่ ดังกระจายออกไปทั่วทั้งสนามรบ

“ไม่ดีแล้ว!” หานสินตกลใจ เขามองไปบนรถศึกของซีโหยว แต่ไม่พบสัญญาณใดๆของซีโหยวเลย
ทหารองครักษ์รอบๆรถศึกเองก็หายไปด้วยเช่นกัน

พร้อมกับที่เสียงแตรดังขึ้น ซีโหยวนำองครักษ์โลหิต 1,000 นาย พุ่งเข้าสู่สนามรบราวกับลูกศรขนาดยักษ์
ในทันที ทหารคนเถื่อนภูเขารอบๆรู้สึกเดือดพล่าน ราชาของพวกเขาก็ปรากฏตัวขึ้นแล้ว

เหมือนกับทหารคนเถื่อนภูเขาทัวไป ซีโหยวไม่มีภาชนะประจำตัว เขากัดแกว่งขวานยักษ์ในมือ
ขณะที่วิ่งไปรอบๆ ในระยะสั้นๆ เขาปรากฏตัวขึ้นที่กลางสนามรบ และพุ่งเป้าไปที่องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์

“ปกป้องท่านลอร์ด!” ที่กองกำลังกลาง นายพลแห่งกองพลทหารที่ 2 เว่ยจาง
สังเกตเห็นเจตนาของซีโหยวอย่างชัดเจน เขารีบเคลื่อนย้ายกองกำลังของเขา
ไปขัดขวางการกระทำของซีโหยวทันที

“พวกมดแมลง!” ซีโหยวคำราม เสียงของเขากระจายไปทั่วเขตทุรกันดาร
และขวานยักษ์ในมือของเขาก็ฟันไปที่ด้านหน้า

ฮูรา!!! ราวกับเป็นการตัดเต้าหู้ เขาตัดทหาร 10 นาย ด้วยการฟันขวานยักษ์เพียง 2 ครั้ง
ร่างของพวกเขาก็บินกระจายไปกลางอากาศ ความไม่ยากจะเชื่อได้มอยู่บนใบหน้าของพวกเขา

“ฮ่าก!!!”

ฉาดังกล่าวดูน่าตกใจเป็นอย่างมาก มันทำให้ทั่วทั้งสนามรบเงียบลงทันที

“ฮูเร!!!” เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขาส่งเสียงเชียร์ออกมาทันที

“ฮูเร! ฮูเร!” “ราชาของพวกเขาอยู่ยงคงกระพัน!”

ซีโหยวหัวเราะออกมาอย่างเย็นชา เท่านั้นมันยังไม่ทำให้เขาพอใจ ขวานยักษ์ของเขาฟันไปข้างหน้าอีกครั้ง เสาของอาวูนี่ ปกคลุมศัตรูทุกคนที่ยืนขวางทางของเขา อสูรร้ายซีโหยวเริ่มการสังหารแล้ว

“อ้าก! ช่วยข้าด้วย!” เสียงกรีดร้องดังกระจายออกมา

ในฉับพลัน เศษแขนขาและเนื้อที่ถูกตัดขาด กระจัดกระจายไปทั่วทั้งบริเวณ เมื่อได้เห็นฉากดังกล่าว แม้แต่ใบหน้าของทหารที่ผ่านการสู้รบมานับร้อยครั้ง ก็ยังเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก

องครักษ์โลหิตที่ติดตามซีโหยวมาก็โหดเหี้ยมเช่นกัน องครักษ์โลหิต 1,000 นายนี้ สามารถที่จะเผชิญหน้ากับทหารทั้งกองพลได้ โดยที่ไม่มีท่าทีว่าจะพ่ายแพ้ใดๆ เหตุการณ์ดังกล่าวไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลย พายุได้ฝุ่นสีแดง กวาดไปทั้งสนามรบ และไม่มีใครสามารถหยุดมันได้

องครักษ์โลหิตซีโหยวได้เปิดเผยตัวตนต่อโลกแล้ว พวกเขาเป็นดังเครื่องจักรสังหารเลือดเย็น พวกเขามีแต่การฆ่าที่ยอดเยียม แต่พวกเขาไม่รู้วิธีประสานงานซึ่งกันและกัน ทหารเช่นนี้ไม่เคยปรากฏขึ้นมาก่อน

“ปกป้องท่านลอร์ด!” เมื่อเว่จางเห็นซีโหยวสังหารทุกคนที่ขวางทางเขาแล้ว เว่จางก็รีบพุ่งเข้ามาทันที

“เจ้ามดแมลง!” อสูรร้ายซีโหยวยิงพยางค์และคำคลั่งเหมือนในอดีต

ขวานยักษ์ฟันไปข้างหน้า เว่จางพยายามป้องกันการโจมตีที่ไม่ธรรมดานี้ อย่างไรก็ตาม ขณะที่รับการโจมตีนี้ มันถึงกับทำให้เว่จางและม้าของเขาสั่นสะเทือน ม้าจึงพุ่งขึ้นสูงไม่สามารถจะขยับเคลื่อนไหวได้ และมันถึงกับคุกเข่าลงกับพื้น ความสามารถเช่นนี้ ไม่มีใครเคยเห็นมาก่อน แม้แต่เจ้าโลกเสียงหยาบ ก็ไม่สามารถทำเช่นนี้ได้

อย่างไรก็ตาม เว่จางจะไม่ถอยหนี เขาตีม้าของเขาและยอมรับการท้าทาย

“น่าสนใจ!” ซีโหยวหัวเราะออกมาอย่างเย็นชา ดูเหมือนว่าเขาเตรียมพร้อมที่จะเล่นสนุกกับเว่ยจาง

แม้ว่าเว่ยจางจะขึ้นมาถึงฟุอยู่ แต่ความสูงของพวกเขากลับใกล้เคียงกัน ด้วยเหตุนี้ ทุกคนจะจินตนาการได้ว่า ตัวของซีโหยวนั้น สูงกว่าคนปกติมากเพียงใด มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เขาจะไม่มีภานะ

ในเขตทุรกันดาร แม้แต่สัตว์ร้ายพิสดาร ก็ไม่สามารถรับน้ำหนักของเขาได้ และตัวซีโหยวเองก็มีร่างกายเป็นดังสัตว์ร้ายมนุษย์

เว่ยจางหยุดซีโหยวไว้ชั่วคราว เหล่าทหารของกองพลทหารที่ 2 ก็ต่อสู้อย่างกล้าหาญกับองครักษ์โลหิตทั้ง 1,000 นาย

ไกลออกไป หานสินสั่งให้กองกำลังต่างๆ ทำการปิดล้อมและสังหารซีโหยว หานสินกำลังเสี่ยง อย่างไรก็ตาม ใดก็ตาม ราบเท่าที่พวกเขาสามารถสังหารซีโหยวได้ ชัยชนะในสงครามครั้งนี้ก็จะเป็ของพวกเข

เมื่อเหล่าทหารคนเ็อนเห็นการเคลื่อนไหวนั้น พวกเขา ก็ไม่พอใจและคำรามออกมา ก่อนที่จะเข้ามาขัดขวางการเคลื่อนไหวของกองทัพเสือดาว ในฉับพลัน การสู้รบเริ่มดุเดือดขึ้นเรื่อยๆ แต่ละฝ่ายต่อสู้กับศัตรูด้วยพลังทั้งหมด ไม่มีใครต้องการที่จะแพ้ การสู้รบครั้งนี้ มีสิ่งต่างๆเกิดขึ้น และมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

คล้ายกับโอหยางโซว ซีโหยวใช้ความแข็งแกร่งส่วนตัวของเขา ในการลากทหารคนเ็อนญเขากลับขึ้นมาจากบ่อโคลน สถานการณ์ทั้งหมดจึงดำเนินต่อไปเช่นนี้

โอหยางโซวอยู่ไม่ไกลนัก เขาจึงสามารถมองเห็นสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นได้ เขาสังเกตเห็นการสังหารของซีโหยว พลังและกำลังของซีโหยวกำลังเพิ่มขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์

บางที อาวุธของซีโหยว อาจจะมีคุณสมบัติบางอย่าง เหมือนกับหอกเทียนโมในมือของเขา อย่งการดูดเลือดของศัตรูหรือไม่? เมื่อคิดถึงความเป็นไปได้นี้ โอหยางโซวก็รู้สึกหวาดกลัว

‘ข้าไม่สามารถปล่อยให้ซีโหยวสังหารได้อีกต่อไป!’ โอหยางโชวตัดสินใจอย่างแน่วแน่
เมื่อซีโหยวดูดซับพลังได้มากพอ เขาก็จะทำให้เหล่าทหารคนเถื่อนภูล่าเขาเข้าสู่สภาวะบ้าคลั่งอีกครั้ง จากนั้น
การสู้รบครั้งนี้ก็จะสิ้นสุดลงอย่างแท้จริง

‘ซีโหยว เมื่อท่านกล้าที่จะปรากฏตัว ก็เตรียมตัวตายซะ!’ ในสายตาของโอหยางโชว เขาไม่มีความรู้สึกกลัวใดๆ
เขาเป็นคนที่แข็งแกร่งขึ้นเมื่อได้เผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้ามที่ทรงพลังกว่าเขา

“องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ ติดตามข้าไปฆ่าซีโหยว!” โอหยางโชวตอบม้าของเขา
และเตรียมจะเข้าไปที่กลางสนามรบนั้น

“ท่านลอร์ด ไม่!” หวังเฟิงขัดขวางการกระทำของลอร์ด ปกติแล้วเขาจะไม่ทำเช่นนี้

ทุกคนรู้ว่า ซีโหยวในปัจจุบันนั้นอยู่ยงคงกระพันอย่างแท้จริง ถ้าลอร์ดเข้าไปต่อสู้กับเขาในตอนนี้
มีโอกาสมากที่ลอร์ดจะตาย ในฐานะผู้บัญชาการองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์
หวังเฟิงไม่ต้องการให้ลอร์ดเข้าไปเสี่ยงเช่นนี้ เพราะเขาไม่มั่นใจว่าจะปกป้องลอร์ดของเขาจากซีโหยวได้

“บังอาจ!” โอหยางโชวจ้องมองไปที่หวังเฟิง ขณะที่คำกล่าวของเขาดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความโกรธ
หวังเฟิงตื่นตระหนก การแสดงออกของเขาดูราวกับหญิงชรา

“ท่านลอร์ดโปรดอย่าเพ่งโกรธ มันเป็นความผิดของข้าเอง ข้าขอเป็นคนจัดการกับซีโหยวเอง!”
เจตนาของหวังเฟิงนั้นเด็ดเดี่ยว เขาส่งสายตาให้เงินตำเหม่งมาขัดขวางลอร์ด
ขณะที่เขานำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์เข้าไปต่อสู้กับศัตรู

“เจ้า!” โอหยางโชวโกรธ เขาไม่คิดเลยว่าหวังเฟิงจะทำเช่นนี้

“ไปเร็ว!”

ขณะที่มองดูหวังเฟิงนำกองกำลังออกไป โอหยางโชวก็นั่งออกมา

ใครจะคิดว่า เงินตำเหม็งจะทำตัวเงาะ? เขารู้ว่าเขาไม่สามารถจะหยุดลอร์ดได้
เงินตำเหม็งจึงพาดมิดไปที่ลำคอของตน และกล่าวว่า "ถ้าท่านลอร์ดจะไป ข้าจะฆ่าตัวตาย!"

"เจ้า!" โอหยางโหวเซ้งก็ไป การกระทำของเงินตำเหม็งทำให้โอหยางโหวต้องการจะตีเขา
เหตุใดเขาถึงไม่ได้สังเกตมาก่อนว่า ชายผู้นี้เงาะถึงเพียงนี้?

"นารังเกียจ พวกเจ้าทั้งหมดนารังเกียจ!" การกระทำของเขาทำให้โอหยางโหวโกรธเป็นอย่างมาก
แต่ไม่มีอะไรที่เขาจะสามารถทำได้เลย เขารู้ว่าเขาจะทำตามที่เขากล่าวไว้

"คอยดูให้ดี ข้าจะให้บทเรียนพวกเจ้าทั้งหมดในภายหลัง!" โอหยางโหวจ้องไปที่ตาของเงินตำเหม็ง
ก่อนจะหันกลับไปมองสนามรบ

หลังจากที่องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์เข้าไปช่วยแล้ว กองพลทหารที่ 2 ก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก
เพียงระยะเวลาสั้นๆ มีทหารในกองพลทหารที่ 2 ตายไปนับพันนายแล้ว

กลุ่มองค์กรทั้งสองสู้รบกันอย่างดุเดือด ในการต่อสู้แบบ 1 ต่อ 1 องค์กรซีโหว
แข็งแกร่งกว่าองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ราว 50% พวกเขาเป็นดังกลุ่มสัตว์ร้ายที่ทรงพลัง
โชคที่พวกเขามีเพียงแค่ 1,000 นายเท่านั้น ไม่อย่างนั้น องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์คงจะพ่ายแพ้อย่างแน่นอน

เมื่อเห็นกองกำลังชั้นสูงของศัตรูมาถึงแล้ว ซีโหวก็ไม่มีใจจะเล่นอีกต่อไป
ขวานยักษ์ของเขาบ้าคลั่งและทรงพลังขึ้นอย่างฉับพลัน มันรุนแรงกว่าการโจมตีครั้งก่อนของเขามาก

เว่ยจางเป็นหนึ่งในขุนพลที่แข็งแกร่งที่สุดของกองทัพซานไห่ ในความเป็นจริงแล้ว
ความแข็งแกร่งของเขาสูงกว่าทั้งหลินอี้และหวังเฟิง แม้กระนั้น
เขาก็หมดหนทางที่จะรับมือกับการโจมตีนี้ของซีโหว เขาเป็นดังเรือรำน้อย
ขณะที่ศัตรูเป็นดั่งมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ คลื่นแล้วคลื่นเล่ากระแทกเข้ามา ถ้าเขาพุ่งชนเพียงเล็กน้อย
เขาคงจะตายจริงๆ

“ท่านขุนพล!” ทหารในกองพลทหารที่ 2 เริ่มมุ่งหน้าไปช่วยเขา ขณะที่พวกเขาเห็นว่า เว่ยจางตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย แต่น่าเสียดาย พวกเขาเข้ามาช้าเกินไป หรืออาจกล่าวได้ว่า สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นเร็วเกินไปก็ได้

ซีโหยวตะโกนออกมาอีกครั้ง ร่างกายของเขาขยายขึ้น และขวานยักษ์ในมือของเขาก็ดูเหมือนกับเคียวของเทพแห่งความตาย พุ่งไปที่เว่ยจาง

ในเวลานี้ ซีโหยวได้ทำลายการป้องกันของเว่ยจางโดยสมบูรณ์แล้ว มันสายเกินไปแล้วที่เขาจะป้องกัน เว่ยจางทำได้เพียงมองดูขณะที่ขวานยักษ์ตัดผ่านไหล่ของเขา แยกร่างของเขาจนขาดเป็น 2 ส่วน เลือดสาดกระเซ็นออกไป ขุนพลแห่งกองทัพซันไห่ เว่ยจาง ตายในสนามรบแล้ว!

“ท่านขุนพล!” ทหารของกองพลทหารที่ 2 กรีดร้องออกมา ดวงตาของพวกเขากลายเป็นสีแดง ขณะที่พวกเขาพุ่งเข้าไปหาซีโหยว “ซีโหยว จงมอบชีวิตมา!”

“พวกมดแมลง!” ซีโหยวหัวเราะอย่างเย็นชา ขณะที่เขาเช็ดเลือดที่เปื้อนใบหน้าของเขา มันทำให้เขาดูโหดเหี้ยมยิ่งขึ้น

Chapter 500 ความลึกลับของสายเลือดเทพอสูร

การตายของเว่ยจาง ทำให้โอหยางโหวโกรธเป็นอย่างมาก

นี่เป็นครั้งแรกที่ดินแดนซันไห่สูญเสียขุนพลระดับนี้ในสนามรบ อย่างไรก็ตาม สนามรบนั้นไร้ความปรานี โอหยางโหวจึงไม่อาจจะเศร้าได้ และเหล่าทหารก็ไม่อาจจะร้องไห้ออกมาได้

“เงินตำเหม่ง!” น้ำเสียงของโอหยางโหวในปัจจุบัน เกินกว่าคำว่าสงบไปมากแล้ว

เมื่อเงินตำเหม่งได้ยินน้ำเสียงของโอหยางโหว เขาก็รู้สึกสั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา “ท่านลอร์ด!”

“ไปรายงานขุนพลห่านสิน บอกให้เขาสั่งกองกำลังของพวกเรา ทำการปิดล้อมกองทัพคนเถื่อนญูเขา ปลอยซีโหยวและองครักษ์โลहितให้พวกเราจัดการเอง แล้วก็เลือกนายทหารที่บ้าคลั่ง 10 นาย มาช่วยพวกเราต่อสู้กับเขาด้วย”

“ขอรับท่านลอร์ด!” เวลานี้ เงินตำเหม็งไม่กล้าขัดคำสั่งของเขา เขารู้สึกได้ว่า ถ้าเขากล้าที่จะขัดคำสั่ง เขาจะต้องตายอย่างแน่นอน

เงินตำเหม็งดูเหมือนบุรุษที่แข็งแกร่งและโหดร้าย แต่เขาก็เป็นคนที่ฉลาดและปราดเปรียวด้วยเช่นกัน แม้อิโหยางโจวจะโกรธ แต่เขาไม่ได้สูญเสียเหตุผลของเขา เขาเข้าใจดีว่า เหตุใดซีโหยวถึงได้บุกเข้าสนามรบอย่างบ้าคลั่ง มันก็เพื่อที่จะทำลายจิ้งหะของพวกเขานั่นเอง

เดิม ในสนามรบ กองทัพซานไห่ก่าสั่งได้เปรียบ เนื่องจากกองทัพคนเถื่อนญูเขาได้รับผลกระทบจากผลข้างเคียงของการสิ้นสุดลงของสภาวะบ้าคลั่ง มันทำให้พลังต่อสู้ของพวกเขาลดต่ำลงกว่าทหารทั่วไปเสียอีก

จากจิ้งหะนั้น แม้ว่าซีหวานซูจะมาถึงล่าช้า พวกเขาก็ยังคงสามารถบดขยี้กองทัพคนเถื่อนญูเขาได้ มันเพียงแค่ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ซีโหยวมองเห็นจุดนั้น ดังนั้น เขาจึงปรากฏตัวขึ้นในสนามรบ นอกจากนี้ การปรากฏตัวของเขายังทำให้ทุกคนตกตะลึง หานสินจึงได้ย้ายกองกำลังเข้าไปโจมตีซีโหยว ซึ่งมันทำให้กองทัพคนเถื่อนญูเขามีเวลาพักหายใจ มันไม่ใช่การตัดสินใจที่ฉลาดเลย

มันเหมือนกับจะบอกว่า กองทัพซานไห่ก่าชนะแน่ เมื่อได้เห็นพลังของซีโหยว นี่ไม่ใช่สัญญาณที่ดี ตอนนี้ อิโหยางโจวต้องรีบแก้ไขข้อผิดพลาดนี้

ในขณะที่พวกเขาคบคุมกองทัพคนเถื่อนญูเขาได้ ไม่ว่าความสามารถส่วนบุคคลของซีโหยวจะทรงพลังมากเพียงใด เขาก็จะไม่สามารถเอาชนะสงครามได้ เมื่ออยู่ในสนามรบขนาดใหญ่ ความแข็งแกร่งส่วนบุคคลของทุกคนมีจำกัด แม้แต่สุรร้ายอย่างซีโหยว ก็ไม่ได้อยู่คงกระพันอย่างแท้จริง อิโหยางโจวเชื่อว่า ภายใต้ฝนลูกศรนับหมื่น เขาจะไม่สามารถป้องกันได้ทั้งหมด

หลังจากนั้นไม่นาน เงินตำเหม็งก็กลับมา พร้อมกับนายทหารที่บ่าคลั่งอีก 10 นาย

ถ้าพวกเขาไม่สามารถต่อสู้แบบ 1 ต่อ 1 ได้ พวกเขาก็จะต่อสู้กันเป็นกลุ่ม โอหยางโซวไม่ใช่คนชอบธรรม ในสนามรบ ความชอบธรรมไม่มีความหมายอะไร ผู้ชนะคือผู้ชอบธรรม ผู้พ่ายแพ้ก็คือสุนัขโง่

“ฆ่า!” โอหยางโซวชี้หอกเทียนโมไปข้างหน้า และนำพวกเขาไป

“ฆ่า!!!” องค์กรกษัตริย์ 200 นาย และนายทหารบ่าคลั่ง 10 นาย ติดตามหลังเขาเข้าไปอย่างเป็นระเบียบ ทหารในกองทัพเปิดทางให้พวกเขาโดยอัตโนมัติ

“ซีโหยว พวกเราได้พบกันอีกครั้งแล้ว!” โอหยางโซวตบม้าของเขา และเดินเข้าไปด้านหน้าซีโหยว ขณะที่องค์กรกษัตริย์ทำการปิดล้อมเขาไว้โดยอัตโนมัติ องค์กรกษัตริย์โลहितซีโหยวต้องการจะเข้ามาช่วย แต่กองกำลังของหวังเฟิงคอยปิดกั้นพวกเขาเอาไว้

“เหอะ!” ในดวงตาของซีโหยว จิตสังหารสองประกายขึ้น ซีโหยวจะลี้ภัยโอหยางโซวได้อย่างไร? คนผู้นี้คือคนที่ช่วยให้จักรพรรดิเหลืองเอาชนะเขาได้ ซีโหยวไม่เคยลืมความเกลียดชังนี้แม้แต่ชั่วครู่เดียว

“เจ้าลูกหมา ข้าคิดว่าเจ้าจะเป็นคนซื่อสัตย์เหมือนเต่าเสียอีก” ซีโหยวเยาะเย้ยโอหยางโซว อย่างไรก็ตาม เมื่อคำกล่าวของเขารวมเข้ากับเลือดที่เประป้อนอยู่บนใบหน้าของเขา ทำให้มันดูค่อนข้างจะตลกขบขัน

“ข้าสามารถเอาชนะท่านได้ในก่อนหน้านี้ ดังนั้น ข้าจึงสามารถจะเอาชนะท่านได้อีกครั้ง เพียงแต่หลังจากครั้งนี้ ท่านจะไม่มีโอกาสได้เห็นแสงอาทิตย์อีกครั้งแล้ว” โอหยางโซวไม่ได้ร่อนรนจากการยั่วของซีโหยว

โอหยางโซวในปัจจุบันไม่ใช่เด็กหนุ่มเลือดร้อน เขาสนใจเพียงแค่ชัยชนะในสงครามครั้งนี้เท่านั้น

“หยุดกล่าวอะไรที่มันไร้ประโยชน์ได้แล้ว ก็นขวานของข้าซะ!”

ไม่เพียงแค่ออหยางโซวจะไม่โกรธ ในทางตรงกันข้าม ซีโหยวพบว่าตัวเองกำลังโกรธเป็นอย่างมาก

ขนานยักษ์ฟันไปข้างหน้า แรงลมที่เกิดจากการฟันขวานไปกระทบเข้ากับใบหน้าของโอหยางโชว อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้สะทกสะท้านใดๆ เขายกหมอกเทียนโม้ขึ้นมาและปิดป้องการโจมตีนี้

แต้ง! เสียงการปะทะกันของโลหะรุนแรงเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม โอหยางโชวไม่ใช่เว่ยจาง หลังจากที่เขาบมเพาะเทคนิคการบมเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองแล้ว ความแข็งแกร่งของเขาก็ทะยานขึ้นสู่ความสูงที่ยากจะหาคนทัดเทียมได้ นอกจากนี้ ม้าศึกของเขาก็คงเป็นราชาแห่งม้าฉิ่งฟู่อีกด้วย การโจมตีในครั้งนี้ของซีโหยวจึงไม่ประสบผล

ดวงตาของซีโหยวเบิกกว้าง ความแข็งแกร่งของโอหยางโชวนั้นเกินกว่าที่เขาคาดการณ์เอาไว้ ในระหว่างสงครามโจวหลู่ โอหยางโชวไม่ได้ทำอะไร คนเดียวที่ต่อสู้กับซีโหยวก็คือ ซีหวนซุ่ย

ในปัจจุบัน ซีโหยวแข็งแกร่งมากกว่าในระหว่างสงครามนั้นถึง 2 เท่า ถ้าได้ต่อสู้กับซีหวนซุ่ยอีกครั้ง เขามั่นใจมากกว่า เขาจะสามารถเอาชนะซีหวนซุ่ยได้ภายใน 100 กระบวนท่า

“เหอะ!” ซีโหยวยอมรับไม่ได้ เขาก็จะเริ่มโจมตีอย่างต่อเนื่อง

ตัวโอหยางโชวเองก็ต้องการจะจัดมาตรฐานความแข็งแกร่งในปัจจุบันของเขาเช่นกัน เขาบอกให้เงินต้าเหม้งและคนอื่นๆยืนห่างๆ และปล่อยให้เขาต่อสู้กับซีโหยวแบบตัวต่อตัว ทั้งสองจึงได้ต่อสู้กัน คนหนึ่งยืนบนพื้น อีกคนอยู่บนหลังม้า

ขวานของซีโหยวนั้นหนักเป็นอย่างมาก มันหนักและทรงพลัง การโจมตีแต่ละครั้งจึงดูเหมือนว่าจะทำให้แผ่นดินแยกออกจากกันได้ ขณะเดียวกัน เมื่อพลังของหมอกเทียนโม้รวมเข้ากับเพลงหอกตระกูลหยางแล้ว ก็ไม่มีใครสามารถจะมองข้ามโอหยางโชวได้ ทั้งสองต่อสู้กันเกินกว่า 10 กระบวนท่าแล้ว

โอหยางโชวจำเป็นต้องทุ่มพลัง 100% ในการปิดป้องการโจมตีของซีโหยวทุกครั้ง ในทางกลับกัน ซีโหยวสามารถปิดป้องการโจมตีของโอหยางโชวได้อย่างง่ายดาย

เมื่อเทียบกันแล้ว โอหยางโซวในปัจจุบัน ยังคงไม่ใช่คู่ต่อสู้สุรร้ายอย่างซีไหยว หลังจากผ่านไปกว่า 10 กระบวนท่าแล้ว โอหยางโซวก็เริ่มหอบ และเหงื่อเม็ดโตก็ปรากฏขึ้นบนหน้าผากของเขา

แม้แต่ฉิงเตียนก็ไม่สามารถจะยืนอย่างมั่นคงได้ ในการปะทะกัน พลังการโจมตีของซีไหยวกว่าครึ่งหนึ่ง ถูกโอนถ่ายจากโอหยางโซวไปยังฉิงเตียน ถ้าเป็นม้าศึกธรรมดา มันคงนอนราบกับพื้นไปนานแล้ว

โอหยางโซวไม่ต้องการพัวพันกับซีไหยวอีกต่อไป เขาจึงใช้หอกปิดป้องขวาน แล้วถอยกลับออกมา เมื่อเงินตำเหมิงและคนอื่นๆเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็เข้าไปปิดล้อมซีไหยว เพื่อเริ่มการโจมตีของพวกเขา

“น่ารังเกียจ!” ซีไหยวเหือดดาล

ภายใต้คำสั่งของเงินตำเหมิง องค์กรक्षหลวงจัดขบวนทัพเป็นรูปวงกลม ในระหว่างการต่อสู้ครั้งนี้ ในการเผชิญหน้ากับซีไหยว องค์กรक्षหลวงแต่ละนาย จะรับการโจมตีจากซีไหยวเพียงครั้งเดียว ก่อนจะปรับเปลี่ยนตัวกับคนอื่นๆทันที

คนที่ใจเย็นบางส่วน จะแอบลอบโจมตีที่ด้านหลังของซีไหยว ยุทธวิธีที่น่ารังเกียจนี้ ทำให้ซีไหยวโกรธเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม องค์กรक्षหลวงไม่ใช่ทหารทั่วไป ไม่ว่าซีไหยวจะแข็งแกร่งเพียงใด เขาก็ไม่สามารถจะสังหารพวกเขาได้ด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว

แม้ว่าองค์กรक्षหลวงจะแข็งแกร่ง พวกเขาก็ไม่กล้าที่จะประมาท เพราะถ้าพวกเขาไม่ระมัดระวังให้มากพอ ซีไหยวก็จะมีโอกาสในการสังหารพวกเขาได้ในทันที

แต่ต่อสุรร้ายผู้ซึ่งได้รับฉายาเป็นเทพสงครามนี้ ก็แข็งแกร่งเกินกว่าที่พวกเขาจะจินตนาการได้ ดังนั้น แม้ว่าองค์กรक्षหลวงจะระมัดระวังอย่างมาก และทำตัวหน้าด้านอย่างที่สุด พวกเขาก็คงพลาดทำ จนนายทหารที่บ้าคลั่งหึงสืบต้องเข้ามาช่วย

ในเวลานี้ องค์กรक्षหลวงเริ่มได้รับบาดเจ็บอย่างหนัก เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็กระตุก ทหารองค์กรक्षเหล่านี้ เป็นดังลูกๆของเขา เมื่อเห็นว่าซีไหยวทำร้ายกองกำลังที่โอหยางโซวใช้เวลาในการฝึกอบรมมาอย่างยาวนาน โอหยางโซวก็มีความคิดที่จะถลกหนังเขาทั้งเป็น

โชคดีที่พวกเขาสามารถควบคุมสถานการณ์ได้ชั่วคราว เนื่องจากพวกเขาสามารถรับมือกับซีโหยวได้ มันจึงทำให้กองทัพคนเถื่อนภูเขากลับไปเสียเปรียบอีกครั้ง

หลังจากได้รับคำแนะนำของโอหยางโชวแล้ว หานสินก็สั่งให้กองพลทหารองครักษ์เริ่มทำการสังหารหมู่กองทัพคนเถื่อนภูเขา

ในการต่อสู้กับองครักษ์หลวง ซีโหยวไม่สามารถดูดซับพลังและกำลังได้มากพอ โอหยางโชวยังยืนอยู่ข้างๆ และคอยตรวจสอบร่างกายของซีโหยว ถ้ามีอะไรแปลกๆเกิดขึ้น เขาจะใช้มาตรการพิเศษในทันที

"อ้อ!!!" ซีโหยวหมดความอดทน เขาปล่อยเสียงคำรามยาวออกมา ในทันที พลังและกำลังของเขาค่อยๆหายไป

ซีโหยวกำลังเปลี่ยนแปลงไปอีกครั้ง ร่างกายเดิมของเขาดูน่ากลัว อย่างไม่รู้ก็ตาม การเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้เขาดูน่ากลัวมากยิ่งขึ้น ซีโหยวในตอนนี้ สูงถึง 3 เมตร ขูดเกราะที่เขาสวมถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ กล้ามเนื้อของเขาพองขึ้น จนเขาดูเหมือนกับเป็นภูเขาลูกเล็กๆ

โอหยางโชวคาดเดาว่า พลังป้องกันของร่างใหม่ซีโหยวนี้ อาจจะเทียบได้กับขูดเกราะสัตว์ประหลาดนี้มันอะไรกัน?

"ครอบครองอสูร!" โอหยางโชวรู้ได้ในทันทีว่า เกิดอะไรขึ้นกับซีโหยว ในระหว่างสงครามโจวหลู ซีโหยวก็มีการเปลี่ยนแปลงที่คล้ายๆกันนี้ อย่างไม่รู้ก็ตาม ร่างกายของเขาในเวลานั้น ไม่ได้น่าตกตะลึงมากขนาดนี้ สายเลือดเทพอสูรในร่างของเขาเติบโตและบริสุทธิ์ขึ้น?

การกลายร่างของซีโหยว ทำให้สายเลือดเทพอสูรในร่างของโอหยางโชว ดูเหมือนจะถูกปลุกตื่นด้วยพลังลึกลับบางอย่าง ในทันที สายเลือดของเขากลายเป็นเดือดพล่าน ในครั้งนี้ มันทำให้เขาเจ็บปวดมากขึ้นกว่าเดิม โอหยางโชวรู้สึกได้ว่า กำลังภายในแรกกำเนิดของเขา กำลังจะล้นเหลือในการกำราบสายเลือดเทพอสูร

"บ้าเอ๊ย!" ใบหน้าของโอหยางโชวกลายเป็นซีดขาว ขณะที่ความเจ็บปวดกระจายออกมาจากท้องของเขา เส้นเลือดแต่ละเส้นในร่างของเขา ดูเหมือนว่ามันจะระเบิดขึ้น

“ท่านลอร์ด!” เงินตำเหม่งสังเกตเห็นสถานการณ์ของโอหยางโซว และรีบเข้ามา

“ไม่ต้องตกใจไป” โอหยางโซวอดทนกับความทรมานนี้ เสียงที่เขาเปล่งออกมา เริ่มที่จะแหบแห้ง

เมื่อเงินตำเหม่งได้ยินเช่นนั้น เขาก็หยุดก้าวเข้ามา

“เหอะ รู้สึกไม่ดีสินะ?” ซีโหยวสังเกตเห็นสถานการณ์แปลกๆของโอหยางโซว และเขายิ้มออกมาอย่างพอใจ

“ท่านรู้เหตุผลหรือ?” โอหยางโซวต้องมองกลับไปห่ซีโหยว ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความสงสัย เขาไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะเหตุใด สายเลือดของเขาถึงได้มีปฏิกิริยาดังกล่าว แต่มันเห็นได้ชัดว่า

สายเลือดในร่างของเขาด้อยกว่าซีโหยว เมื่อเผชิญหน้ากับซีโหยว มันจึงถูกกำราบอย่างสมบูรณ์

“เหอะ รอไปก่อน มันจะยิ่งเจ็บปวดมากขึ้นเรื่อยๆ” ซีโหยวไม่ตอบคำถามของโอหยางโซวและยังล้อเลียนเขา

“ดูดซับสายเลือดเทพอสรรของข้า เจ้าคิดว่า เจ้าจะไม่ต้องจ่ายอะไรเลยอย่างนั้นหรือ?”

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็เจ็บไป

“อสูรร้าย ตายซะ!” องค์รัชหลวงไม่สามารถยืนมองลอร์ดของพวกเขาในสภาพนั้นได้อย่างแท้จริง

พวกเขาไม่ต้องการจะเล่นเกมส่ร้ายางอายนี้อีกต่อไป พวกเขาทั้งหมดจึงพุ่งไปข้างหน้าอย่างพร้อมเพรียงกัน
ตอนนี้ พวกเขาต้องการที่จะสังหารซีโหยวอย่างแท้จริง

“เหอะ พวกมดแมลง!” หลังจากที่ถูกทำลายร่างแล้ว ความหยิ่งผยองของซีโหยวก็ยิ่งเพิ่มสูงขึ้น “ฮ้า!”

ซีโหยวร้องตะโกน ขวานยักษ์ในมือของเขาเปล่งแสงสีขาวออกมาจนเกือบจะมองไม่เห็น

ขณะที่ขวานถูกฟันออกไป ก่อนที่องค์รัชหลวงจะหันได้ตอบสนอง ขวานก็ตัดขาม้าศึกของพวกเขาแล้ว

ในฉับพลัน ทุกคนและม้าก็ล้มลงลงกับพื้น อสูรร้ายซีโหยวเริ่มต้นการสังหารหมู่อีกครั้ง

เมื่อเห็นว่องครักษ์หลวงถูกสังหารทีละคนทีละคน โอหยาบโชนที่ยืนอยู่ข้างๆก็รู้สึกเจ็บปวด ความรู้สึกที่ว่า
เขาไม่มีกำลังและความสามารถเพียงพอ เริ่มปรากฏขึ้น มันไม่ใช่สิ่งที่เขาจะรู้สึกได้บ่อยครั้งนัก

ความรู้สึกเจ็บปวดในร่างของเขาค่อยๆทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ โอหยาบโชนรู้สึกได้ว่า
เลือดในร่างกายของเขาเป็นเหมือนกับน้ำมันเดือด มันกำลังพองขึ้นและถูกเผาไหม้ และดูเหมือนว่า
ซีโหยวกำลังจะหลุดออกมาจากวงล้อมของพวกเขาได้แล้ว